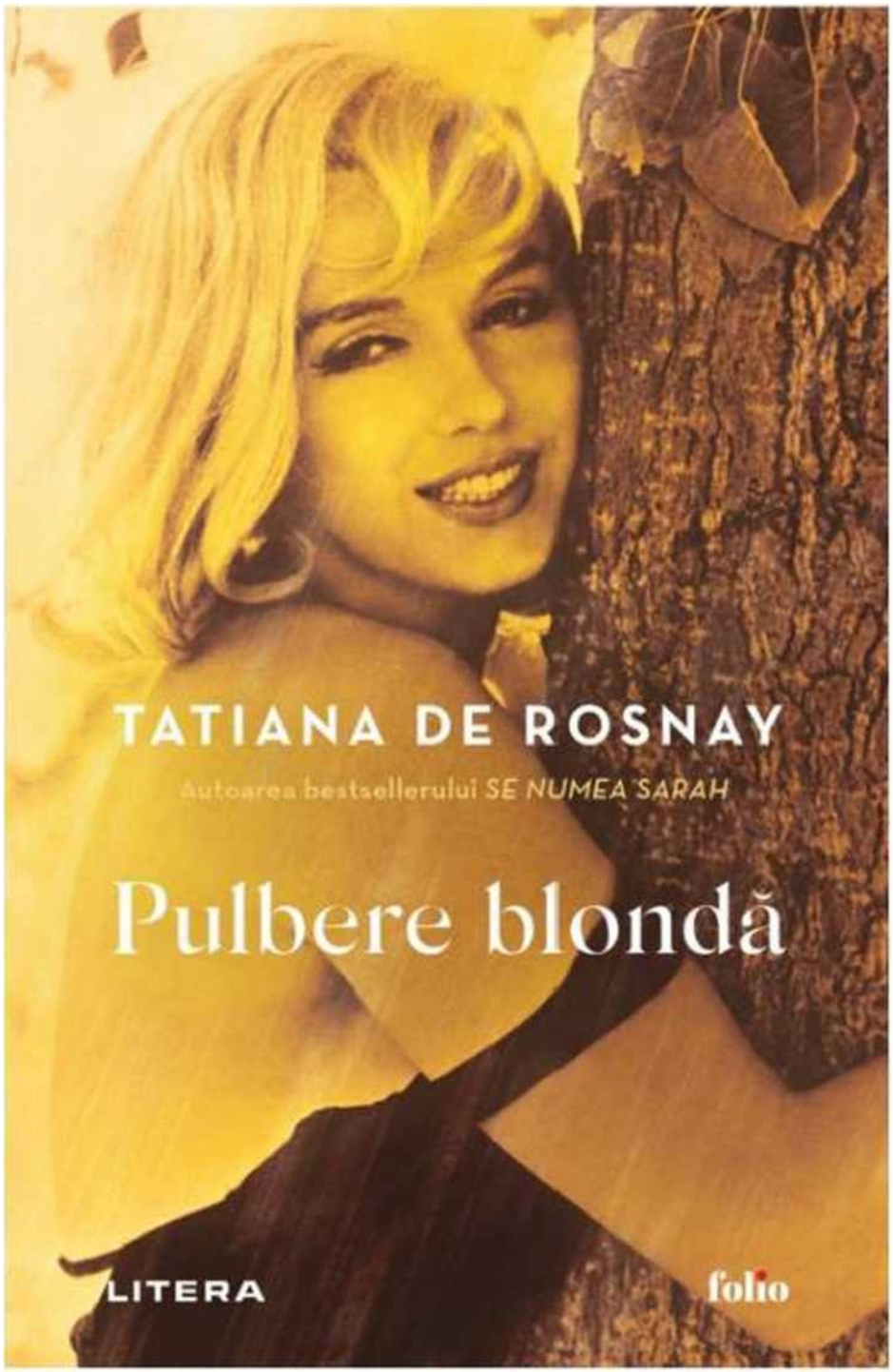
TATIANA DE ROSNAY
Autoarea bestsellerului SE NUMEA SARAH
Pulbere blondă
LITERA
folio

folio

**O colecţie cosmopolit!, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficţiune literală contemporan! – romane aflate
în topurile internaţionale, ecranizate sau în curs de**

ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare.
pe care abia aştepţi să le citeşti

TATIANA DE ROSNAY

Pulbere blondă

Traducere din limba franceză de
SANDA SPIRIDON

EDITURA LITERA
București 2025

Tatiana de Rosnay
Poussière blonde
Copyright © Éditions Albin Michel, 2024

Toate drepturile rezervate
Imagine copertă: Getty Images

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact^ditera.io
wwwdircra.ro

Pulbere blondă
Tatiana de Rosnay

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este
destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care
a fost descărcat. Orice alta utilizare, incluzând împrumutul, schimbul,
reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea
la dispoziţia publica, prin internei sau prin reţele de calculatoare,
stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu
posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost
descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, iară
consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al
prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru
versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin
companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Cătălina Câlinescu
Coperta: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-342-589-4
1SBN EPUB 978-630-342-855-0

În memoria lui Éric D. vărul meu mult iubit
1957-2023

Pentru Nicolas

„Cum faci ca să-ţi găseşti drumul prin întuneric?
- Mă ghidez după steaua aceea mare, de acolo, de sus. E chiar deasupra drumului. Ea ne conduce drept acasă...”

Arthur Miller, *Inadaptaţii*

„în ziua aceea, soarele răspândea o pulbere de lumină blondă.”

Emile Zola, *O pagină de dragoste*

Ianuarie 2000
Mont-Shasta
Comitatul Siskiyou, California de Nord

Pauline lucra aşezată pe un taburet în boxa lui Starling, mânzul rănit care îi dădea mari bătăi de cap, când auzi paşii fiicei sale, Lily, la intrarea în clădire. Starling deschise ochii mari şi tresări, iar Pauline a trebuit să-i murmure câteva cuvinte ca să-l liniştească. De când un tractor derapase pe gheaţă şi îl lovise, fracturându-i radiusul, Starling rămăsese şocat. Se speria la cel mai mic zgomot. Era pacientul ei cel mai sensibil, cel care îi cerea cea mai multă atenţie.
- Mamă! Telefonul! strigă Lily.
- Nu poate să aştepte? o întrebă Pauline, cu obrazul lipit de corpul tremurând al calului tânăr.

îi auzea inima bătând puternic prin

pielea aurie.

- Nu, îi răspunse Lily.

Pauline sesiză o inflexiune de bucurie în vocea fiicei ei şi se ridică intrigată în picioare ca să-i vadă chipul: strălucea. Mai verifică o dată cataplasma şi atela legate de piciorul mânzului, mângâindu-l liniştitor pe bot.

- Hai, micuţule, eşti pe calea cea bună.

Se spălă pe mâini la robinetul din faţa boxei şi se alătură fiicei sale. Ce era cu toate aceste secrete? De ce nu-i putea spune cine o căuta? Era Nick? Lily clătină din cap şi schiţă un gest că nu poate răspunde, ţuguindu-şi buzele, apoi porni după ea către biroul central, aflat la câţiva paşi de grajduri.

Pauline nu cedase modei telefonului mobil, precum majoritatea confraţilor ei veterinari. Lucra ca pe vremuri, recunoştea amuzată atunci când venea vorba de asta. „N-o să mă vedeţi pe mine cu Nokia sau BlackBerry!“ Credea cu tărie în virtuţile telefonului fix, dotat cu un înregistrator vechi. Era normal pentru vârsta ei – în curând avea să împlinească şaizeci de ani, la urma urmelor! Celor care o ironizau pentru preferinţele ei învechite le oferea un argument imparabil: semnalul GSM era foarte prost pe culmea abruptă unde se găsea clinica ei veterinară.

Traversă cei câţiva metri până la biroul ei, unde Lily o aştepta deja, întinzându-i receptorul cu un surâs poznaş.

- Doctoriţa Bazelet, se prezentă

Pauline.

îşi dădu la o parte o şuviţă sură, aşteptându- se să audă vocea lui Nick.

- Vreţi să spuneţi celebra doctoriţă Bazelet? Doctoriţa Bazelet cea de neînlocuit?

Vocea nu semăna deloc cu cea groasă şi aspră a lui Nick.

Pauline imită surâsul fiicei sale. Vocea aceea! Toată tinereţea îi reveni în minte într-o fracţiune de secundă.

-Tu eşti!

- Sigur că eu sunt, miss!

Numai Billie-Pearl o numea asa, deşi aveau aceeaşi vârstă şi nepoţi amândouă. Se cunoşteau încă de pe vremea adolescenţei.

Lily se făcuse nevăzută, lăsându-şi mama singură în biroul mare. Afară, dincolo de fereastră, noaptea se lăsa ca o cortină, estompând zăpada care încorona vârful muntelui Shasta, un decor de care nu se plictisea niciodată: verde primăvara, auriu vara, alb iarna, vârstat cu roşu viu toamna, ca un omagiu adus vulcanului ascuns încă acolo.

Billie-Pearl trecu direct la subiect, după cum îi stătea în fire.

- Eşti ocupată, miss? Ai o mulţime de cai răniţi de care trebuie să te îngrijeşti?

- Am destul de mult de lucru, dacă vrei să ştii. De ce?

- Pentru că s-ar putea să vrei să-ţi prezinţi mutriţa simpatică la Reno, pe 30 ianuarie. în zece zile. Duminică

dimineaţa. Când am văzut la ştiri, m-am gândit imediat la tine. Nu poţi să ratezi un astfel de eveniment pentru nimic în lume.

- Ce să ratez?

- Ai un coleg veterinar care te-ar putea înlocui? Fiica ta îţi dă o mână de ajutor, ca de obicei?

Lui Billie-Pearl îi făcea o plăcere perversă s-o lase în ceaţă, dar Pauline era obişnuită şi cu asta. îşi aprinse o ţigară şi îşi făcu de lucru cu nişte obiecte răspândite pe birou.

- Dansa e bine? o întreba, ca să o tachineze la rândul ei.

Era iapa preferată a lui Billie-Pearl, nepoata lui Commander, armăsarul ei adorat, dus dintre vii de multă vreme.

- Dansa e foarte bine. Ascultă-mă! Pe 30 ianuarie o să arunce în aer Mapes Palace. Dinamitează totul.

Lui Pauline parcă nu-i venea să creadă. Chiar o să-l demoleze? Billie-Pearl îi confirmă: nici urmă de îndoială. închis din 1982, hotelul ajunsese într-o stare de deteriorare avansată. Nu mai avea nimic din splendoarea de după deschidere, din anii ’40, când silueta sa înaltă facea să palpite tot oraşul Reno, ca o uriaşă inimă incandescentă. Billie-Pearl adăugă că se organizase o mobilizare cetăţenească importantă în încercarea de a-l salva, dar toate eforturile fuseseră zadarnice. Pe locul clădirii urma să se construiască un parking şi un patinoar. Lui Pauline tot nu-i venea să creadă; era copleşită de o

melancolie pe cât de bruscă, pe atât de neaşteptată.

- Duminică, pe 30 ianuarie, este Super Bowl Sunday, continuă Billie-Pearl, ceea ce înseamnă că drumurile vor fi teribil de aglomerate. Vino cu o zi înainte. Ajungi seara, te instalezi liniştită, îţi prezint ultimii mânji, iar a doua zi dimineaţă mergem împreună. Te întorci acasă luni.

Pauline acceptă, chiar dacă ştia că avea să-i fie greu să găsească un înlocuitor. N-ar fi lipsit decât câteva zile, la final de săptămână, şi putea avea încredere în Lily să se ocupe de clinică. Fiica ei nu era medic veterinar, dar îi gestiona facturile şi relaţia cu clienţii. Avea doi copii cu soţul ei, Howard, un fiu de zece ani şi o fată de opt ani. Locuiau foarte aproape, ceea ce le permitea să se vadă frecvent.

Puţin mai târziu, când Lily se pregătea să plece acasă, Pauline o informă că intenţiona să lipsească la finalul săptămânii care se încheia duminică, 30 ianuarie. Lily se strâmbă şi îi aminti că avea operaţii programate pentru luni dimineaţă, deci pacienţi care urmau să fie internaţi duminică seara. Pauline îi promise că o să se întoarcă luni cât mai devreme şi că o încerce să-l lase în locul ei pe doctorul şi vecinul lor, Merrill. Voia să-l sune încă din seara aceea. Lily bombăni: programase o ieşire cu soţul şi copiii. Nu-i convenea să schimbe totul în ultima clipă.

Billie-Pearl te-a invitat la

petrecerea secolului, să vă uitaţi la diapozitivele alea vechi cu mustangi în timp ce ascultaţi Carole King?

Emoţia imprimată pe chipul mamei o făcu să se oprească şi să-i pună o mână împăciuitoare pe umăr.

Pauline lăsă capul în jos. îşi adună curajul o clipă.

- O să dărâme Mapes. Aş vrea să fiu de faţă. Asta-i tot.

Lily nu mai avea nevoie s-o întrebe de ce ţinea neapărat să se ducă la Reno. O strânse la piept şi îi şopti cu toată tandreţea de care era capabilă că o înţelege.

Sâmbătă, 29 ianuarie, Pauline scoase Dodge- ul Dakota cu spatele din garaj, grijulie să nu-şi zgârie Fordul Thunderbird bleu care dormea alături, strecură în fantă CD-ul ei preferat, un album de Françoise Hardy, şi porni la drum. Ca să ajungă la ranchul lui Billie-Pearl, în apropiere de Cold Springs, avea nevoie de vreo trei ore, poate mai mult, în funcţie de trafic. Prietena ei o aştepta pe înserat. Pauline nu mai fusese la Reno de ceva vreme. Nici nu-şi mai amintea când venise ultima oară, fără îndoială ca sâ-şi

* • vadă fratele mai mic, care nu mai locuia în vechea casă a familiei Hammond de pe Washington Street, demolată de mai mulţi ani. Jim, care se descurcase destul de bine în afaceri imobiliare, locuia acum în cartierul scump Old Southwest.

De fiecare dată când ajungea la Reno

era inundată de o maree de regrete şi nostalgii, centrate în jurul mamei sale. Raporturile ei cu tatăl lui Lily rămâneau ambigue chiar şi după patruzeci de ani, vârsta actuală a fiicei lor. Ştia că Kendall Spencer rămăsese la Reno. Până şi pronunţarea numelui bărbatului o tulbura cumva inefabil. Timp de cincisprezece ani se mulţumise să trimită de Crăciun un cec şi o

• • felicitare semnată cu o mâzgăliturăindescifrabilă. Nici el nu o mai văzuse pe Lily, care trecuse la altele de multă vreme.

Deşi cunoştea drumul pe dinafară, Pauline conducea cu prudenţă pe drumul sinuos care cobora muntele Shasta. De jos urma s-o ia pe California 89, apoi pe Feather Lake Highway, până la şoseaua regională 395. Din fericire, căderile de zăpadă din săptămâna precedentă nu afectaseră circulaţia. Pe drum, îsi aminti avertismentul primit de la Nick de dimineaţă, la micul-dejun: trebuia să se ferească de impactul emoţiilor violente, care riscau s-o invadeze la prăbuşirea hotelului sub ochii ei. Trecerea timpului nu putuse estompa ceea ce trăise între zidurile clădirii. Unele lucruri bune, altele nu foarte plăcute, toate acele întâmplări pe care i le dezvăluise puţin câte puţin, tot ceea ce ţinuse ascuns atâţia ani. Nick intrase recent în viaţa ei, dar avea tot atât de multă încredere în el ca în prietenii apropiaţi, dacă nu chiar mai multă. îşi deschisese complet sufletul în

faţa lui.

Peste două ore, când intră, în sfârşit, pe Feather Lake Highway, traficul se intensifică, obligând-o să reducă viteza. Condusul nu o deranja; dimpotrivă, îi făcea plăcere. înainte de a-şi deschide clinica veterinară petrecuse nenumărate ore la volan, vizitându-şi pacienţii în cele mai îndepărtate colţuri ale regiunii. îşi aprinse o ţigară, dădu drumul la radio şi se concentră la drum.

Nu mai pusese piciorul în hotelul Mapes din toamna anului 1960, pentru că, din momentul acela, totul se schimbase. Plecase fără să se uite în urmă. Isi amintea cum întinsese mâna ca să ia scrisoarea, cum îşi ţinuse respiraţia când recunoscuse scrisul aplecat şi neregulat de pe plic. Şi tipul acela de la recepţie (oare cum îl chema? Lincoln?) care o informase cu o notă admirativă în glas: „A lăsat asta pentru tine”. Rânjetul lui. Da, pentru tine, Pauline, femeia de serviciu. Servitoarea. Fata cu mopul şi găleata. Fata care curăţă veceurile de la parter. Fata aia.

Fiecare kilometru înghiţit o apropia ineluctabil de Reno, de trecutul acela pe care nu putuse nici să-l uite, nici să-l şteargă, trecutul care o modelase pe femeia în care se transformase, după cum îi atrăsese atenţia Nick. Avea dreptate. Se imagina adesea galopând pe mustangi împreună cu Billie-Pearl, ca în tinereţea lor, pe malurile lacului Pyramid, pline de praf şi de sudoare, cu gura uscată, cu pielea arsă de soare şi

cu membrele dureroase de la cursa nebună. Mai târziu, vocea dezaprobatoare a mamei: de unde venea? De ce puţea în halul ăsta? Iar călărise? Cu fata aia care locuia la Wadsworth? Din nou? îşi pierduse minţile? Mama ei se luptase să ajungă la Reno ca să facă din ea o fată cuminte, înzestrată cu o educaţie ireproşabilă. Uitase oare de unde veneau? Uitase unde se născuse? în oraşul luminilor, la Paris, în Franţa! Dacă ajunseseră în fundul pământului nu însemna că-şi putea arunca la gunoi bunele maniere, ca să se transforme într- o „ţărănoaică” americană.

Pe şoseaua regională 395, la o oră de ranch ul lui Billie-Pearl, Pauline se opri într-o parcare aglomerată de lângă Honey Lake, ca să bea o cafea şi să ia o gustare. Vremea era închisă, sufla un vânt rece. Aşezată în zona fumătorilor, indiferentă la tămbălăul din jur, Pauline îşi examina mâinile strânse în jurul ceştii, înroşite de frig şi de muncă. Semănau cu orice, dar nu cu mâinile unei doamne. Mama ei i-o reproşase adesea. Mâini pe care nu le protejase nici de soarele nemilos, nici de munca grea la cai; mâini de femeie cu vene vizibile, cu pielea plină de pete şi unghii scurte, nevopsite. Purta totuşi un inel de argint pe inelarul stâng – nici o legătură cu căsătoria, era un cadou recent de la Nick, pe care nu mai voia să-l scoată. Pe de altă parte, avea degete frumoase, fine.

Aşezată acolo, cu cafeaua în faţă, se simţea fizic încă în California, statul în care locuia de vreo patruzeci de ani, unde îşi făcuse studiile, unde îsi crescuse fiica şi îsi deschisese clinica.

Era conştientă însă că după ce revenea la volan urma să treacă imediat frontiera în Nevada.

Să revadă hotelul Mapes. Să-l revadă pentru ultima oară şi să-l privească prăbuşindu-se. Când ajunsese la Reno, în 1946, la vârsta de şapte ani, imobilul era încă în construcţie, la colţul dintre Virginia Street şi Truckee River. îl văzuse crescând cărămidă cu cărămidă, până la apoteoza ceremoniei de deschidere, cu mare pompă, din decembrie 1947: primul zgârie-nori din Vestul american de după război. Pauline, micuţa franţuzoaică uluită, nu asistase niciodată în viaţa ei la ceva atât de grandios. Palatul din Reno ocupa prima pagină a tuturor gazetelor locale, care nu mai pridideau să-i laude arhitectura Art Déco, culoarea vermillon, cele douăsprezece etaje, trei sute de camere şi patruzeci de apartamente, instalaţia de climatizare, cele două restaurante, barurile, cazinoul, frizeria, salonul de înfrumuseţare, dar mai ales faimosul Sky Room, salonul panoramic de la ultimul etaj, ale cărui ferestre enorme ofereau o perspectivă care îţi tăia respiraţia către masivul muntos Sierra Nevada. Acolo aveau loc petreceri de neuitat, cu concerte, spectacole şi

dineuri dansante.

Pauline îşi amintea încă, după atâţia ani, mirosul care plutea în recepţia spaţioasă a hotelului, amestecul unic de tutun, mochetă şi déodorant de interior „Dulceaţa trandafirilor deşertului”, pe care tiranica Mildred o obliga să- 1 răspândească dimineaţa, la prânz şi seara. îşi amintea şi mirosul mai puţin plăcut care persista, în ciuda tuturor eforturilor, în toaleta de la parter, unde lucra ea. Efluvii grele de canalizare şi de clor, peste putoarea lăsată de clienţii grăbiţi, dintre care unii nici nu o băgau în seamă, dar alţii o salutau, îi mulţumeau sau îi dădeau chiar un bănuţ.

Şefa ei, Mildred Jones, conducea grupul celor circa douăzeci de femei de serviciu angajate la hotelul Mapes. Toate se temeau de ea, şi timp de trei ani Pauline se dusese la muncă cu un nod de frică în stomac. Avea să asiste şi ea la spectacolul demolării? se întrebă, aprinzându-şi cea de-a patra ţigară a zilei. Oare ce vârstă avea acum? Mildred avea vreo patruzeci de ani în 1960, deci în 2000 ar trebui să fi ajuns la optzeci. Era posibil să vină, la urma urinelor. Şi Kendall? Şi el, la cei şaptezeci de ani pe care-i avea acum, cu tot tribul lui în suită: soţia sa, o femeie rece, care încă s-ar uita la ea chiorâş după atâţia ani, copiii şi nepoţii lor, familia Spencer, atât de realizaţi în viaţă şi de siguri pe ei.

A doua zi de dimineaţă, pe malul râului Truckee, urma să-şi întâlnească, fără

doar şi poate, fantomele trecutului în mulţimea venită să asiste la distrugerea hotelului Mapes. Se întrebă de ce ar fi făcut efortul deplasării. Ca să- şi amintească, să se bucure, ca să întoarcă definitiv o pagină din viaţa lor? Sau, la fel ca ea, în semn de ultim omagiu?

Pe când se apropia de Cold Springs văzu panourile care indicau direcţia spre Wild Pearl Ranch & Mustang Rescue şi, ca întotdeauna, inima i se umplu de mândrie pentru ce reuşise să realizeze vechea ei prietenă. Urmă drumeagul abrupt care se îndepărta de oraş şi urca printre câmpuri presărate cu omăt proaspăt. Traversă şanţul săpat într-o stâncă masivă, printre două coline plantate cu pini, şi în sfârşit ieşi într-o poiană verde. Era aproape cinci după-amiaza, iar soarele palid de iarnă, care se pregătea să apună, colora totul într-o nuanţă de roz. Pauline se opri o clipă în faţa porţii deschise. Tot ce i se înfăţişă privirii îi aparţinea lui Billie-Pearl: la dreapta, grajdurile şi arena de echitaţie, lipite de cotul format de o colină, iar în depărtare, ranchul masiv, care domina valea la capătul căreia se găsea lacul White. Aerul pe care îl respira i se părea pur şi îngheţat, în orice caz, era mai rece decât la ea acasă.

Pe măsură ce se apropia, distingea în penumbra tot mai densă siluetele cailor, care se jucau cu zăpada în ţarcul lor. Unul dintre ei se tăvălea chiar prin iarba acoperită de nea. îi iubea neţărmurit pe mustangii aceştia, pe care Billie-Pearl îi

proteja cu atâta patimă, mai ales că unii erau descendenţii animalelor pe care le cunoscuseră în adolescenţă. Identifică pielea întunecată şi satinată a iepei Dansa, nepoata lui Commander, armăsarul negru care-i marcase atât de puternic tinereţea. Pauline nu primea prea des mustangi ca să-i îngrijească la clinică, deoarece „clientela" ei era dominată de rasa American Quarter Horse, animale crescute pentru curse, demonstraţii hipice şi munca în agricultură.

Pe coşul masiv al şemineului ranchului ieşea

* • • un fum gros. Pauline ştia că prietena ei o aştepta în locul acela cald şi confortabil unde îi (acea mare plăcere să se afle. îşi continuă drumul salutându-i cu mâna pe doi dintre membrii bandei lui Billie-Pearl care aduceau caii acasă pentru noapte. Nu-i cunoştea pe toţi, pentru că nu venea destul de des la ranch, dar ştia că stăpâna locului era capabilă să adune în jurul ei, de la an la an, tot mai mulţi tineri entuziaşti, care formau echipe sudate, mânaţi de o singură ambiţie: protecţia mustangilor.

Pauline parcă lângă celelalte autovehicule, îşi luă geanta de voiaj, urcă cele câteva trepte şi intră fără să mai bată. Uşa nu era niciodată încuiată cu cheia. în vestibul trona portretul Velmei Johnston, supranumită „Wild Horse Annie", o celebră militantă originară din Nevada, călare pe calul ei,

Hobo. Billie-Pearl colaborase cu ea în anii ’50 pentru apărarea cailor sălbatici, până la decesul femeii, în 1977.

în salonul principal domnea o anumită dezordine, ceea ce nu o surprinse şi nici n-o deranjă. Prietena ei nu era deloc genul de zână a casei, dar se pricepea să îmblânzească mustangii ca nimeni altcineva. Pe o masă joasă, în faţa şemineului din piatră, se vedeau un puzzle neterminat şi nişte albume de colorat, iar pe canapele stăteau aruncate păpuşi Bărbie cu părul în dezordine şi maşinuţe de jucărie. Erau urmele numeroşilor nepoţi ai lui Billie-Pearl, care îsi vizitau adesea bunica.

- lat-o pe micuţa mea miss! Cum a fost drumul? o întâmpină gazda ieşind din bucătărie.

Un miros apetisant de supă de legume şi pui la rotisor cu mirodenii îi gâdilă nările. Cu siguranţă, reţetele uneia dintre nurorile lui Billie- Pearl, îşi spuse.

Pauline avea un metru şi şaptezeci şi şase de centimetri, cu vreo cincisprezece mai mulţi decât prietena ei din copilărie. Prin urmare, o amuza întotdeauna s-o audă numind-o „micuţa“. Cu părul ei buclat şi obrajii rotunjori, pătaţi cu pistrui, Billie-Pearl arăta mai tânără decât era. Era îmbrăcată ca de obicei, cu blugi, cizme înalte şi un pulover de lână – uniforma ei de iarnă. Pauline n-o mai văzuse purtând o rochie sau o fustă din anii ’60 ai secolului trecut.

Fiul mai mare al lui Billie-Pearl îsi făcu

V apariţia, cu un nou-născut în braţe. Pauline nu apucase încă să facă cunoştinţă cu cel mai recent membru al numerosului trib al prietenei sale. Urmă prânzul vesel în familie: paisprezece persoane înghesuite în jurul mesei lungi, împreună cu câţiva lucrători de la ranch. Pereţii din buşteni amplificau râsetele şi glumele aruncate dintr-un capăt în celălalt al încăperii, dar mai ales discuţiile despre cai, care puteau dura ore în şir: o iapă tânără suferise de colici, dar noul veterinar local se descurcase bine; un mânz agitat întorsese grajdul cu susul în jos; Dansa semăna perfect cu bunicul ei, avea aceeaşi eleganţă şi îndrăzneală; Eagle, în schimb, era copia fidelă a lui Dustin; iar Nancy, cea mai mică dintre fiicele lui Billie-Pearl, cuminţise cu remarcabil talent un armăsar recalcitrant.

Mai târziu, după retragerea celorlalţi, când toată casa dormea, cele două prietene se aşezară una lângă cealaltă, cu câte o cană de ceai în mâini, pe canapeaua din dreptul şemineului. Billie-Pearl simţea că întoarcerea la Reno îi provoca lui Pauline sentimente contradictorii.

- Nu suntem obligate să vorbim despre hotelul Mapes, să ştii...

Pauline o asigură că totul era în regulă şi că putea să discute despre orice. De altfel, tot nu-i venea să creadă că o să fie distrus. Ani şi ani de

zile, Mapes întruchipase renumele oraşului Reno, înainte de declinul fatal din anii '80, în faţa cântecelor de sirenă ale Las Vegasului.

- Nu vreau să-mi amintesc decât de hotelul Mapes la apogeul gloriei sale, când salonul de la ultimul etaj, la apusul soarelui, era încă la modă. Iţi mai aminteşti?
- Sigur că da! exclamă Billie-Pearl. Şi barmanul acela tânăr, care era atât de amabil cu noi.
- Dan, o completă Pauline.

Menţionă cocktailurile pe care le primeau pe ascuns, fiindcă erau minore. Până şi mama ei, o personalitate destul de dificilă, se lăsa tentată de lista de vinuri de la Sky Room, care se lăuda cu soiul francez Sauternes.

- Lui Dan îi plăcea de tine, Billie.
- Iar *tu* îl făceai să viseze pe liftier, miss.

Izbucniră în râs amândouă, apoi Billie-Pearl spuse calm:

- Te temi că mâine şi-ar putea face apariţia şi Kendall, nu-i aşa?

Sigur, Pauline se gândise la această eventualitate, dar se simţea pregătită să-i facă faţă. Deşi trecuseră patruzeci de ani, tot îi mai venea să-i tragă o palmă.

- Bravo, dar sunt sigură că n-o să faci nimic, îi răspunse prietena ei.
- Ai dreptate. În orice caz, hotelul Mapes nu se reducea la mocheta puturoasă din biroul domnului Spencer. îmi amintesc şi alte lucruri, mult mai frumoase.
- Ca apartamentul 614, de pildă?
- Da...

Pauline ştia că atunci când clădirea se

va prăbuşi, ochii ei vor fixa ferestrele de la etajul şase, mai precis pe cele patru de pe colţ, orientate către sud-vest, peste Truckee River. Cum putea un loc să explodeze în nenumărate bucăţi şi să nu mai lase în urmă decât un morman de praf?

- Hei, o smulse Billie-Pearl din reverie, mai ai încă Fordul acela albastru?

Pauline zâmbi.

- Fordul Thunderbird? Tin la el ca la lumina ochilor.

Se trezise devreme, ca să facă o vizită la boxe înainte de plecarea la Reno. La ora 7 dimineaţa, când soarele abia urca pe cer, Billie-Pearl era deja în plină activitate la unul dintre padocuri, suită pe Dansa, cu pălăria Stetson înfundată bine pe cap. Frigul nu părea s-o afecteze. îşi salută prietena cu un gest larg al mâinii. Data viitoare avea s-o scoată la o plimbare prin munţi. Putea să călărească pe Arrow sau pe Sweetbriar, dar astăzi nu aveau timp, căci demolarea hotelului era programată la ora 8 fix.

Caii păreau fericiţi în acest refugiu, unde erau adunaţi, îngrijiţi şi dresaţi, apoi vânduţi unor proprietari selecţionaţi cu atenţie chiar de stăpâna ranchului. în anul 2000 se mai găseau încă oameni care îi alungau de colo-colo, terorizându-i, sau îi capturau şi îi ţineau în condiţii groaznice, în ciuda legislaţiei severe, protesta ea uneori.

Ceva mai departe, într-o altă îngrăditură, un tânăr dresa un mânz agitat, care se cabra violent.

- Ia-l uşor! îi ceri prea multe.

Se apropie de Pauline şi se dădu jos de pe cal cu un salt suplu.

- Haide, fă un tur rapid cu Dansa! Avem câteva minute.

Degeaba încercă să-i explice că echitaţia se terminase pentru ea, că avea o anumită vârstă, că meseria ei era să se îngrijească de cai, nu să-i călărească şi că uitase până şi cum se face, Billie-Pearl nu voia să înţeleagă nimic. Pauline mângâie gâtul puternic al iepei, îi admiră ochii mari şi blânzi, ezită puţin, apoi, încurajată de prietena ei, strecură piciorul stâng în scară şi se aruncă în sa.

- Eşti gata de drum, miss!

Iapa se lăsa condusă cu docilitate. îşi dăduse seama că avea de-a face cu o babă, glumi Pauline, facând-o pe Billie-Pearl să ridice ochii Ia cer, excedată.

Dansa înainta încet, respectându-i fidel ordinele şovăitoare. „Probabil că se plictiseşte cu mine. E totuşi fiica lui Commander!”, îşi spuse Pauline.

Se plimbară astfel, cu aura unei seninătăţi elegante, ca şi cum s-ar fi pregătit să ia ceaiul alături de alte doamne din lumea bună, dar nu peste mult timp Billie-Pearl le apăru în faţă ca o furie, călare pe un cal gri. Cu un urlet de cowboy care îţi îngheţa sângele în vene, îi făcu semn unui tânăr să ridice bariera, ca să le permită ieşirea, după

care îşi lansă bidiviul în galop pe drumul de pământ bătătorit, agitându- şi pălăria ca în vremurile bune ale tinereţii lor. Iapa ţâşni ca o săgeată, cu Pauline agăţată de coama ei.

- Eşti nebună! strigă speriată.

Se sili să urmeze cadenţa dementă a lungilor picioare negre transformate în pistoane, până când constată că reflexele pe care le credea de mult uitate reîncepeau să funcţioneze: spatele drept, capul bine ridicat dintre umeri, înălţarea uşoară a şoldurilor în ritmului galopului. Teama i se estompă, lăsând loc plăcerii.

Billie-Pearl călărea peste măsură de repede, cu Dansa şi Pauline pe urmele ei, iar această cavalcadă neanunţată provocă bucuria echipei de la ranch, care le aclama la fiecare trecere. În beţia vitezei, Pauline nu mai vedea nici peisajul, nici cerul, ci doar urechile fremătătoare ale tinerei iepe şi crupa săltăreaţă a calului gri din faţa ei, şi nu mai auzea altceva decât sunetul respiraţiei sale, suflul puternic al animalului şi nechezatul celorlalţi mustangi. Amintirile cu Commander îi reveneau una după alta: energia, frumuseţea, perspicacitatea, tot ce făcuse din el armăsarul care îi bântuia încă nopţile.

Se opriră într-un sfârşit, respirând greu şi râzând în aplauzele asistenţei. Lui Pauline nu-i venea sâ-şi certe prietena, deşi abia dacă mai ştia pe ce lume este. Cum să se supere pe ea după

ce-i oferise acest moment de pură plăcere? După ce o făcuse să se simtă ca pe vremuri?

- Ştiam eu că n-ai uitat nimic, o felicită Billie-

Pearl privindu-i chipul luminos. Marşul funebru nu este genul Dânsei, adăugă.

- Mi-am dat seama.

Cu un gest rapid, Billie-Pearl îşi întoarse calul gri cu botul spre ea, facând-o să-i observe ochii albaştri, uluitori.

- Dumnezeule, despre el vorbeai ieri? E nepotul lui Dustin? exclamă Pauline.

Era chiar el. II chema Eagle şi se comporta la fel de bine ca bunicul lui. Pe când o asculta pe Billie-Pearl lăudându-l, gândul o duse involuntar la primul contact cu grupul de mustangi care aveau să joace un rol atât de important în viaţa ei: Commander, Dustin, Hook, Tundra, Rockét...

- Ah, ai văzut cât e ceasul? Trebuie să plecăm!

Billie-Pearl fluieră vârând două degete în gură (Pauline nu reuşise niciodată s-o imite), şi o tânără se repezi să le ia caii. Cele două prietene se suiră în Volkswagenül Beetle al lui Billie- Pearl; Reno se afla la numai douăzeci de minute, iar difuzarea celebrului meci din Super Bowl dintre echipele Saint Louis Rams şi Tennessee Titans, disputat la Atlanta, era prevăzută pentru ora 15.30. Şoseaua 395 avea să le ducă direct în inima oraşului, după care nu aveau decât să vireze către centru şi Virginia

Street.

Pe drum, Billie-Pearl o tachină pe Pauline în legătură cu noul ei iubit, Nick, despre care nu ştia mare lucru. Doctoriţa recunoscu că, într- • • * adevăr, relaţia lor începuse de puţină vreme, că nu vorbea prea mult despre ea, dar că bărbatul îşi găsise locul în viaţa ei. Era un tip puţin mai tânăr, peisagist divorţat, tatăl unui băiat de douăzeci de ani, care locuia pe lângă Dunsmuir, la cincisprezece minute de casa ei. Billie-Pearl o întrebă cum arăta. Un tip solid, tăcut, cu ochi căprui şi mâini frumoase, dotat cu un sănătos simţ al umorului. Nu se pricepea la călărit, din păcate, dar...

- înţeleg, pufni în râs Billie-Pearl.
- Şi tu? Eşti tot cu crescătorul acela de cai?...

Ah, v-aţi despărţit deja?

Diverse complicaţii, întotdeauna aceleaşi, caracterizau viata amoroasă a lui Billie-Pearl, asa că Pauline se mulţumi s-o asculte fără să-i pună întrebări.

Se apropiau de Reno.

- Ştiu, o să-mi spui că nu-ţi mai recunoşti oraşul, o avertiză prietena ei arătându-i cu degetul pădurea de zgârie-nori care se întindea cât vedeai cu ochii.

Avea dreptate: orăşelul de 10 000 de locuitori pe care îl descoperise pe când era încă o copilă, la finalul anilor ’40, suferise o transformare radicală. Se întinsese şi se aglomerase, atât cu oameni, cât şi cu maşini. Acum, Reno

număra circa 200 000 de locuitori, iar majoritatea caselor vechi, placate cu şindrilă, precum cea a bunicului ei de pe Washington Street, fuseseră demolate şi înlocuite cu reşedinţe individuale, blocuri de birouri şi centre comerciale. în opinia ei, oraşul îşi pierduse farmecul de odinioară. Numai munţii din zare, încununaţi cu alb, rămăseseră aceiaşi.

Nu le trebui mult să constate că tot cartierul din jurul hotelului Mapes fusese înconjurat de forţele de ordine. între East Second Street, Center Street şi North Sierra Street totul era blocat, dar Billie-Pearl reuşi să traverseze râul în ultimul moment şi să parcheze lângă West Liberty Street. Se grăbiră să se alăture mulţimii adunate de-a lungul malurilor râului Truckee, la acelaşi nivel cu Mill Street, într-un loc de unde vedeau perfect hotelul condamnat.

Se văzură nevoite să dea din coate ca să ajungă în primele rânduri, la 500 de metri de clădire. Lui Pauline nu-i venea să creadă că se adunase atât de multă lume. Câţi să fie? Câteva mii? Mult mai mulţi, îi răspunse Billie-Pearl, la fel de impresionată, indicându-i mulţimea de camere de luat vederi şi de reporteri. Căderea hotelul Mapes era o chestiune de interes public, îşi spuse Pauline. Toată lumea voia să asiste.

Cu ochii la o cameră, un jurnalist prezenta în detaliu modul în care urma să se producă demolarea: în structura de rezistenţă, până la etajul cinci, fuseseră sfredelite 400 de orificii,

umplute cu explozibil. Deşi era înaltă de 40 de metri, structura avea să se dezintegreze în aer. Asistenţa îl asculta cu gura căscată.

Pe ici, pe colo, Pauline recunoscu emoţionată câteva chipuri, fiindu-i însă imposibil să pună un nume pe acele trăsături care îi reveneau din trecut. Se mulţumea să surâdă şi să salute discret cu o înclinare din cap.

Lângă ele, o tânără cu fes albastru părea pe punctul să izbucnească în plâns. Le povesti că tatăl ei lucrase ani de zile la cazinoul hotelului, unde îl însoţea adesea în zilele de salariu. O parte din istoria oraşului era pe cale să dispară.

Hotelul ar fi meritat o soartă mai bună decât să fie redus la un morman uriaş de moloz.

*

- E atât de frumos! Priviţi! strigă, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji.

Adăugă că aşa-numiţii „conservaţionişti“ se luptaseră până la capăt. De altfel, unii dintre ei, grupaţi puţin mai departe, încă strigau: „Salvaţi hotelul Mapes!“, cu câteva minute înainte de explozie. Aduseseră şi un cimpoier pentru ceremonia funebră pe care o pregătiseră.

în spatele lor, o femeie ridică din umeri şi oftă auzindu-i. După părerea ei, nu avea nici un rost să te agăţi de trecut. Hotelul reprezenta un pericol public de douăzeci de ani. Era orice, numai frumos nu. Cartierul avea nevoie

de progres şi de modernitate!

O gaşcă de prieteni de lângă ele venise din Auburn, California, ca să schieze, să vadă meciul şi să asiste la explozie.

- O să fie fantastic! Mai tare ca la film! râse unul dintre ei.

Pauline observă că multe persoane cărau în braţe cu mândrie cărămizi roşii certificate ca

provenind din hotelul Mapes, a cărui siglă o recunoscu instantaneu: doi cowboy călărind pe mustangi. Se vindeau ca pâinea caldă pentru un dolar bucata, la coltul străzii.

- Vrei o cărămidă-amintire? o întrebă Billie- Pearl.

- Nu, îi răspunse Pauline întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să accepte.

Prindeau din zbor frânturi din conversaţiile ale oamenilor din jur: „îţi mai aminteşti?... La ce etaj era?...“ „La şapte...“ „Nu, la cinci!...“ „Vai, milkshake-urile de la Coffee Shop erau cele mai bune din lume...“ „Eu preferam atmosfera din Coach Room...“ „Am serbat-o acolo pe Kathleen, când a împlinit treizeci de ani. Ne-am distrat de minune...“ „Şi ce drăguţă era acea Addie, care lucra cu telefonistele...“ „Din fericire, Miranda nu mai e printre noi să vadă asta, i-ar fi rupt inima...” „Nunta Barbarei cu Josh, ce succes, nu ne-am mai fi oprit din dansat...“ „Şi norocul lui Rick într-o seară la cazinou... n-o să uit niciodată...“

Era imposibil să nu tragi cu urechea. O

bătrână agăţată de braţul unei îngrijitoare arăta cu un deget tremurător spre barul de la ultimul etaj, unde îşi cunoscuse viitorul soţ, la un bal studenţesc. Pauline observă un bărbat de o anumită vârstă, singur, demn, strângând un trandafir roşu la piept. Examina faţada în tăcere. Care era povestea lui? Ce-l adusese acolo în dimineaţa aceea?

Un sexagenar rotunjor se apropie de ea şi o întrebă politicos dacă nu cumva o chema Pauline. Bărbatul venise împreună cu soţia şi copiii. Nu-şi amintea deloc de el, dar se prefăcu, ca să nu-l vexeze. Numele omului era Nate şi lucrase pe vremuri la rezervări, cu Max.

- E adevărat că pe atunci aveam mai puţină burtă şi mai mult păr, glumi, făcând-o şi pe ea să râdă. Tu erai poreclită Franţuzoaica, îmi aduc aminte acum, adăugă cu o sclipire în ochi nu tocmai pe placul soţiei lui.
- Normal, doar m-am născut la Paris, chicoti Pauline.

Cerul gri era încărcat cu o ninsoare iminentă; oamenii se strângeau unul în celălalt ca să se apere de frig. Pauline aruncă o privire spre ceas – nu mai era mult până la ora 8. Nate, care nu se mai oprea din vorbit, povestea că proprietarii hotelului, profund îndureraţi, se aflau în public. Nu reuşiseră să-şi salveze afacerea.

în timp ce Pauline se întreba cum să scape de pisălog, un bărbos solid apăru

în faţa ei. îl recunoscu bucuroasă: era fratele ei vitreg, Jim. Ştia că o s-o găsească aici, dar ar fi fost frumos să-l anunţe, o admonestă în glumă. Era greşeala ei, interveni Billie-Pearl. Ea o adusese pe Pauline la Reno fără să se gândească la alţii.

- Cum te simţi? Eşti fericită acolo? o întrebă Jim cu tandreţe, luând-o în braţe.

Bărbatul semăna leit cu Doug Hammond, răposatul lor tată: acelaşi surâs ironic, aceiaşi ochi albaştri şi aceeaşi statură. De câte ori îl vedea, lui Pauline îi venea în minte acel tată vitreg american de care-i era încă dor. Doug intrase furtunos în viata mamei sale la f

Eliberare, într-un Paris tumultuos, haotic. Nu-şi amintea nimic despre tatăl ei biologic, Jacques Bazelet, răpus de cancer în 1939, în anul naşterii ei. Doug Hammond, cel de-al doilea soţ al mamei sale, o crescuse aici, la Reno, şi, în ciuda tuturor aşteptărilor, altoiul prinsese.

Jim coborî vocea şi o avertiză la ureche să nu întoarcă privirea, căci Kendall Spencer se afla pe undeva prin preajmă. Pauline îi ignoră sfatul şi aruncă o privire peste umăr. Nu-i luă multă vreme să-l zărească. îmbătrânise, dar îsi păstrase alura patriciană; îşi ţinea spatele la fel de drept, cu acea suficienţă detestabilă. Avea părul des, argintat, iar Pauline se văzu nevoită să admită că se ţinea bine, ca în tinereţe. Fusese atât de naivă pe vremea aceea!

Kendall Spencer prinse în sfârşit

privirea îndreptată spre el peste capetele mulţimii. Păru să ezite. O recunoscuse? Trecuseră patruzeci de ani, totuşi. Şi ea se schimbase: avea părul scurt şi plin de fire albe. Pe de altă parte, îşi păstrase talia suplă. Când ochii lui Kendall reveniră asupra ei, îi deveni limpede că fusese reperată. Bărbatul ridică mâna, aproape cu timiditate.

- Las-o jos, mormăi Jim.

- Nemernicul dracului! înjură Billie-Pearl.

îi întrerupse o altă echipă de filmare. Cu numai câteva minute înainte de eveniment, un post de televiziune căuta alte persoane care să fi lucrat la Mapes, pentru mini-interviuri.

- Hei, aici! strigă Billie-Paul arătând spre Pauline. Aici!

înainte ca împricinata să apuce să protesteze, în faţă îi răsări o cameră video, iar sub nas i se înfipse un microfon. O tânără începu s-o mitralieze cu întrebări:

- Bună ziua, cum vă numiţi?

- Pauline Bazelet, îngăimă.

- Aţi lucrat la Reno? Ce funcţie aveaţi?

- Sunt medic veterinar în California, dar am crescut la Reno.

- Când aţi lucrat la Mapes, în ce perioadă? -între 1957 şi 1960.

- în ce funcţie?

- Femeie de serviciu la parter şi în camere. Eram foarte tânără.

- Şi ce v-a adus aici în dimineaţa asta, ca să asistaţi la demolare?

Ochii lui Pauline se îndreptară spre

hotelul părăginit, care se ridica în faţa lor mândru, imperturbabil. I se puse un nod în gât.

- Sunt emoţionată. Acest hotel era o lume întreagă. Avea foarte mulţi angajaţi. Şi nenumăraţi clienţi. Programul nu se încheia niciodată. Tot timpul se întâmpla câte ceva.

Jurnalista îşi verifică notiţele.

- Eraţi aici, aşadar, în vara lui 1960, când a venit John Huston cu echipa lui, ca să filmeze *Inadaptaţii?*

Lui Pauline începură să-i tremure buzele.

- Da, eram aici, îmi amintesc bine.

- Vă rog să-mi spuneţi ce simţiţi în aceste clipe, chiar înainte de implozie. Cum rămâne hotelul Mapes în sufletul dumneavoastră, după ce l-aţi cunoscut în perioada lui de glorie?

Pauline nu se pregătise deloc, căci nu se aşteptase să fie intervievată. Se simţea incapabilă să vorbească. Spre surpriza ei însă, reuşi să dea la o parte episoadele secrete din biroul lui Kendall; îsi sterse din minte brutalitatea şefei, Mildred Jones, împreună cu mirosul lăsat de clienţi în veceurile de la parter.

în faţa ochilor i se întipări silueta numai rotunjimi postată în dreptul ferestrei apartamentului 614, cu un pahar de şampanie în mână.

îşi reveni şi începu pe o voce fermă:

- în vara anului 1960, la hotelul Mapes am întâlnit pe cineva care mi-a schimbat viaţa.

- Minunat! Ne puteţi spune despre

cine este vorba?

- Cu plăcere.

Dar regia de emisie îi ceru jurnalistei în cască să întrerupă interviul – cu promisiunea că-l va continua imediat după eveniment.

Hotelul Mapes avea să cadă. Acum.

Vara anului 1960

Reno, Nevada

Pauline era în întârziere, şi imaginea chipului lui Mildred Jones, cu gura zbârcită ca o târtiţă şi sprâncenele încruntate năprasnic, o îngrozea deja. Totul pornise de la întârzierea doamnei Sheldon, vecina amabilă care o ducea în fiecare dimineaţă de pe Washington Street pe Virginia Street. Ar fi putut ajunge în trei sferturi de oră pe jos la hotel, dar ar fi fost prea mult pentru Lily, care nu avea decât trei ani. Câteodată, rar, Pauline şi copila se urcau în maşina lui Marcelle, dar orarele salonului de coafură nu corespundeau cu cele stabilite de conducerea hotelului. La întoarcere, la ora 16, luau autobuzul.

- A fost frumos în vacanţă, draga mea? o întrebă doamna Sheldon, care, cu bărbia lipită de volan, conducea parcă şi mai încet decât de obicei.

Era vânzătoare la un magazin de lenjerie de pe Ryland Street.

- Da, a fost minunat, mulţumesc. Am fost la Lake Tahoe, de unde ne-am întors aseară. Am petrecut acolo două săptămâni. Lui Lily i-a plăcut la nebunie.

Doamna Sheldon îi adresă un zâmbet strălucitor fetitei cocoţate în braţele mamei.

...

Micuţa era o dulceaţă! Cum reuşea să se ocupe de ea în timpul programului de lucru? Tânăra îşi drese glasul. Lily mergea la o croitoreasă, în zona Pickard Place, care mai avea grijă de un copil. Pauline nu voia să-i dezvăluie alte detalii despre aranjamentul acesta, pus la punct de tatăl fetiţei, care asigura şi finanţarea. Pe de altă parte, nu-şi făcea iluzii, ştia că doamna Sheldon cunoştea foarte bine identitatea acestuia. Tot oraşul Reno părea să fie la curent, spre disperarea lui Marcelle Hammond, care considera acest copil, născut de fiica ei, în vârstă de optsprezece ani, în afara căsătoriei, o dramă personală.

Lily fredona o melodie de la radio, „Cathy's Clown“, a celor de la Everly Brothers. Pauline ţinea fetiţa strâns la piept şi o săruta pe creştet, cântând în surdină împreună cu ea. Lily era mereu în toane bune. Până şi Marcelle se înmuiase şi ajunsese să se poarte ca o bunică iubitoare.

- Cum se simte mama ta? o întrebă doamna Sheldon. îmi închipui că i-a priit vacanţa la Lake Tahoe.

Dacă ar fi putut să conducă mai repede, în loc să vorbească, se ruga Pauline în sinea ei. Era deja ora 9. Nu avea de gând să-i mărturisească vecinei că, pe toată durata concediului, mama ei se mulţumise să-i facă morală şi s-o repeadă, găsindu-şi consolare doar în

bourbon, deşi cei apropiaţi cunoşteau relaţia strânsă dintre Marcelle şi alcool.

- I-a făcut mare plăcere, se mulţumi să răspundă.

- Cu sosirea în oraş a lui Gabie, una dintre vedetele ei favorite, îmi închipui că e în al nouălea cer!

La patruzeci şi cinci de ani trecuţi, mama lui Pauline se lăsa încă vrăjită de celebrităţile marelui ecran ca o adolescentă.

- Speră c-o să treacă pe la Marcelle de Paris, ca să se tundă, spuse Pauline cu un accent francez atât de pronunţat, încât o făcu pe doamna Sheldon să izbucnească într-un hohot de râs sincer, lipsit de răutate.

Deschis în 1950, salonul de coafură al lui Marcelle Hammond se găsea pe Winter Street. în ciuda mahmurelilor ocazionale ale patroanei, afacerea mergea destul de bine. Numeroşi clienţi apreciau ideea de a-şi îngriji podoaba capilară la o adevărată pariziancă.

- Poate că o să am norocul unei pauze de pipi din partea lui Clark Gabie! adăugă Pauline. Aşa, o să-l văd şi eu.

Bărbia dublă a doamnei Sheldon tremură puţin amuzată, dar privirea pe care i-o aruncă tinerei mame nu exprima decât milă. Pauline nu suporta să fie compătimită. „Nu te lăsa călcată în picioare, miss. Nimeni să nu te ia de sus”, o sfătuise de nenumărate ori Billie-Pearl. Din fericire, ajunseseră deja la Victoria Street Bridge, iar discuţia se stinse.

Odată lăsată Lily la doamna Abigail, Pauline fugi până la Mapes şi se strecură în clădire pe la intrarea personalului, de pe East First Street. Soarele estival implacabil ardea deja cu putere. Făcu pontajul, sperând din toată inima ca întârzierea ei să scape neobservată, şi se salută în trecere cu câţiva colegi. Nici un semn de Mildred Jones pe lângă ascensor, acolo unde îşi pândea de obicei „fetele” dimineaţa. Ea le coordona pe toate femeile de serviciu ale hotelului.

Pauline se repezi în vestiarele pentru femei de la subsol, unde schimbă tricoul şi blugii cu uniforma bordo pe care o detesta. Pânza aspră o rodea peste tot, iar croiala nu era deloc măgulitoare: prea lungă şi deloc strânsă în talie, o făcea să arate mai înaltă şi mai osoasă decât era. Culmea ridicolului o reprezenta însă şorţul alb cu ciucuri. îşi prinse rapid părul la spate, apoi îşi puse pantofii Oxford din piele neagră pe care îi ura la fel de tare ca pe restul ţinutei, căci îi făceau picioarele să pară enorme.

O tânără grăbită îşi făcu apariţia, şi ea în întârziere. Era Kitty, cameristă, ceva mai în vârstă, măritată, cu doi copii. Lucra la Mapes de mai multă vreme, la etajele superioare. Erau amândouă în mare încurcătură, gâfâi Kitty, aproape rupându-şi uniforma bleumarin din grabă. Apoi îi povesti toate evenimentele palpitante ale săptămânii ce tocmai trecuse, pe care Pauline le ratase. Reno intrase, în sfârşit, pe harta lumii bune,

iar totul gravita în jurul hotelului. Teribil de palpitant! Era o nebunie să te gândeşti că Marilyn Monroe se afla sub acelaşi acoperiş cu ele. Nimeni n-o văzuse încă. Atunci când nu filma, stătea în camera ei, cu anturajul: profesorul de artă dramatică, maseurul, secretara, coaforul, machiorul, costumiera şi diverşi prieteni.

Kitty îl zărise totuşi cu coada ochiului pe Clark Gabie – la naiba, ce bine se ţinea pentru vârsta lui! Auzise că regizorul John Huston îşi petrecea serile la cazinou, iar echipa de noapte nu-şi revenise încă după întâlnirea cu el. în ascensor se întâlnise şi cu Montgomery Clift – ce puşti arătos! încă nu-i văzuse pe Eli Wallach şi pe Thelma Ritter, dar oricum, erau nişte actori mai puţin cunoscuţi. Din cauza acestei atmosfere nebuneşti, comportamentul lui Mildred Joes devenise încă şi mai tiranic ca înainte. Kitty o făcu să pufnească în râs pe Pauline, ţuguindu-şi buzele şi imitând clătinatul din cap al şefei lor. Pauline trebuia să fie atentă, dar, după părerea lui Kitty, veceurile erau într- un fel ascunzătoarea ideală. Nimeni n-ar fi venit s-o caute acolo, în nici un caz bătrâna Mildred, prea ocupată să le persecute pe celelalte femei de serviciu din cauza debarcării Hollywoodului la hotel! Era un coşmar! Pauline nu-şi putea imagina dezastrul. Mildred stătea pe capul ei, al lui Pilar şi al Lindei toată ziua, pisându-le pentru fiecare detaliu, deşi cunoşteau ritualul pe dinafară:

coşul de fructe şi cadoul de bun-venit; pregătirea camerei pentru noapte, de parcă hotelul Mapes s-ar fi transformat peste noapte – o, surpriză! – în hotelul Beverly Hills! Apoi, Kitty zâmbi şi o ciupi de obraz, adăugând:

- Am uitat că nu-ţi pasă deloc de vedetele de cinema. Singura ta pasiune sunt mustangii, nu-i asa?

Prietena ei nu se înşela întru totul, dar Pauline simţi nevoia să-i spună că fetiţa venea pe primul loc, chiar înaintea cailor. Când Ii se ivea o fereastră, avea să-i povestească despre concediul petrecut la Lake Tahoe. Lily se bălăcise în fiecare zi. Avea să-i arate pozele după ce le recupera de la developat.

îşi luară la revedere rapid, în faţa ascensorului pentru personal. Kitty urca la etajele superioare, în timp ce Pauline se oprea la parter, ca să cureţe veceurile recepţiei, după o scurtă vizită la magazie, de unde îşi lua mătura şi produsele chimice necesare.

în acea dimineaţă, holul hotelului era plin. Mai multă lume decât de obicei, observă ea. Cu ambianţa sa Art Déco, cu cei şase stâlpi rectangulari îmbrăcaţi în lemn rar, lăcuit, cu candelabrele masive, recepţia era centrul nevralgic al hotelului. Acolo ajungeau clienţii cu munţi de valize şi boţiţi de pe drum, dar şi cei care plecau, care aşteptau un taxi, cei care voiau să discute cu un recepţionist sau cei care îşi dăduseră întâlnire. Pauline era conştientă de importanţa recepţiei, deoarece

reprezenta primul contact al clientului cu aşezământul. Aici, perfecţiunea era regula obligatorie.

Turnarea acestui film faimos era şi raţiunea aglomeraţiei matinale, îşi spuse. De câteva săptămâni, întreg oraşul nu mai vorbea despre altceva. Devenise de-a dreptul obositor pentru cei pe care cinematografia nu-i interesa în mod deosebit. Observă mai multe persoane înarmate cu aparate de fotografiat; mama ei îi spusese că o echipă de fotografi de la o agenţie cunoscută în toată lumea pregătea un reportaj despre film. Avea să-i vadă pe actori trecând, precum Kitty? Se îndoia. Auzise că plecau să turneze exterioare în timpul zilei şi se întorceau seara târziu. N-o să vadă nimic de la nivelul ei.

Din fericire, nu trebuia să aibă grijă de uriaşul covor verde de la recepţie, asta era treaba lui Fern, aflată deja în plină acţiune. Pauline o salută discret, ca şi pe liftierul de serviciu, Marty, şi pe Ernesto, portarul. Cei trei îi răspunseră făcându-i cu ochiul. Când trecu prin faţa tejghelei de la recepţie, apucă să schimbe o privire fugară cu Lincoln, căruia o femeie autoritară îi dădea de furcă. La toaletă nu era nimeni, din fericire, dar avea mult de lucru. Se lăsă în genunchi şi frecă temeinic un vas de veceu murdar, primul şi, cu siguranţă, nu ultimul pe ziua aceea.

Cât timp o să mai reuşească să facă această muncă ingrată? Cât o să mai suporte? La început, i se promisese că o

să lucreze pe etaje, cu Linda, Pilar şi Kitty. începuse cu ele, în camere, imediat după naşterea lui Lily. Kendall Spencer se ţinuse de cuvânt: îi găsise un loc de muncă la Mapes ca s-o scoată din mizerie şi plătea o bonă ca să se poată prezenta la timp la slujbă. în naivitatea ei, îl crezuse când îi fluturase pe la nas perspective mai bune. După un an, nu reuşise să-şi găsească un alt loc de muncă, mai bine plătit. Pe de altă parte, nici nu- şi obţinuse bacalaureatul, pentru că în 1957 rămăsese însărcinată. Cine voia să angajeze o tânără mamă fără diplomă?

Mildred Jones o exilase la toalete un an mai târziu. Degeaba îi tot repeta Kendall că era o doar o etapă din cariera ei, că nu va dura mult, ea nu-l mai credea. Din întâmplare, fără nici o îndoială, transferul coincidea cu căsătoria fastuoasă a lui Kendall cu logodnica lui dintotdeauna, Evaline Steward, moştenitoarea unei familii prospere de proprietari de terenuri şi crescători de vite din Nevada, care îşi putea trasa originile până în secolul al XlX-lea. Noua doamnă Spencer aflase probabil de existenţa lui Lily şi se răzbunase, îşi spuse Pauline. între timp, tânăra femeie îşi suporta soarta cu stoicism. Locuia tot cu mama şi cu tatăl ei vitreg, împărţind o cameră cu copilul. Nu avea suficienti bani ca să se mute.

Pocnetul tocurilor pe pardoseala de marmură anunţă apariţia lui Mildred Jones. Pauline abia avu timp să se ridice,

că femeia era deja acolo, umplând tot spaţiul cu nemulţumirea ei permanentă. Se aştepta să-i facă observaţie fiindcă întârziase şi era pregătită sufleteşte. în general, dăscăleala dura trei sau patru minute, nu mai mult. Trebuia să rezişti. Găsise o metodă care funcţiona fără greş: se gândea Ia Commander, maiestuosul armăsar negru, care îi transmitea ceva din forţa şi din rezistenta lui. Cu ochii larg deschişi, reuşea astfel să se extragă din situaţia prezentă pentru a se regăsi lângă el, Cu mâna pe gâtul lui puternic. Câteodată, Commander îsi lua zborul, ca legendarul Pegas, cu aripi uriaşe, şi atunci se ridica şi ea odată cu el la ceruri, departe de toate, liberă, senină.

Era însă evident că în dimineaţa aceea Mildred se purta altfel decât de obicei. Părea emoţionată şi, în loc să urle, îşi freca mâinile pe

Ascensiunea se desfăşură în linişte, tânăra încercând să evite uităturile lungi ale lui Casper, liftierul, care o plăcea.

-Apartamentul 614. Oaspeţii sunt ieşiţi toată ziua. La muncă!

Rămase singură în mijlocul culoarului lung cu mochetă de culoarea mierii. După vacarmul de la parter, aici domnea o linişte desăvârşită. Nu se auzea decât zumzetul discret al instalaţiei de climatizare. Pauline se apropie de magazie, descuie cu cheia ei şi luă căruciorul lui Pilar. îi

*

era milă de colega ei. Să-ţi scrânteşti

încheietura mâinii, ce ghinion!

Nu avusese încă ocazia să vadă apartamentele plasate pe colţurile hotelului, cele mai luxoase. Când începuse să lucreze, se ocupase numai de camerele standard, mai mici şi mult mai numeroase. Oricum ar fi fost, ordinul era ordin.

Prima etapă consta într-o aerisire zdravănă a încăperilor, prin deschiderea largă a tuturor ferestrelor, chiar în caz de caniculă sau de viscol. Apoi trebuia să facă patul şi să pună lenjeria murdară în sacul agăţat la capătul căruciorului. Urmau aruncarea deşeurilor diverse, curăţarea scrumierelor şi înlocuirea sacilor de gunoi. După care înlocuia paharele şi ceştile folosite şi verifica minibarul. Fireşte, ştergea praful peste tot. în baie, lua prosoapele şi covoraşele murdare şi le punea în coş, aranja cu atenţie produsele cosmetice ale clienţilor, curăţa chiuvetele şi duşul, se asigura că nu rămăsese vreun fir de păr pe undeva (una dintre obsesiile lui Mildred), spăla bine veceurile (aici, nimic nou), ştergea bine suporturile pentru prosoape, reaproviziona cu săpun, şampon şi hârtie igienică şi, în sfârşit, atârna prosoape curate. Mătura, aspira şi ştergea praful, închidea ferestrele şi părăsea apartamentul, încuind uşa în urma ei.

Imersiunea în intimitatea unor oameni pe care nu-i cunoştea trezea în ea o fascinaţie stranie; adeseori, pe când facea curat în camerele acelor perfecţi

necunoscuţi, îşi imagina vieţile lor. De obicei nu era nimic romantic. Cearşafurile spuneau totul, descoperise îngreţoşată: povesteau prolix momentele de relaxare (între cinci şi şapte ambalaje de prezervative, uneori, mai rău, prezervativul folosit); călătoriile de nuntă (pete peste tot); nopţile nedormite (pete de băutură, scrum de ţigară); mesele luate în pat (firimituri, urme de cafea); accidentele nocturne (incontinenţa, visele umede, beţiile, alergiile alimentare, ciclul menstrual). Pauline examina curioasă – cum s-ar fi putut abţine? – şi produsele de frumuseţe folosite de cliente: parfumurile, trusele de machiaj şi hainele, pe care le aşeza frumos în şifonier sau le împăturea cu grijă.

Se opri în faţa uşii duble a apartamentului 614 şi ciocăni de trei ori scurt, aşa cum o învăţase Mildred.

- Bună ziua! Serviciul de cameră!

Trebuia să verifice întotdeauna dacă era cineva înăuntru, după cum învăţase pe propria-i piele. Uitase o dată să bată la uşă şi dăduse peste un cuplu în plină partidă de sex.

Ciuli urechea. Nu se auzea nimic dinăuntru. Ciocăni încă o dată. Nici un răspuns, nici un zgomot. în orice caz, Mildred îi spusese că apartamentul era liber. Scoase cheia pe care i-o încredinţase şefa şi intră, lăsând căruciorul în antreu.

Tapetul era de un bej palid, cu ferigi imprimate discret. Mocheta moale avea

o nuanţă similară. înaintă spre camerele aflate în penumbră, căci perdelele erau încă trase, constatând, tot mai îngrijorată, dezastrul din jur. Pahare lăsate peste tot, sticle goale, scrumiere dând pe dinafară, resturi de mâncare în farfurii soioase şi haine lăsate peste tot, pe scaune sau direct pe jos.

Două colţare cu tapiţeria verzuie, garnisite cu perne pastelate, încadrau o măsuţă de sticlă care urma să-i dea mari bătăi de cap. Buchetul de trandafiri de pe ea se ofilise şi trebuia înlocuit. Sufrageria se afla la mică distanţă de salon şi dădea în bucătărie.

Mirosul greu care plutea peste tot nu era neplăcut: un amestec de tutun de pipă şi parfum feminin. îşi aminti însă imediat că trebuia să aerisească, aşa că deschise larg geamurile. Panorama era magnifică – la picioarele ei se întindea oraşul Reno, cu panglica albastră a râului Truckee, care şerpuia până se pierdea dincolo de orizont. Decise să atace întâi salonul, apoi sufrageria şi bucătăria şi să termine cu dormitorul şi baia.

• • Apartamentul era mult mai mare decât camerele cu care era ea obişnuită. Şi nu avea

• > decât două ore la dispoziţie. Cum să procedeze ca să fie gata la timp?

Debarasă cu gesturi rapide farfuriile şi paharele, le spălă, le şterse şi le aşează la locul lor. Goli scrumierele, aruncă sticlele goale şi împături hainele (rochii,

bluze, pantaloni de damă), cu gândul să le pună mai târziu în şifonier. Lângă pick-up stăteau aruncate de-a valma mai multe discuri de vinii. Le aşează în coperţile lor de carton, observând că erau albume de Elvis Presley, Frank Sinatra şi Ella Fitzgerald. Concentrată, îşi continuă munca, înarmată cu o cârpă şi cu un pămătuf pentru praf. Trebuia să termine la timp. Măcar de data asta, Mildred avea să fie mulţumită. Din când în când, auzea telefonul sunând în gol. Ştia că nu avea voie să răspundă. Dacă Mildred ar fi vrut să-i vorbească, ar fi urcat.

Băgă în priză aspiratorul – un model vechi şi zgomotos, pe care trebuia să-l împingă din toate puterile ca să ajungă în colţurile de sub fotolii şi mese. Tocmai se întreba cum s-ar fi putut descurca biata Pilar cu încheietura ei rănită, când îşi dădu seama că nu era singură în cameră.

în faţa ei apăru o femeie complet goală, cu părul, tuns scurt, în dezordine. Pauline scoase un strigăt de spaimă şi se repezi să oprească aspiratorul. îşi ceru scuze bâlbâindu-se. Crezuse că nu era nimeni în apartament. Probabil că o trezise pe femeie.

- Stai liniştită, mormăi necunoscuta frecându- se la ochi.

Părea să nu ştie pe ce lume se află, abia reuşind să stea în picioare.

Pauline simţi cum se înroşeşte la faţă de F • • • spaimă. Dumnezeule, cum să

reacţioneze? Să iasă în fugă, lăsând totul baltă? Sau să continue să dea cu aspiratorul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? îşi dădu seama că pierdea minute preţioase. Parcă auzea deja urletele lui Mildred.

- Hei, auzi o voce subţire şi blândă, aş vrea un Bloody Mary.
- Imediat, doamnă.

Pentru numele Domnului, care era interiorul serviciului de pe etaj? Risca să pară cea mai toantă cameristă din lume în ochii clientei. în timp ce doamna în pielea goală se îndrepta cu paşi şovăielnici spre baie, avu o revelaţie. Ieşi rapid din apartament şi chemă ascensorul, înainte ca admiratorul ei, Casper, să poată scoate o vorbă, îl imploră s-o ajute.

- Am înţeles! făcu puştiul. Un Bloody Mary la apartamentul 614.

Reveni în salon, unde constată că femeia se tolănise pe canapea, în aceeaşi ţinută. Pauline nu se simţise niciodată aşa de jenată. O privi cu mai multă atenţie. Nu văzuse în viaţa ei o piele atât de albă, de consistenţa unei creme groase, aproape luminescentă. Prin contrast, părul necunoscutei era într-o stare jalnică. Se întrebă ce-ar fi zis mama ei la vederea laţelor scurte şi uscate, zburlite în toate direcţiile ca nişte paie.

Stătea acolo, cu capul sprijinit în palmă şi privirea goală. La un moment dat întoarse spre Pauline o pereche de ochi injectaţi. Pe obraji avea dungi

negre de rimei. Corpul ei plinuţ era dotat cu o pereche de sâni mari, fremătători.

- S... s... să... să... continui curăţenia, doamnă?

Femeia îi făcu semn cu mâna să-şi vadă de treabă. Pauline se întoarse în dormitorul întunecat, unde domnea o căldură sufocantă. Climatizarea fusese oprită, iar jaluzelele erau complet închise. Se chinuia să le deschidă, când auzi soneria. Fugi la uşă: Pedro, unul dintre băieţii de serviciu pe etaj, stătea în prag cu cocktailul.

- Hopa, Franţuzoaico! Ce cauţi la şase? E mai bine decât la veceuri, nu?

Băiatul era pe punctul să intre, când Pauline îşi dădu seama că femeia din salon era complet goală. îi blocă drumul, luă paharul de pe tavă şi- 1 trimise la treburile lui, informându-l că o va servi ea însăşi pe clientă.

- Treaba ta, îi răspunse tânărul. Dar nu uita s- o saluţi din partea mea pe doamna Miller.

Modul în care pronunţase numele *doamna Miller* îi atrase atenţia, facând-o să-l privească lung. Băiatul îi făcu un semn apăsat cu ochiul şi plecă. Ce naiba voise să spună? Era o aluzie la faptul că doamna Miller îşi petrecea toată dimineaţa în costumul Evei? Era o vampă? Sau mai rău? Simţi cum i se aprind din nou obrajii. Ei bine, va pune capăt cu fermitate acestei situaţii. N-o să permită nimănui să-şi bată joc de ea.

Când reveni în salon, necunoscuta

vorbea la telefon, înfaşurându-şi leneş firul aparatului pe deget.

- Nu sunt gata, se plângea pe o voce de fetiţă. Abia m-am trezit. Nu, n-are rost să vii acum, Paula. Mai lasă-mă puţin.

Pauline lăsă cocktailul pe masă, întrebându-se cine era „Paula“ şi făcând eforturi să nu se holbeze la părul pubian galben, care părea decolorat anume în aceeaşi nuanţă ca podoaba capilară.

Femeia închise şi ridică paharul, facând-o să-i admire mâinile frumoase, fine.

- Mulţumesc, îi spuse.

Avea un surâs atrăgător, cu dinţi mici, perfecţi. În schimb ochii înroşiţi, părul ca vai de el şi tenul cadaveric îi dădeau un aer de om bolnav. Poate că suferea de ceva...

Pauline trase adânc aer în piept:

- V... v... vă... vă... rog, doamnă Miller... Aţi putea să...

- Da, draga mea?

Pauline se simţi şi mai nesigură pe ea la auzul apelativului „draga mea“, pronunţat cu căldură, de parcă ea şi doamna Miller s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

... să vă puneţi măcar halatul pe dumneavoastră, vă rog? Vi-l aduc imediat.

Doamna Miller o fixă cu privirea. Secundele abia treceau. Pauline avea impresia că se făcea tot mai mică. Era îngrozită. Cu ce greşise? Ii ceruse unei cliente să se îmbrace. Gata, cariera ei în

industria ospitalităţii se încheiase. Urma să fie dată afară. Concediată de la Mapes. Se terminase. Se vedea deja mergând spre casă cu capul plecat, copleşită de ruşine. Cum o să-şi găsească altceva de muncă?

Fără să priceapă, doamna Miller coborî ochii, se examină, apoi se întoarse spre ea, pârând să- şi dea seama brusc de situaţia în care se găsea.

- O, da. Desigur. Eşti amabilă să mi-l aduci?

Uşurată, Pauline se îndreptă spre baie, luă halatul şi o ajută să şi-l tragă pe umeri.

- M... Mulţumesc, doamnă Miller.

Femeia îi zâmbi din nou.

- Suferi de o uşoară bâlbâială, nu-i asa? Şi mie mi se mai întâmplă. A început când eram mică.

Conversaţia lua o turnură personală dintre cele mai surprinzătoare. Pauline nu-şi recunoscuse niciodată defectul în faţa unui străin, cu atât mai puţin a unui client al hotelului.

- Da, încă din copilărie.
- Câţi ani ai?
- Douăzeci şi unu, doamnă.
- Atât de tânără, încă. Defectul se declanşează doar atunci când eşti emoţionată sau nervoasă, probabil.

În vocea ei se citea o empatie sinceră, care o mişcă.

- Da, doamnă.
- N-ai de ce să te jenezi în prezenţa mea. Să ştii că nici eu n-am scăpat

complet. E foarte neplăcut, uneori.

Pauline nu era în stare să-i ghicească vârsta. Vreo treizeci de ani? Avea chipul marcat de oboseală. Poate mai mult.

- Mă iertati, dar trebuie să continui curăţenia, îi zise aruncând o privire la ceasul de la mână, încă n-am terminat.

Telefonul sună din nou, şi doamna Miller răspunse fără chef. Pauline reveni la treabă. Dormitorul, pe care abia acum îl descoperea la lumina zilei, era într-o stare dezastruoasă: alte haine aruncate peste tot, dar, ciudat, nici un obiect de lenjerie intimă, pahare murdare de ruj, zeci de sticle mici de şampanie Piper-Heidsieck, reviste, ziare şi un cimitir de sandale şi de pantofi cu toc italieneşti care se întindea până la marginea patului. Măsuţa de toaletă din dreptul ferestrei era acoperită cu produse de machiaj. N-avea să-i fie deloc uşor.

Dormitorul era mare, cu o saltea enormă şi tăblia patului îmbrăcată în mătase de culoarea jadului, asortată cu perdelele verde-pal. Televizorul masiv, aşezat pe o masă cu rotile, fusese împins într-un colţ. Intrigată, Pauline descoperi câteva articole vestimentare bărbăteşti: trei cămăşi şifonate, şosete, o pereche de pantaloni. Pe noptiera din stânga văzu un munte de medicamente, o mască pentru noapte şi o cremă hidratantă. Pe cea din dreapta, mai ordonată, un teanc de cărţi, un stilou, o pipă, o scrumieră şi o pereche de ochelari cu rame de baga. Aşadar, exista şi un domn Miller pe undeva.

Se mai confruntase în trecut cu astfel de „cocini“, cum spuneau colegele ei. De obicei, însemnau o muncă de două ori mai grea, dar ce vedea în jur depăşea standardele. Aşternuturile trebuiau schimbate *imediat* – auzi în minte vocea lui Mildred – căci erau pătate cu ceva roşu (mâncare sau sânge? Prefera să nu afle).

Glasul doamnei Miller, care continua să vorbească la telefon, ajungea uneori până la ea, uneori cu ecoul unui hohot de râs delicios, aproape copilăresc. în timp ce aranja flacoanele de medicamente, benzedrină, Dexamyl, Seconal, Nembutal, toate eliberate pe numele clientei, îşi dădu seama că nu mai văzuse niciodată o asemenea farmacopee. Se întrebă de ce boală ar fi putut suferi, dar îşi mută rapid gândurile, căci nu era treaba ei.

Chiar înainte să termine dormitorul, simţi

I

cum i se scurgea transpiraţia printre omoplaţi. Era foarte cald. închise ferestrele şi porni climatizarea. Nu-i mai rămânea de făcut decât baia. Da, se încadrase în timp. îşi propuse să bea apă discret direct de la robinetul chiuvetei, ca să-şi astâmpere setea.

- Cum te cheamă? o făcu să tresară vocea cu inflexiuni domoale, în timp ce spăla cada.

Sprijinită de tocul uşii, doamna Miller o urmărea. Chipul îi părea ceva mai dezumflat şi ochii, mai puţin roşii.

- Pauline, doamnă.
- Drăguţ. Eşti din zonă?
- Da, locuiesc la Reno, dar m-am născut în Franţa, la Paris.
- La Paris? repetă clienta prinzând-o febril cu mâinile ei delicate de antebraţ.

Chipul doamnei Miller se lumină, ca şi cum Pauline tocmai ar fi pronunţat o formulă magică.

1946

Paris, Franţa

- Pauline! *Pauline?* Aş vrea să te prezint cuiva!

Mama ei vorbea pe un ton anume, mai coborât – era conştientă fetiţa – atunci când voia să facă impresie bună asupra cuiva.

Bărbatul lat în umeri din salon purta o uniformă verzuie: haină de camuflaj, pantaloni de lână, ghete scurte din piele şi centiron. Deşi nu avea decât şapte ani, Pauline ştia că era un GI, unul dintre acei militari americani care populau Parisul eliberat. Al doilea lucru pe care-l observă fu zâmbetul său, dintre cele mai blânde şi mai binevoitoare.

- Pauly, îi pronunţă numele bărbatul în stil american, întinzându-i mâna.
- Ţi-l prezint pe Doug Hammond, interveni mama ei cu glasul sugrumat de emoţie.

Se lăsă un moment de tăcere, dar fetiţa nu sesiză nici un fel de jenă în aer. Doug Hammond umplea încăperea cu prezenţa lui masivă şi calmă.

Abia lega două vorbe în franceză, iar engleza lui Marcelle Bazelet era execrabilă, dar, spre amuzamentul lui Pauline, reuşiră să înjghebe o conversaţie în cele două limbi ajutându-se de semne şi expresii faciale, punctând fiecare frază cu hohote de râs.

Micuţa nu-şi mai amintea de tatăl ei, decedat când ea încă sugea la sân. Trăsăturile lui îi erau familiare numai datorită fotografiei care trona pe şemineul din salon – un tânăr serios, mustăcios, cu trăsături ascuţite. Murise de cancer de pancreas la numai douăzeci şi opt de ani. Mama ei se trezise văduvă la douăzeci şi

•

cinci. Pauline nu era învăţată să vadă bărbaţi la ele acasă, cu excepţia unchilor şi verilor, care le vizitau periodic. Niciodată până în ziua aceea nu avusese parte de prezentări atât de formale.

Bărbatul acesta era diferit de alţii; părea foarte mulţumit de el însusi şi de lumea care-1

...

înconjura. Se aşezase relaxat, cu ţigara în gură. Din când în când îi facea cu ochiul, ceea ce o distra pe „Pauly“. îi plăceau mai puţin însă ocheadele pe care i le arunca mamei sale. Cu mijlocul ei subţire şi gropiţele din obraji, Marcelle atrăsese întotdeauna priviri admirative, dar acest american efectiv o sorbea din ochi.

în seara aceea, mama ei se îmbrăcase cu o rochie drapată nouă, de culoare

turcoaz, care îi punea în evidenţă silueta fină. Marcelle era graţioasă şi elegantă, cu pantofii ei asortaţi la poşete. Fireşte, îşi coafa şuviţele brune în nişte bucle superbe, dar asta ţinea de meseria ei, la urma urmelor, deoarece conducea un salon de coafură pe rue Brea, la numai câţiva paşi de apartamentul situat în piaţeta Delambre, în mijlocul cartierului Montparnasse.

Brigitte, una dintre prietenele lui Marcelle, îşi făcu apariţia cu o sticlă de şampanie. De când se încheiase războiul, orice motiv era bun pentru distracţie. Parisul aducea cu o petrecere uriaşă, care nu ştia cum să se mai oprească. Brigitte avea câteva noţiuni de engleză, ceea ce se dovedi util, căci putu să traducă spusele lui Doug. Reieşi că omul venea din Nevada. Pauline nu mai auzise niciodată de locul acela. *Ne-va-da,* silabisi confuză. Unde se găsea *Ne-va-da?* Şi ce însemna acest cuvânt? o întrebă pe prietena lor, care, la rândul ei, i se adresă lui Doug. Află astfel că, în spaniolă, Nevada voia să spună „acoperit de zăpadă“, căci aceasta nu se topea niciodată pe culmile munţilor înalţi de acolo.

Doug ceru o foaie de hârtie şi un creion şi îi desenă o hartă. Iată Franţa, care i se păru minusculă fetiţei, iar aici, dincolo de ocean, iată întinsa Americă. În stânga continentului colosal, bărbatul schiţă rapid o formă care semăna cu un trapez dreptunghic, apoi făcu un gogoloi sus, la stânga, în interiorul formei

geometrice.

- Aici este oraşul Reno.

Scrise numele cu majuscule, pe care Pauline, care ştia să citească, le recunoscu imediat.

înţelese, puţin mai târziu, că mama ei şi Doug se cunoscuseră cu o lună înainte la o chermeză, în place d'Alesia, unde Marcelle se dusese împreună cu Brigitte şi cu alţi prieteni. Bărbatul era şi el acolo, cu camarazii de regiment. Ceea ce Pauline nu află era că mama ei şi americanul

se văzuseră regulat de atunci.

Fetiţa ducea viaţa liniştită şi fericită a copiilor născuţi în timpul războiului, care se simţeau norocoşi că luptele luaseră sfârşit, antrenaţi de bucuria colectivă pe care o resimţeau adulţii. Frecventa şcoala primară de pe rue Delambre, unde învăţa bine, la fel ca prietenele ei, Chantal şi Marie-Charlotte. După cursuri, una dintre ucenicele mamei ei venea s-o conducă la salonul de coafură din rue Brea, unde îsi făcea temele până la încheierea programului de lucru. Vârsta, încă fragedă, nu-i permitea să înfrunte de una singură pericolele intersecţiei Vavin.

Lui Pauline îi plăceau aceste momente petrecute în salonul de coafură, înconjurată de doamne drăguţe care îi zâmbeau când îşi făcea apariţia cu un *pain au chocolat* în mână. Unele cliente erau deja la uscat, sub căşti, în timp ce la altele se aflau în plin proces de

spălare, vopsire sau manichiură. Marcelle domnea peste toată această mică lume cu eleganţa şi demnitatea ei. Ce norocoasă era să aibă o mămică asa de

*

drăguţă, gângureau cucoanele. Când o să fie mare, o să fie la fel de frumoasă şi de elegantă ca ea, gângurea şi Marcelle, mângâind-o pe creştet.

- Sper să nu fie prea înaltă, se arăta îngrijorată uneori. Răposatul ei tată avea un metru nouăzeci şi şase. Ca generalul de Gaulle!

- O, Dumnezeule, e prea mult! Nu, în nici un caz nu trebuie ca Pauline să crească asa de mult! se indignau doamnele în cor.

De atunci, Pauline începu să fie obsedată de ideea că se va transforma într-o prăjină stângace, total opusul graţioasei sale mame. Deja era mai înaltă cu un cap decât prietenele ei Marie-Charlotte şi Chantal şi stătea în

• • permanenţă puţin aplecată în faţă, cu bărbia în piept şi umerii lăsaţi.

Doug Hammond le vizita din ce în ce mai frecvent, aducând flori, cutii cu bomboane de ciocolată şi mici cadouri pentru „Pauly”. Tandru şi spiritual, nu putea fi considerat frumos, dar avea un şarm considerabil. În imobil, toată lumea ştia că văduva Bazelet umbla cu un soldat american, dar nimeni nu-i găsea ceva de reproşat. La urma urmelor, această femeie care muncea

fără preget în salonul ei de coafură şi îşi creştea singură copila merita şi ea puţină distracţie. Era aşa de curajoasă! Şi, în plus, frumoasă de pica.

înarmat cu un dicţionar francez-englez, Doug îşi dădea silinţa să vorbească limba lui Molière.

Avea un accent atât de comic, încât Marcelle şi Pauline se tăvăleau pe jos de râs, dar nu se lăsa descurajat.

Relaţia dintre el şi marna ei devenise serioasă. • •

Pauline înţelese acest lucru când, la aniversarea vârstei de treizeci şi unu de ani, Marcelle îi arătă, cu lacrimi în ochi, inelul de logodnă. Urma să devină doamna Doug Hammond.

Pauline nu-şi dăduse seama în ce măsură viata ei, vieţile lor, mai bine spus, urmau să fie bulversate. Credea că vor rămâne în continuare în apartamentul modest din rue Delambre, ale cărui ferestre dădeau spre o curte interioară umbrită, şi că bărbatul avea să se mute cu ele. Credea că o să continue să meargă în fiecare dimineaţă la şcoala din apropiere, împreună cu prietenele ei şi că o să-şi vadă pe mai departe verii şi bunicii în cursul vacantelor de vară, la Talloires, în cabana familiei, pe malul lacului Annecy. Pauline nu înţelesese încă nimic.

Ne-va-da. Acest nume revenea constant în conversaţii. Aveau să se mute cu Doug, în Nevada. Aceste trei silabe îi răsunau în minte, dureros şi

incitant în acelaşi timp. Aveau să părăsească Parisul, salonul de coafură, şcoala, locuinţa, prietenii, familia. Aveau să lase totul în urmă. Acela fu momentul din care Pauline începu să se bâlbâie puţin, fenomen neobservat iniţial, dar tot mai pronunţat atunci când fetiţa era nervoasă sau nesigură.

Pauline nu-şi văzuse niciodată mama atât de bucuroasă ca în ziua căsătoriei, la primăria arondismentului al XlV-lea. Strălucitoare, Marcelle purta o rochie de culoarea zmeurei strivite, care îi punea în evidenţă tenul de porţelan. Doug, rânjind cu gura până la urechi, era îmbrăcat sobru, cu costum şi cravată.

Locul semăna cu un castel, iar decoraţiunile fine din lemn şi plafonul casetat al sălii de căsătorii au impresionat-o pe micuţă. Mai târziu însă, după petrecerea veselă din apartamentul lor, îşi aminti de discuţia dintre mătuşa (sora lui Marcelle) şi bunica ei, pe care o auzise fără să vrea.

- Sper că ştie ce face, sărmana, spusese mătuşa Irène făcând o grimasă de dezolare.

Bunica lui Pauline clătinase şi ea din cap.

Marcelle merită un pic de fericire. Americanul mi se pare cumsecade.

Irène se încordase şi coborâse glasul (ceea ce n-o împiedicase pe Pauline să tragă cu urechea):

- Dar cum i-a venit ideea să plece în celălalt capăt al lumii, să se izoleze

acolo, cu un tip despre care nu ştie nimic? Nici măcar nu vorbeşte engleza.

- Taci, am impresia că asta mică ne spionează.

Cu aceste cuvinte, cele două puseseră capăt discuţiei.

Nu cumva mama ei era pe punctul să facă o uriaşă prostie? se întrebă Pauline. Gândul îi dădea frisoane. De fiecare dată când îsi informa cu mândrie prietenii, profesorii sau vecinii că urma să plece în Statele Unite, explicându-le că tatăl ei vitreg era din *Ne-va-da,* era privită iară prea mare entuziasm. Ba chiar cineva îi răspunsese, cu ironie gratuită, că o să ajungă să trăiască în Vestul Sălbatic, printre cowboy şi indieni. Nu tocmai pe gustul lui Marcelle.

în plus, fusese momentul acela şocant de la salonul de coafură, când băgăcioasa de madam Berthier le informase că Reno era cunoscut drept capitala mondială a divorţurilor. Acolo trebuia să te duci dacă aveai nevoie de un divorţ

♦

rapid, fără prea multe formalităţi. Nu era de bun augur pentru o femeie proaspăt căsătorită, nu? Şi ce să mai spunem despre cazinouri, despre cluburile de noapte, despre stripteuze şi fetele de consumaţie? Nu se temea să-şi expună fiica bandelor de destrăbălaţi şi canaliilor

• • americane de toate felurile?

Cu stiloul suspendat deasupra caietului de teme, Pauline asculta fascinată, întrebându-se ce însemnau

cuvintele „stripteuză“ şi „fată de consumaţie“. Mama ei se înroşi la faţă şi începu să arunce scântei din ochi. Când Marcelle se înfuria, era mai bine să-ţi vezi de treaba ta. Cu o perie strânsă în mână, se poziţionă deasupra doamnei Berthier, care era la clătit, cu capul lăsat pe spate în chiuvetă. Cum îndrăznea să vorbească aşa? Doug al ei era un om bun, un om cinstit, un soldat valoros, care luptase până la capăt. Meseria lui era de mecanic auto Ia Reno. Nu avea nimic de-a face nici cu locurile de perdiţie, nici cu târfele. Provenea dintr-o familie respectabilă, de oameni serioşi, muncitori, cu principii sănătoase. Marcelle se dezlăntuise, iar clienta ei se făcuse mică în scaun. Lui Pauline toată sceneta îi stârnea o plăcere răutăcioasă. Doamna Berthier chiar putea să creadă că patroana coaforului se lăsase vrăjită de un şmecheraş de duzină, de un profitor neruşinat care încerca să pună gheara pe mărunta ei avere, în timp ce Pauline ar fi ajuns pe mâna interlopilor? Celelalte femei din salon tăcuseră şocate, iar doamna Berthier se văzu nevoită să murmure că, într-adevăr, sărise calul, dar că nu făcuse decât să reia zvonurile care circulau oricum. Atât şi nimic mai mult.

înfiptă bine pe picioare în mijlocul salonului, cu peria ridicată spre tavan ca o sabie, Marcelle declară pe o voce tunătoare, aproape ameninţătoare, că nu fusese niciodată atât de fericită ca

acum, mai ales după pierderea lui Jacques al ei, chiar în anul naşterii copilului, urmată de nenorocirile războiului, şi că se bucura de perspectivele care i se deschideau, purtată de un entuziasm cum nu mai simţise niciodată. Se pusese în mişcare spre o lume nouă, unde totul era posibil. Şi avea încredere în viitor.

Vocea mamei ei devenise mai calmă, observă Pauline. încetase să mai agite peria deasupra capului ca pe o armă. Da, era încă tânără şi în ochii ei strălucea cu putere speranţa unor zile mai bune. Ţara lui Doug părea să nu mai ascundă nici un secret pentru ea, căci bărbatul i- o descrisese pătimaş, cu lux de amănunte. Căutase aproape fiecare cuvânt în dicţionar ca să-şi evoce cât mai bine Nevada natală, cu

• * frumuseţea ei sălbatică, natura, munţii şi casa de pe Washington Street, din Reno, unde părinţii lui abia aşteptau să facă cunoştinţă cu Marcelle şi cu fiica ei. Pauline constată că unele cliente începuseră să plângă pe ascuns. Poate că mama ei exagera puţin?

în săptămânile care urmară, Marcelle parcă plutea. Doug părăsise Franţa cu regimentul lui şi se întorsese în Nevada, unde îşi aştepta soţia şi fiica. Călătoriile franţuzoaicelor care se

• • măritaseră cu soldaţi americani erau finanţate în totalitate de guvernul Statelor Unite şi Crucea Roşie, le repeta mândră prietenelor şi clientelor de la salon. Totul era perfect organizat, nu

ezita să sublinieze. Da, era ceva extraordinar. Pauline nu-i împărtăşea entuziasmul; din contră, se temea. îşi pierdea reperele, nu ştia cui să se confeseze. Mama ei nu-i dăduse decât o valijoară, pentru că urmau să-şi cumpere toate cele necesare de acolo, în paralel, apartamentul se golea de la o zi la alta. Mobilele erau vândute sau donate, iar pe Pauline, care nu trăise niciodată în altă parte, vederea pereţilor şi a parchetului gol o întrista.

în sfârşit, sosi şi ziua cea mare a plecării. îşi luară rămas-bun de la cei dragi. Marcelle degaja o asemenea energie, încât anturajul alese să zâmbească alături de ea, să-şi ascundă îndoielile şi regretele. Fetiţa se străduia la rândul ei să fie la înălţime, pentru că mama ei nu voia să plece cu o plângăcioasă. Strângea din toate puterile brelocul cu turnul Eiffel pe care i-l făcuse cadou un văr.

Când plecară spre gara Saint-Lazare, ca să ia trenul către Le Havre, ploua. Marcelle nu se îndurase să se despartă de turbanele ei şi de pălării. Nu conta că se încărcase cu o cutie în plus. îşi luase şi ţinutele cele mai elegante, stârnind ironiile prietenelor: n-o să aibă nevoie de rochii de seară printre cowboy.

Ce aglomeraţie! Pauline nu înţelesese prea bine derularea călătoriei, dar aflase că o să fie lungă. Trebuia să se înarmeze cu răbdare, fusese avertizată, însă fetita avea o mulţime de întrebări: cum o să se ducă la şcoală acolo, dacă nu vorbea

engleza? O să-şi facă prietene noi? îşi va revedea vreodată familia şi prietenele din Franţa? Mama ei îi răspundea invariabil că da, iară să reuşească s-o convingă.

Odată aşezaţi în vagon, după estomparea chipurilor celor care îi însoţiseră la gară, Pauline îşi dădu brusc seama că erau înconjurate de femei. Controlorul părea singurul bărbat de la bord. Majoritatea erau tinere, franţuzoaice, recent măritate cu militari americani. Unele erau însărcinate, altele purtau bebeluşi în braţe, dar nu se vedea nici un copil de vârsta ei.

Ca de obicei, mama ei atrăgea atenţia, dar dădea şi dovadă de empatie. Făcu prezentările cu toate femeile din compartiment, întrebându- le de unde proveneau soţii lor şi unde se duceau. Pasagerele nu se lăsară rugate să-şi împărtăşească poveştile de viaţă. Lui Pauline îi veni aproape să-şi acopere urechile, atât de asurzitoare era sporovăială lor. Se scufundă în contemplarea peisajului normand umed care defila de cealaltă parte a geamului, strângând din greşeală atât de tare brelocul metalic din buzunar, încât se înţepă în deget.

Călătoria i se păru scurtă, doar câteva ore. Când ajunseră la gara din Le Havre, soţiile de război (aflase că aşa erau numite femeile ca mama ei) fură întâmpinate cu marşul nupţial, interpretat de o orchestră. Toate zâmbeau. Pauline le imită. Apoi ieşiră şi

se organizară pe două rânduri, ca la şcoală, ca să se îndrepte spre autocarele care le aşteptau. Pauline o întrebă pe marna ei dacă se duceau la vaporul care urma să le poarte până în Statele Unite. Nu, nu, mai întâi făceau o escală într-o tabără de tranzit. Fetiţa nu avea nici mai mică idee despre ce voia să însemne asta.

Pe drum văzu, pentru prima oară, sate bombardate, ruine calcinate, expuse intemperiilor. Femeile din jurul ei, prea ocupate să vorbească, păreau complet nepăsătoare. Văzu apoi panourile care indicau intrarea în tabără, pe fondul zgomotului motorului care se chinuia să împingă autocarul pe o pantă abruptă: „Câmp Philip Morris. Le Havre. Port of embarkation".

Ploua şi mai tare când coborâră, iar

Pauline • *

era moartă de oboseală şi flămândă. în schimb, mama ei era în aceeaşi dispoziţie de zile mari, plină de energie. Se lăsară conduse spre barăcile din lemn construite în vârful colinei, unde aflară că fuseseră cazate la numărul 12, împreună cu încă vreo douăzeci de femei, ceea ce nu părea să le deranjeze. Se reîntâlniră cu două dintre colegele de compartiment: Valérie şi Anne- Laure.

Petrecură în tabăra Philip Morris trei zile. De ce nu plecau mai repede la New York? se plânse Pauline. De ce erau închise aici? Din cauza dosarului pe care trebuia să-l completeze şi a birocraţiei, îi explică mama ei.

într-o dimineaţă aflară că, în sfârşit, puteau să plece – vaporul ridica ancora la prânz. O cuprinse o stare de surexcitare extremă. Câteva sute de femei aşteptau să se îmbarce pe S.S. *Santa Paula,* o navă americană comercială, modificată special pentru transportarea soţiilor la New York.

O mulţime de curioşi se adunaseră pe chei ca să-şi ia la revedere de la ele; fotografii imortalizau momentul şi sirena vaporului mugea prelung. Marcelle şi Pauline avansau încet la rând, când auziră câteva voci stridente: câţiva bătrânei îşi bateau joc de ele, agitându-şi pipele. Ce credeau doamnele, că o să trăiască în puf acolo, în Statele Unite? O să se întoarcă rapid acasă, cu coada între picioare. O să le treacă iubirea de yankei!

- Nu-i asculta! îi ordonă Marcelle fiicei sale.

- Nişte dobitoci bătrâni! comentă şi Valérie, îndoielile începură însă să-i dea târcoale. Şi dacă bătrânii aceia aveau dreptate? Şi dacă aceste căsătorii pe fugă erau sortite eşecului? Nu avu timp să-şi facă prea multe griji, căci reperase la bord un băiat de vârsta ei. Cutreieră cu Eric vaporul din cală şi până pe puntea superioară, trecând pe la bucătării, pe la creşă, pe la sala de lectură, încasând bombănelile echipajului şi scăpând de sub ochii atenţi ai mamelor lor. Nimeni nu vorbea franceza, dar cei doi pricepură rapid înţelesul cuvântului

„No!“

Pauline şi Marcelle împărţeau o cabină cu alte nouă femei, printre care Valérie şi Anne-Laure. Marcelle îsi domina tovarăşele cu o autoritate naturală, ca de obicei. Obţinea de la ele tot ce dorea în schimbul sfaturilor competente de înfrumuseţare şi coafură. Dis-de-dimineată, echipele mixte ale Crucii Roşii şi guvernului american băteau la fiecare uşă ca să se asigure că totul era în regulă şi să verifice stadiul completării documentelor. Marcelle îşi duse fiica la o conferinţă despre cultura americană dedicată soţiilor franceze, menită să le ajute să se adapteze mai uşor în noua lor ţară, dar se plictisi repede. Fură nevoite să se şi vaccineze. De ce? împotriva unor boli grave, venise imediat răspunsul.

Când Pauline trecea prin bucătărie sau pe la restaurant, unul dintre chelneri îi punea întotdeauna deoparte felii de prăjitură sau de brânză. Era un puşti solid, cu pielea complet neagră, pe nume River. În prezenţa lui se simţea o persoană de cea mai înaltă importanţă, căci tânărul avea obiceiul s-o salute cu palma la tâmplă, cu spatele drept, scandând şi bătând din călcâie cu forţă şi respect: „Miss Pauline!“ Reuşi să-i explice că erau în drum către Nevada, iar el o făcu să înţeleagă că era de loc din Mississippi, încă un cuvânt cu o sonoritate captivantă. River îi făcuse rost chiar de o hartă a Statelor Unite, de pe care îi citea numele fiecărui stat

federal.

Seara, tinerele căsătorite se duceau la cinematograf şi la sala de bal, unde Pauline nu le putea însoţi. Trebuia să rămână la creşă, unde, împreună cu Eric, se dedau jocului lor obişnuit: se prefăceau că dorm, apoi profitau de absenţa supraveghetoarelor, care se duceau să bea o cană de ciocolatei caldă, ca să se strecoare în spatele mobilelor şi să-şi spioneze mamele.

- A ta e cea mai frumoasă, îi spuse Éric în timp ce o admirau pe Marcelle, care făcea piruete într-o rochie sofisticată.
- Ştiu, îi răspunse mândră Pauline.

în seara sosirii lor în portul New York, vremea se înrăutăţi brusc, provocându-le pasagerelor crize de rău de mare. în cabina lor, Valérie şi Anne-Laure îşi vomitau şi maţele, în timp ce vajnica Marcelle le ţinea ligheanul. Dar pe cele două tinere le aşteptau încercări mult mai grele, după cum aveau să descopere în scurt timp. Li se spusese că soţii lor le aşteptau la New York, ca să le conducă la noul cămin, dar nici unul dintre cei doi nu se prezentă. Durerea lor i se păru sfâşietoare lui Pauline. Se părea că nu erau singurele neveste abandonate. Marcelle era tulburată, iar micuţa se întreba dacă nu cumva pe mama ei o păştea aceeaşi soartă.

Văzu de departe, uluită, silueta statuii Libertăţii. New Yorkul, plin de maşini, taxiuri şi pietoni, i se păru locul cel mai aglomerat şi mai zgomotos din lume. Tinerele fură cazate în centru, într-o

instituţie de primire pentru femei. A doua zi, Crucea Roşie urma să le conducă pe Marcelle şi pe Pauline la gară.

Căutându-şi somnul, în acea seară, fetiţa nu se putu împiedica să se gândească la Valérie, la
Anne-Laure şi la celelalte călătoare ale căror soţi

• • nu se prezentaseră la întâlnire. încercând să nu se lase copleşită de angoasă, strânse din nou micul turn Eiffel în mână.

De când plecaseră de la Paris, mama ei se machia în fiecare dimineaţă minute în şir, în faţa oglinzii ei de buzunar, apoi se coafa cu gesturi experte, înainte să se asigure că şi fiica ei se prezenta impecabil. Vieţile lor erau complet bulversate; Pauline se simţea dezrădăcinată şi dezorientată, dar imaginea mamei ei pe peronul gării, atât de dichisită, cu cutia de pălării în braţe, sub privirile admirative ale hamalilor, îi dădea putere.

Un reprezentant al Crucii Roşii urma să le însoţească în vagonul-cuşetă până la Chicago, de unde era prevăzut să ia alt tren, a doua zi, până la Reno, de data asta singure. Călătoria avea să dureze în total trei nopţi şi trei zile. Pauline luase harta de la River şi urmărea cu degetul periplul: de la New York aveau să ajungă în Nevada trecând prin Pennsylvania, Ohio, Indiana, Illinois, lowa, Nebraska, Colorado şi Utah. Tatăl ei vitreg le trimisese o telegramă la

YWCA din New York, acolo unde fuseseră cazate, ca să le confirme că o să le aştepte în gara din Reno în trei zile, spre uşurarea lui Marcelle.

De la Chicago rămaseră fără însoţitoare. Pauline descoperi cât de prevenitori erau ceilalţi pasageri cu ea. La Paris avea impresia că aparţinea unei caste invizibile, cea a copiilor, cărora li se adresa foarte rar cuvântul, pe când aici, în această lume nouă, unde totul părea aşa de diferit, toată lumea o băga în seamă şi se interesa de povestea ei. Toţi erau zâmbitori şi o salutau cu un semn complice din ochi: *„Hi, Pauline!“* Marcelle, în schimb, rămânea rezervată, neobişnuită cu gesturile amabile din partea străinilor: „încearcă să fie drăguţi“, îi explica micuţei atunci când aceştia deveneau oarecum pisălogi. Cât despre modul lor de a vorbi, pe nas şi prelungind vocalele, nu înţelegea nimic. Doamna de la Crucea Roşie le lăsase o broşură cu expresii englezeşti simple, uşor de recunoscut, pe care Pauline încerca să le descifreze îngânându-le în şoaptă. Mama ei nici măcar n-o deschisese.

Cinele de la vagonul-restaurant o iritau pe Marcelle, pentru că trebuia să se îmbrace frumos. Când apăreau la masă, atrăgeau toate privirile. Eleganţa ei făcea furori. în timp ce mama ei fermeca anturajul, Pauline admira feţele de masă fine, vesela de porţelan, tacâmurile grele de argint şi chelnerii atenţi, în sacouri albe şi şorţuri lungi.

Pe fereastra trenului vedea defilând peisaje atât de spectaculoase, încât nu-i venea să creadă că sunt reale: câmpuri de grâu auriu ondulându- se la infinit, fluvii late, poduri rutiere care traversau lacuri încă şi mai impresionante, copaci ale căror vârfuri atingeau cerul, munţi de granit cu versanţi ca nişte catedrale, faleze înalte, tuneluri săpate adânc în inima stâncii, păduri de un verde ireal şi vârfuri acoperite de zăpezi eterne. Fiecare zi îi oferea o nouă panoramă, mai neobişnuită decât cea de dinainte: coline roşiatice şi portocalii în forme insolite şi nesfârşite întinderi de nisip, sub un soare necruţător. Văzu trecându-i prin faţa ochilor, ca într-un caleidoscop, oraşe şi sate, oameni lucrând în grădinile lor, turle de biserici, vaci pe păşuni, copii jucându-se în parcuri şi, ceea ce-i stârni un strigăt de admiraţie, cerbi şi căprioare.

- Uite, marna! tot încerca să-i atragă atenţia, convinsă că nici Marcelle nu mai văzuse asa ceva.

Mama ei era însă mai tot timpul ocupată să scrie scrisori sau să-şi facă unghiile. în ultima zi a călătoriei, pe când se apropiau de destinaţie, o bătrânică aşezată în faţa lor începu să le vorbească într-o franceză ezitantă. Folosea expresii demodate, chiar pitoreşti, dar reuşea să se facă înţeleasă. De la ea aflară că Reno era numit „cel mai mare oraş mic din lume”, dar ceea ce o tulbură pe Pauline fu întrebarea bizară pe care i-o adresă lui

Marcelle: se pregătea de un divorţ rapid? Chipul femeii se întunecă.

- în nici un caz! Ce tupeu! îi răspunse. Mă duc la Reno împreună cu fiica mea. Soţul meu ne aşteaptă acolo.

Cu aceste vorbe îşi întoarse ostentativ privirea de la bătrâna doamnă, care ridică din umeri şi îi zâmbi lui Pauline.

Privirea fetitei fu atrasă de o mişcare de-a lungul câmpiilor aride – un grup de cai alergând cu o viteză nebună, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu trenul. Erau cinci sau şase, de culori diferite: murg, alb, bălţat, brun şi roşcat. Pauline rămăsese cu nasul lipit de fereastră, hipnotizată de goana lor maiestuoasă, cu coamele şi cozile în vânt.

- Mustangi, îi explică bătrâna.
- Mustangi? repetă ea fără să înţeleagă.

Ii plăcea sonoritatea cuvântului.

- Caii sălbatici din Nevada.
- Dar ai cui sunt?

Femeia clătină din cap. Nu aparţin nimănui. Mustangii erau liberi şi nedomesticiţi. Ei cutreierau ţinutul de multă, multă vreme. Strămoşii lor erau caii aduşi în Americi de

* • conchistadori, în secolul al XVI-lea, care scăpaseră în sălbăticie. De altfel, numele lor era format din *„mostrenco“* şi *„mestengo“,* care însemnau „vită sălbatică“ sau „fără stăpân“. Pauline îi urmări cu privirea până când dispărură într-un nor de praf.

în sfârsit, trebuiră să coboare din tren, nu

înainte să se asigure că n-au uitat nimic în compartiment. Marcelle, care abia îşi controla surescitarea, verifică dacă se rujase bine şi dacă bereta cochetă îi stătea de partea potrivită pe cap. Alte grupuri de călători se dădeau jos, toţi părând să ştie unde se duceau. în scurt timp, Marcelle şi Pauline se regăsiră singure pe peron, în faţa clădirii din cărămidă albă cu acoperiş roşu.

Singura cale ferată se întindea cât vedeai cu ochii până dispărea într-o volbură gri. Cerul de deasupra lor era de un albastru metalic, presărat cu nori mari, albi. Vântul se juca în pletele fetiţei, care nu se putea împiedica să privească în jur, întrebându-se dacă va revedea vreodată mustangii, şi să tragă adânc în piept aerul impregnat de o aromă delicioasă, de pământ umed, verde şi nisipos în acelaşi timp. Nu avea de unde să ştie, dar acesta era mirosul Nevadei: pelinul.

Timpul se scurgea, iar Marcelle era tot mai agitată, în frumosul ei taior bleu, privindu-şi obsesiv ceasul. Nici Pauline nu se simţea prea bine. Dacă Doug nu venea? S-ar fi regăsit în aceeaşi situaţie ca sărmanele amice rămase în urmă: soţii de război abandonate, obligate să se întoarcă singure în Franţa.

Nu după multă vreme, un bărbat cu o şapcă pe cap şi un fluier la gât se apropie de ele şi începu să le pună diverse întrebări de neînţeles. Omul nu era ostil, dar nu mai văzuse în viaţa lui o

asemenea aglomeraţie pe peron. O urmărea cu coada ochiului pe Marcelle. Pauline luă broşura de la Crucea Roşie şi i-o dădu. Bărbatul o

*

frunzări câteva secunde, apoi, părând să înţeleagă ce era cu ele, le lăsă în pace, după o ultimă privire lungă în direcţia lui Marcelle, cu bereta ei pe cap şi cutia de pălării în braţe.

Mama ei îşi verifică încă o dată machiajul în oglinjoara de poşetă. Mâinile îi tremurau. Se uita în jur pierdută, ca şi cum n-ar fi înţeles ce caută în acest colţ uitat de lume, făcând-o pe fetiţă să se întrebe unde dispăruse mama ei cea curajoasă şi isteaţă, cea care pe vapor le ridica moralul celorlalte şi care, la New York, le consola pe nevestele abandonate.

în sfârşit, Pauline văzu îndreptându-se spre ele un grup de trei persoane, însoţite de un căţel jucăuş. Nu-l recunoscu din prima pe Doug, pentru că nu mai purta uniforma militară, ci o salopetă de mecanic auto, plină de vaselină, şi o şapcă bizară. Un cuplu mai în vârstă, cocârjat de ani, se aţinea pe lângă el cu un buchet de flori.

- Uite, mamă, spuse pe o voce coborâtă, ei sunt!

Marcelle se îndreptă de spate, îi privi şi pufni dispreţuitor.

- Nu, draga mea, nu sunt ei.

Dar Doug le striga acum, cu glas încărcat de emoţie. Urla din toate puterile: „Marcelle! Pauly!” Fetiţa se

simţi copleşită de intensitatea momentului după această călătorie obositoare.

Venise. Se ţinuse de cuvânt. Era acolo.

Micuţa se repezi la el cu braţele larg deschise, plângând şi râzând în acelaşi timp. Câinele se agita şi el, sărind pe lângă ei şi dând energic din coadă. Doug o ridică în braţe fără nici un efort, ca şi cum ar fi fost uşoară ca o pană.

- Am văzut mustangi, reuşi să-i spună.

- Minunat! îi răspunse bărbatul, imitând nechezatul unui cal.

Apoi o anunţă arătând spre căţelul alb că era al ei. Numai al ei. îl chema Prince.

Pauline se simţi copleşită de fericire.

Abia mai târziu observă expresia dezamăgită a lui Marcelle la vederea lui Doug, în salopeta lui pătată, apoi faţă de bieţii lui părinţi, devotaţi, dar atât de simpli, cu haine demodate şi peticite, cu pantofi scâlciaţi şi mâini aspre, învăţate cu munca.

Lui Pauline i se păru că mama ei şocată, blocată, se întorsese deja spre est, de-a lungul căii ferate, spre Franţa, către tot ce lăsase în urmă.

Viata ei. Prietenele.

Cafenelele, teatrele, muzeele.

Şi Parisul. Parisul. Parisul.

Vara 1960

Reno, Nevada

- O, Parisul... Parisul! murmură doamna Miller străbătută de încă un fior, închizând ochii într-un soi de extaz.

Adică vorbeşti franceza?

- Desigur, fluent, îi răspunse Pauline.
- Dar nu ai deloc accent în engleză, se miră doamna Miller.

Pauline îi povesti că ajunsese la Reno când era mică, la vârsta de şapte ani, şi că mama ei se măritase cu un militar american după ce rămăsese văduvă. Doamna Miller o întrebă dacă se mai întorsese la Paris de atunci. Pauline îi răspunse că da, la moartea bunicii ei, în 1955. Atunci luase avionul pentru prima dată, ca să revină în ţara natală.

- Eu n-am fost niciodată la Paris, oftă doamna Miller. Visez să ajung acolo.
- într-o bună zi o să ajungeţi, îi răspunse Pauline strângându-şi ustensilele de curăţenie.

Venise clipa să părăsească apartamentul 614, să pună căruciorul la locul lui şi să se întoarcă la parter.

Doamna Miller o urmări până la ieşire cu un aer meditativ, rozându-şi unghia de la degetul arătător.

- Mă poţi ajuta să... ? începu ea.
- Fireşte, doamnă. Cum v-aş putea fi de folos?
- Vreau să scriu o scrisoare. în franceză.
- Sigur, se rezolvă.

Doamna Miller îi aruncă o privire bizară, aproape perversă. Lui Pauline i se păru dintr- odată drăguţă, în ciuda tenului ei bolnăvicios.

- O scrisoare de dragoste, preciză ea. O scrisoare de dragoste mai specială.

Pauline reuşi cu greu să-şi mascheze

mirarea, dar era gata s-o ajute.

Doamna Miller deschise larg braţele, de parcă ar fi vrut s-o strângă la piept.

- Să începem imediat! Ce bucuroasă sunt!

Se auzi un ciocănit la uşă şi femeia înţepeni, ca o puştoaică prinsă în flagrant.

- Cine-i acolo? întrebă.

Pauline auzi vag o voce masculină.

- Tu eşti, Rafe?

- Eu sunt, făcu vocea.

Să fi fost vorba de soţul ei, de domnul Miller?

în pragul uşii stătea un tip masiv, musculos, cu maxilarul pătrat şi păr negru, îmbrăcat în blugi şi cămaşă de catifea reiată.

Doamna Miller se cuibări la pieptul lui ca un copil.

- O, ce bine că ai venit, gânguri ea.

Tipul îi puse o mână pe umeri şi intră, salutând-o scurt pe Pauline.

Telefonul începu să sune din nou.

- Probabil că e Paula, suspină doamna Miller.

- Să aştepte, mormăi tipul.

Se duse direct în dormitor şi, după vreo două sau trei minute, anunţă că era pregătit şi că o aştepta.

Jenată, Pauline hotărî că era momentul să dispară. Probabil că nu va afla niciodată cine era acest „Rafe”, fiindcă nu avea să mai calce prin apartamentul 614. A doua zi, Mildred o s-o trimită pe Linda, pe Kitty sau pe altă colegă, dar nu pe ea.

între timp, doamna Miller dispăruse în dormitor şi închisese usa.

Pauline ieşi rapid, în vârful picioarelor, lăsă căruciorul la locul lui şi părăsi etajul. Ascensorul era plin la coborâre, aşa că nu putu să-i mai mulţumească o dată lui Casper. îi adresă un semn discret cu degetul mare ridicat, iar tânărul îi răspunse cu un zâmbet.

întoarsă la toaletă, constată că avea mult de lucru, pentru că locul fusese lăsat nesupravegheat în absenţa ei, aşa că se apucă imediat de lucru. Un suflet caritabil îi lăsase chiar un bacşiş. în timp ce freca şi spăla, se gândea la doamna Miller şi la cererea ei neaşteptată, dar, ca idee generală, romantică. Deşi trecuseră atâţia ani, mama ei era numită încă „Parizianca". Spre deosebire de Pauline, care se obişnuise rapid cu noua limbă, Marcelle nu se debarasase de accentul francez. Jimmy, frăţiorul născut în 1947, la un an după sosirea lor, nu vorbea deloc limba lui Molière.

O scrisoare de amor în franceză, îşi spuse visătoare, în genunchi, frecând gresia. Cui voia să-i scrie? Desigur, nu soţului ei... Atunci, tipului aceluia solid şi brunet pe nume „Rafe*?

Pauline învârtea toate acestea în minte, când un zgomot de tocuri anunţă apariţia unei cliente. Se ridică rapid şi îşi aranjă şorţul, cu zâmbetul pe buze. Când lucrai la Mapes, trebuia să surâzi în permanenţă. Când văzu însă despre

cine era vorba, deveni pe loc serioasă.

Evaline Spencer, soţia lui Kendall, însoţită de un copil. Percy era primul lor născut, din câte ştia. De ce ţinea Evaline să folosească toaleta de la parter când avea la dispoziţie grupul sanitar de la etajul doi, de lângă biroul spaţios al soţului ei, directorul adjunct al hotelului?

Femeia îi aruncă o privire dispreţuitoare şi, fără nici un cuvânt, îşi instală fiul pe un veceu.

- Bună ziua, doamnă Spencer, spuse Pauline politicoasă, frecând un robinet.

Evaline nu-i răspunse. Nu-i răspundea niciodată, de altfel. Aşteptă ca fiul ei să-şi facă nevoile, îl spălă pe mâini şi ieşi cu nasul pe sus, lăsând veceul într-o stare jalnică.

Pauline abia apucase să digere şi acest afront când îşi făcu apariţia Mildred, la fel de agitată ca de dimineaţă. Fără să-şi tragă respiraţia, începu s-o bombardeze cu întrebări. De fapt, doamna Miller era prezentă în apartament? Cum se desfaşurase curăţenia? Cum gestionase situaţia? Apăruse vreo problemă, indiferent de natură, cu doamna Miller? Dacă da, Mildred voia să ştie imediat despre ce era vorba. Clienta păruse satisfăcută? Pauline reusise să cureţe totul?

Biata tânără nu putea decât să o asculte abătută, căci nu i se permitea să scoată nici un cuvinţel. Mai rău, se temea că i se agravează bâlbâială. în timp ce Mildred îşi continua

interogatoriul, care părea să nu se mai sfârşească, Pauline hotărî că venise momentul să facă apel la Commander şi la puterile lui celeste. Fălcile lăsate ale lui Mildred, care l-ar fi făcut invidios şi pe un hamster, se şterseră, lăsând în loc galopul armonios al armăsarului negru: calmul înlocuia agitaţia. Da, doamna Miller era acolo, dormea în camera ei. O trezise zgomotul aspiratorului. Totul se petrecuse bine. Pauline dereticase pe cât putuse de temeinic. Nu, nu apăruseră probleme. Doamna Miller îşi comandase un Bloody Mary. O ajutase să-l obţină. Da, păruse mulţumită de treaba pe care o făcuse. Da, reuşise să facă o curăţenie completă.

- Soţul doamnei Miller era prezent?

Pauline ezită. Nu voia să fie indiscretă sau să-i creeze necazuri clientei.

- A venit un domn, dar nu ştiu dacă era soţul ei.
- Cum arăta?

îi descrise părul brunet şi carura solidă a necunoscutului, abia controlându-şi bâlbâială.

- Domnul acesta purta ochelari? Fuma pipă?
- N... nu.
- Ei bine, atunci nu era domnul Miller, ci maseurul doamnei, care vine dimineaţa şi seara, domnul Roberts.

Pauline tăcu.

Mildred se aplecă deasupra ei. Nasul ei proeminent avea o nuanţă de roşu strălucitor.

- Ai priceput, îmi închipui, cine este

doamna Miller? Vreau să cred că nu eşti chiar atât de
> încuiată.

Pauline minţi. Nu avea încotro. Răspuns că da, sigur că pricepuse. în realitate nu înţelesese absolut nimic.

Cine era femeia de la 614, acea creatură moale şi pierdută, cu vocea stinsă? Şi de ce era aşa de importantă în ochii lui Mildred?

La ora prânzului, la cantina personalului, aflată la subsol, Kitty îi făcu semn să vină lângă ea, unde mai erau deja două femei de serviciu, Harper şi Maud. Colegele o primiră cu entuziasm când se instală, punându-şi tava pe masă. Toate păreau la curent cu aventurile ei matinale de la etajul şase şi toate voiau să afle detalii. După Casper şi Pedro, se descurcase destul de bine. Până şi Mildred era de acord cu
asta.

- Era în pielea goală? rânji Maud.
- Cine?
- Cum, cine? Doamna Miller.
- Da, îi răspunse Pauline cu o strâmbătură. Am rugat-o să-şi pună halatul pe ea şi m-a ascultat.
- Bravo! pufni Harper. Are obiceiul să se plimbe dimineaţa prin casă în pielea goală. Pilar n-a îndrăznit să-i spună nimic.
- Şi ai curăţat totul? Sticlele goale, pantofii, hainele?
- Da. Ce cocină...
- Ţi-a zis ceva mai deosebit?

Pauline păstră pentru ea povestea cu

scrisoarea de dragoste în limba franceză. Se mulţumi să răspundă:

- A fost amabilă. Cred că era foarte mahmură, dacă mă întrebaţi pe mine.

- Aşa e de când s-a cazat la noi, spuse Maud. Soţii Miller au probleme. Se ceartă tot timpul.

- Dacă e mulţumită de tine, Mildred o să te trimită înapoi pe camere.

- O meriţi, Pauline! Nu e drept cum se poartă cu tine.

Aprecia aceste dovezi de prietenie; colegele îi cunoşteau situaţia şi o susţineau din toată inima.

Kitty o luă afectuos pe după umeri.

- Suntem cu tine, Franţuzoaice. Să nu uiţi

* » • asta.

Pauza de masă a femeilor de serviciu era întotdeauna prea scurtă: Maud şi Harper trebuiau deja să plece. Kitty o aşteptă să-şi termine desertul.

Stăteau faţă în faţă, pierdute în hărmălaia cantinei. Tot personalul hotelului, cu excepţia conducerii, se regăsea aici la ora mesei, în acest spaţiu lung şi scund. Era un loc zgomotos, unde îi putea vedea, aşezaţi unul lângă celălalt, pe depanatorul lifturilor, pe paznic, pe telefonistele din centrală sau pe programatorul muzical de la Sky Room.

- O să-i povesteşti totul mamei tale? continuă Kitty interogatoriul. îmi imaginez deja ce mutră o să facă Marcelle.

Pauline lăsă deoparte linguriţa.

- K... Kitty... începu ea.

Prietena ei începu să-şi facă griji când o auzi bâlbâindu-se. O întrebă ce era în neregulă. Pauline îşi luă inima în dinţi – numai Kitty o putea ajuta, căci nu avea curaj să se adreseze altcuiva. Ce nu văzuse, ce nu pricepuse? Ştia că prietena ei nu era genul care să-şi bată joc de ea mai târziu.

Kitty coborî vocea.

- Adică, n-ai nici cea mai mică idee despre cine este?

- Nici una, făcu Pauline ruşinată, tot în şoaptă. Mă simt ca ultima proastă. Am văzut o doamnă ameţită, cam neîngrijită, care dormea printre sticle de şampanie goale, risipite în jurul patului. Atâta tot!

- Stai liniştită, zise prietena ei bătând-o pe mână uşurel. Chiar dacă scorpia de Jones ne interzice să vorbim despre asta, am auzit toate de la Pilar şi de la băiatul de serviciu pe etaj că tipa e de nerecunoscut la trezire, dimineaţa. E greu de crezut, dar nimeni n-o poate recunoaşte în halat, nemachiată. Se pare că durează mai multe ore ca s-o facă prezentabilă, chicoti Kitty.

- Bine, dar cine este?

- Ah, acum îmi dau seama. Ai fost în concediu la lacul Tahoe şi ai ratat totul. Mama ta nu ţi-a spus nimic? E ciudat. Din câte ştiu, o pasionează genul ăsta de lucruri.

Pauline începuse să se enerveze. Se simţea lăsată pe dinafară. Se încruntă şi îşi şterse zâmbetul de pe chip.

- Habar n-ai! Mama n-a făcut decât să bombăne şi să bea tot concediul.

Kitty o bătu din nou pe mână.

- Hei, Franţuzoaico, nu te supăra!

- Atunci, spune-mi cine-i femeia asta! Altfel, simt că o iau razna.

- OK, dar nu ţipa! Prietena ei se aplecă în faţă ca să-i şoptească la ureche: Doamna Miller, de la apartamentul 614, este Marilyn Monroe.

Brusc, tămbălăul îngrozitor de la cantină se şterse pentru Pauline, înlocuit de o tăcere adâncă.

în casa albă din plăci de lemn presat, Marcelle aranja grijulie pe o etajeră revistele preţioase pe care le primea de la Paris, trimise lunar de sora ei, Irene: *Paris Match, Jours de France* şi *Point de vue Images du Monde.* Mai studia şi revistele americane dedicate vedetelor de la Hollywood, precum *Movieland, Screenland* şi *Movie Life.* Era pasiunea ei. Doug, Pauline şi Jimmy se obişnuiseră s-o vadă pe canapea, cu bigudiurile în păr, o ţigară Capri mentolată între degete, un pahar de whisky pe măsuţa de cafea şi revistele la îndemână. în acele momente trebuia să nu fie deranjată.

Când se întoarse de la Mapes după-amiază, după ce le dădu să mănânce lui Lily şi fratelui ei, Jimmy, Pauline începu să răsfoiască frenetic revistele mamei sale, care urma să vină mai târziu de la salonul de coafură.

Nu trebui să caute prea mult. Marilyn

Monroe apărea frecvent pe coperţile publicaţiilor respective, cu filmele sau cu complicaţiile vieţii ei amoroase. Descoperi astfel că era măritată cu dramaturgul Arthur Miller de patru ani, însă „căsnicia lor dădea rateuri“. Fireşte că auzise vorbindu-se despre actriţă, vedeta filmului *Domnii preferă blondele,* pe care îl văzuse la cinematograful Majestic din Reno în ziua când împlinise paisprezece ani. Dar, cu excepţia informaţiilor pescuite pe ici, pe colo, de la mama ei şi de la televizor sau de la radio, nu ştia mare lucru despre viaţa artistei, cu excepţia căsătoriei eşuate cu un mare jucător de baseball şi a faptului că prenumele ei adevărat era Norma Jeane.

Degeaba analiza cu atenţie acest chip celebru, perfect machiat, aceste buze întredeschise, roşii, aceste bucle platinate; ceea ce vedea pe hârtia lucioasă nu semăna deloc cu doamna Miller pe care o văzuse ea. Parcă erau două persoane diferite. Cu toate acestea, nu avea nici o îndoială că doamna Miller era într-adevăr Marilyn Monroe.

- Ia uite ce damă fainã! exclamă Jimmy.

Venise să i se uite peste umăr, molfăindu-şi gustarea de la ora patru puţin prea aproape de urechile surorii lui.

îl împinse uşor, arzând de dorinţa să-i împărtăşească evenimentele dimineţii.

- Ştii cine este?

*

Băiatul ridică sprâncenele. Sigur că ştia, deşi nu avea decât treisprezece ani.

- Toată lumea o cunoaşte pe Marilyn Monroe, Pauly! Şi toată lumea ştie că a venit la Reno pentru un film. Şi că doarme la Mapes.

„Toată lumea, cu excepţia încuiatei de soră- ta“, îi veni să-i răspundă.

Mai târziu, dar tot înainte de întoarcerea lui Marcelle, îi telefonă lui Billie-Pearl ca să-i povestească totul. La început, prietena ei izbucni în râs, dar îsi luă seama şi o consolă, amintindu-i că erau amândouă înnebunite după cai, nu după starurile marelui ecran. Nici măcar nu mergeau la cinematograf, căci nu dădeau doi bani pe vedetele de la Hollyvvood şi pe paietele lor. Mustangii erau totul pentru ele! Erau capabile să petreacă ore în şir în arşiţa deşertului, călărindu-i şi îngrijindu-i. Dacă era să fie sinceră, nici ea n-ar fî recunoscut-o pe aşa-numita Monroe. Şi, apropo de cai, când avea de gând să mai treacă pe la Wadsworth?

Tânăra femeie auzi motorul Dodge-ului lui Marcelle intrând pe alee. Trebuia să închidă. Mamei ei nu-i plăcea relaţia dintre ele.

Avea s-o sune iar în cel mai scurt timp, ii promise.

- Ţine-te tare, miss, o încuraja Billie-Pearl.

Marcelle intră în casă şi, cu un oftat, îşi aruncă poşeta şi cheile de la maşină pe masă. îşi şterse energic fruntea şi

reglă aerul condiţionat. Doamne, ce căldură infernală! Deşi trăia de aproape cincisprezece ani în Nevada, în fiecare vară interpreta acelaşi refren: plângerile despre căldura sufocantă şi despre praful fin care se infiltra peste tot – în ochi, în gât, în nas, în casă, în dulapuri, în sertare. Iar iernile la Reno erau încă şi mai rele. Nu se putuse obişnui niciodată cu temperaturile polare: zăpada, gheaţa, vijeliile. Pauline şi Jimmy îi ascultau lamentaţiile iară să comenteze, pentru că erau obisnuiti.

• •

La patruzeci şi cinci de ani, Marcelle Hammond îşi păstrase talia subţire de fetişcană şi se îmbrăca de parcă s-ar fi preumblat pe străzile Parisului, cu aceeaşi atenţie şi sofisticare, în ciuda diferentelor de climă din Nevada. în salonul ei de coafură de pe Winter Street, numit Marcelle from Paris, reuşise să recreeze ambianţa franţuzească în cele mai mici detalii. Agăţase pe pereţii roz-pastel postere cu turnul Eiffel, cu catedrala Notre Dame, cu Sacré-Coeur, dar şi cu Brigitte Bardot, Simone Signoret, Alain Delon şi alţii. Cât era ziua de lungă, în salon se auzeau vocile unor cântăreţi francezi celebri, ca Dalida, Yves Montând, Gilbert Bécaud, Edith Piaf şi Charles Aznavour, de pe discuri trimise tot de sora ei, Irène. Clientele se dădeau în vânt după decorul atât de tipic parizian, iar afacerea mergea bine. Singura problemă era paharul în plus pe care

Marcelle îl consuma din ce în ce mai des, încă de la pauza de prânz. Nu mai era un secret pentru nimeni, franţuzoaica se simţea profund nefericită la Reno.

Doug sosi acasă puţin mai târziu şi depuse, ca de obicei, un sărut pe buzele soţiei, care era deja ocupată la bucătărie, cu un şorţ legat în jurul taliei subţiri şi un pahar de tărie la îndemână. Nu se mai sătura s-o privească, la fel de tandru şi de admirativ ca în prima zi. Dar cum putea să fie atât de orb la răul care o rodea din interior? se întreba Pauline. Poate că nu voia să-l vadă, poate că aceasta era modalitatea lui de a gestiona situaţia.

în timpul mesei, Pauline le povesti ce se întâmplase în apartamentul 614. Deja se gândea la ziua următoare, temătoare că prietena ei, Kitty, nu se putuse abţine şi dezvăluise personalului că nu fusese capabilă s-o recunoască pe celebra Marilyn Monroe. Dacă aşa stăteau lucrurile, cum avea să suporte toate ironiile, care ar fi asaltat-o, iară îndoială? Hotelul Mapes era foarte mare, dar, mai devreme sau mai târziu, toată lumea era pusă la curent cu ultimele bârfe, care se răspândeau cu viteza unui foc de mirişte. O ştia foarte bine.

. .

Marcelle deschise chiar ea subiectul, plângându-se că în cele cincisprezece zile petrecute pe malul lacului Tahoe, nu reuşise să urmărească evenimentele

legate de turnarea filmului *Inadaptaţii,* după cum îi atrăseseră atenţia clientele. Pauline zărise vreun actor celebru la Mapes, acum că se reluaseră filmările? O văzuse cumva pe Marilyn? Putea să-i ceară un autograf? Ar fi fost extraordinar, nu?

Pauline îi surâse mamei sale, apoi spuse, prefacându-se nonşalantă:

- Mamá, chiar crezi că Marilyn Monroe utilizează toaleta pentru femei de la parter?

După masă, lui Jimmy i se dădu voie să-şi urmărească serialul preferat la televizor, *Dennis the Menace.* Marcelle, în schimb, nu rata niciodată redifuzările seriei *I Love Lucy,* de pe CBS, în timp ce lui Doug îi plăcea *Alfred Hitchcock Presents.* Pauline stătea cu ei, căci acesta era modul ei de a le ţine companie, în timp ce micuţa Lily era deja în pat, sub pătură.

în noaptea aceea, Pauline dormi prost, iar a doua zi se trezi cu o strângere în stomac. Când se prezentă însă la locul de muncă, o oră mai târziu, nimeni nu o privi strâmb şi nu râse de ea. Kitty îşi ţinuse gura, probabil. Pauline se puse pe treabă, concentrându-se asupra sarcinilor zilei.

- Bună, Frantuzoaico!

Era vocea lui Marty, unul dintre uşierii de la recepţie, un puşti slab, cu părul roşcat. Venise să-i spună că Mildred o aştepta de urgenţă în biroul ei.

Pauline încremeni, lăsând să-i scape mătura.

- Ai necazuri? o întrebă.

îi răspunse că nu, bâlbâindu-se puţin, iar băiatul îi dădu o palmă încurajatoare pe spate. Totul o să fie bine! Sus inima!

Pauline urcă la etajul doi, unde Mildred o aştepta în picioare, în mijlocul biroului, cu mâinile în şolduri. în mod bizar, nu părea supărată, mai curând perplexă. Trecu direct la subiect: ce se întâmplase deunăzi în apartamentul 614? Voia să afle totul, în detaliu, cu precizie, fără minciuni.

Tânăra simţi că se cască pământul sub ea. Nenorocitul de halat, asta trebuie să fie. Probabil că doamna Miller se plânsese. Nimeni nu-i cerea lui Marilyn Monroe să se îmbrace. Cine ar fi îndrăznit să facă asa ceva? Doar o proastă ca ea, o ţărancă încuiată, total imbecilă, începu să tremure din tot corpul.

Mildred aştepta. Pauline închise ochii câteva clipe, suficient ca forţa nobilului armăsar să se materializeze alături de ea. Commander era acolo, dominând situaţia cu masa lui întunecată. O ţinea pe Mildred la distanţă, apărând-o. Doar aşa reuşi să vorbească fără să se bâlbâie, cu răsuflarea caldă a mustangului în creştet, mângâind-o pe ceafă. Relată operaţiunea de curăţenie efectuată în apartament, cererile doamnei Miller (cu excepţia scrisorii) şi sosirea mascurului, domnul Roberts.

Şefa femeilor de serviciu o ascultă, apoi îşi consultă ceasul.

- Bine, întoarce-te la treabă. Şi dă-i

bătaie.

-Am înţeles, doamnăJones. Cobor.

- Cum să cobori? Tot n-ai priceput? Urcă!

Pauline o fixă întrebătoare. Ce voia să spună?

- Aşteaptă-mă un minut. Ai nevoie de altă uniformă. Cea pe care o porţi nu se potriveşte deloc.

Mildred dispăru în încăperea alăturată, de unde se auziră uşi de dulapuri trântite. Reveni cu paşi mari ţinând în mână un umeraş pe care atârna o uniformă precum cele purtate de Kitty, Maud şi Harper: bleumarin, decolteu în V, guler alb, mâneci scurte cu marginea răsfrântă şi buzunarele de la piept brodate cu litera M. îi întinse uniforma, indicându-i că se putea schimba alături, unde nu era nimeni.

Pauline rămăsese locului, confuză.

- Secretara doamnei Miller ne-a telefonat în dimineaţa asta. începând de astăzi, clienta noastră solicită să te ocupi numai dumneata de menajul în apartamentul ei. Da, dumneata. Cred că i-ai făcut o impresie bună. Trebuie să continui să te comporţi cu cea mai mare discreţie. Păstrează doar pentru dumneata orice vezi sau auzi acolo. Să nu te prind cu bârfe pe la cantină despre ce se întâmplă la familia Miller. E clar? Dă-i drumul! Mai am şi alte treburi pe ziua de azi.

Inima tinerei bătea puternic în timp ce se schimba, iar degetele îi tremurau atât de tare, încât abia reuşi să-şi încheie

nasturii. Mildred îi
* •
întinse cheia de la apartament.
- Hai, urcă, îi ordonă. De fapt, stai! îi netezi părul cu degetele ei groase, apoi îi aranjă gulerul. Nu te machiezi?
- Foarte rar, doamnă Jones. Doar la ocazii mari.
- Ei bine, nu ţi se pare că este o mare ocazie să lucrezi pentru Marilyn Monroe la hotelul Mapes?
- Ba da.
- Gândeşte-te la asta. Şi ocupă-te de coafură. Cere-i sfatul mamei dumitale, care ştie ce
* • trebuie
făcut.
- Da, doamnă Jones.
- Eşti o fată drăguţă. Ar trebui să te pui mai bine în valoare. Gata, fugi! Şi încearcă să te descurci la fel de rapid ca ieri. Când termini la 614, fă camerele standard de la etajul şase, până la finalul serviciului, şi nu uita să completezi tabelul.

Uluită, Pauline ieşi din birou şi porni spre etaj. Doamna Miller ceruse să se întoarcă. Ea, Pauline Bazelet. Era ciudat. îndreptându-se spre ascensor, îşi dădu seama că era fericită şi emoţionată în acelaşi timp. Avea să se ridice la înălţimea misiunii primite? Avea să se descurce la fel de bine ca celelalte cameriste?

Pe când reflecta la toate acestea, o siluetă intră în raza ei vizuală, în capătul culoarului lung, avansând spre ea. Un bărbat subţire, îmbrăcat la costum. Era

tatăl fiicei sale. Nu se mai intersectase de ceva vreme cu Kendall Spencer.

- la te uită, ia te uită... şuieră el, apropiindu- se suficient cât Pauline să-i poată mirosi loţiunea după ras mentolată.

Se asigură că erau singuri, apoi o lipi de un zid şi îi vârî o mână între picioare, sărutând-o apăsat pe gât. O, dar mica lui franţuzoaică favorită avea o uniformă nouă, ce drăguţă era! De-a dreptul adorabilă. Rochia aceea bordo era oribilă. Aşadar, urcase în ierarhie? O păcălise pe bătrâna Mildred? Ce ticăloasă mică... îi fusese dor de ea. Nu voia să treacă pe la el, pe la birou, doar câteva minute, ca să-i arate cât de mult îi lipsise cât fusese plecată în concediu?

Pauline nu avea scăpare şi o ştia. Kendall plătea pentru bona lui Lily, îi găsise locul de muncă de la Mapes şi îi trimitea bani în fiecare lună. în contrapartidă, se văzuse nevoită să continue relaţia cu el în ultimii trei ani. Faptul că omul se însurase între timp şi devenise tată nu părea să-l deranjeze. Trebuia să respecte înţelegerea asta. Profita de ea cu impunitate, dar ii declara că o iubeşte la nebunie şi că, de la naşterea copilului, nu mai avea raporturi sexuale cu soţia lui. Nici nu mai dormeau în acelaşi pat. Singura femeie din viaţa lui era Pauline.

îl crezuse multă vreme, dar acum nu mai era aşa de convinsă.

Reuşi să se degajeze din strânsoare şi îi spuse că doamna Jones i-a ordonat să

lucreze pe etajul şase, ca s-o înlocuiască pe Pilar, aflată în concediu medical. Trebuia să se ducă urgent la muncă, altfel risca să întârzie. Kendall nici nu voia să audă, o tot împingea spre biroul lui.

- Domnule Spencer... vă rog..., protestă ea.

- Poţi să-mi spui pe nume când suntem numai noi, îngeraşule. Doar ştii asta.

- Chiar trebuie să plec. Acum.

- Unde naiba te grăbeşti aşa? După tot ce fac pentru tine, după toate eforturile?

îşi strânse nodul cravatei şi-şi trecu mâna prin părul lins. Nu mai zâmbea.

Pauline îsi dădu seama dintr-odată care era argumentul suprem:

- Domnule Kendall, n-o putem face să aştepte pe Marilyn Monroe.

Individul emise un fluierat admirativ: o, dar chiar îl impresiona mica lui franţuzoaică. Mildred o distribuise aşadar la apartamentul 614? Era pur şi simplu minunat. în acest caz, da, Pauline trebuia s-o şteargă rapid. N-o puteau supăra pe doamna Miller, în nici un caz!

înainte să se îndepărteze, o apucă de încheietura mâinii: să nu uite, totuşi, să treacă pe la el mai târziu. Ca de obicei. Se auzi soneria ascensorului, şi bărbatul îi fură un sărut fugar, de rămas-bun.

Pauline se înfiinţă în faţa apartamentului 614 cu o mână pe cărucior şi una la inimă, care parcă voia să-i spargă pieptul. Abia putea să

respire, într-atât era de speriată. în faţa ochilor îi dansau pete negre, de-a lungul cifrelor gravate pe lemn. Trebuia să-şi ia curajul în mâini şi să intre. Nu avusese nici o reţinere când nu stiuse ..cine era cu adevărat doamna Miller; acum însă, când ştia, o copleşea panica. Marilyn Monroe se afla de cealaltă parte a uşii. O aştepta.

înghiţi în sec şi inspiră profund, închizând ochii. Commander nu se materializă lângă ea, din păcate. Era singură.

- Serviciul de cameră! strigă nesigură, ridicând pumnul ca să bată.

Nici nu apucă să atingă lemnul, că uşa se deschise brusc şi un bărbat deşirat, cu o expresie agasată, ieşi grăbit, aproape răsturnând-o. Mormăi câteva scuze şi porni cu paşi mari pe culoar. Graţie fotografiilor văzute în revistele lui Marcelle, Pauline îl identifică imediat: Arthur Miller.

împinse căruciorul în interiorul apartamentului şi închise uşa în urma ei. Era mai puţină dezordine decât prima oară când intrase.

- Serviciul de cameră! strigă mai tare.

Individul brunet pe care-l identificase drept Rafe îşi făcu apariţia.

- Bună ziua. Sunteţi din zonă, presupun? o întrebă surâzător.
- Da, domnule.
- E tot timpul aşa de cald aici?
- Da, domnule. Uneori chiar mai cald.
- Eu m-am născut în Carolina de Nord, unde e mai răcoare. N-ar fi rea o piscină

la Mapes, adăugă cu umor.

îşi luă haina şi plecă.

Pauline începu cu salonul şi spaţiul de servit masa. în surdină se auzea vocea doamnei Miller, care vorbea la telefon: chicoteli şi murmure. Trebuia să-şi scoată din minte cine era femeia aceasta. Nu avea altă soluţie – se forţă să-şi imagineze că avea de-a face cu o clientă ca oricare alta, nu cu una dintre cele mai mari celebrităţi ale planetei. Uşor de zis, greu de făcut.

Se concentră asupra unei pete rebele încrustate în mocheta de culoarea mierii: dulceaţă, după cum arăta. în timp ce freca energic, gândurile i se întoarseră la Kendall. Reusise măcar o dată să-l tină la distantă. Dar, în scurt timp, îşi spuse cu inima grea, va trebui să-i cedeze. Iar el va folosi un prezervativ, afirmând din vârful buzelor că nu voia să facă aceeaşi prostie de două ori. Era amantul ei blestemat, cel căruia continua să i se ofere pentru că nu ştia cum să pună capăt relaţiei toxice.

- Bună, Pauline.

Doamna Miller apăru în faţa ei, în halat, cu o ceaşcă de cafea în mână. Avea privirea vie şi ochii mai puţin roşii. Nu purta nici o urmă de machiaj, dar părul îi era tot ciufulit. Surâsul ei inimitabil, unic îi îndepărtă orice îndoială tinerei femei de serviciu. Se regăsea în prezenţa actriţei celebrissime, a fantasticei Marilyn Monroe.

Incapabilă să scoată o vorbă, rămase în patru labe, lipită de burete şi de detergentul pentru mochetă.

Doamna Miller nu păru sâ-i observe jena. Se bucura s-o revadă! Pauline nu uitase, nu-i aşa? Scrisoarea de dragoste în franceză? Numai ea o putea ajuta.

Frumoasa actriţă se legăna ca un copil şi fredona o melodie în timp ce scotocea în birou, căutând hârtie şi stilou, cu gesturi rapide şi precise. Unde dispăruse creatura amorfă pe care o întâlnise ieri?

- Am găsit. Aşază-te la masă şi scrie.

Pauline spera cá exerciţiul nu va dura prea mult, căci nu apucase sa facă mai nimic. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, clienta îi spuse să nu- şi facă griji cu vasele murdare: o să le spele chiar ea. Pauline nu avea de unde să ştie câte « vase spălase când era mică. Fusese o adevărată campioană a chiuvetei din bucătărie. De altfel, intenţiona să se apuce imediat de treabă, cât ea se instala, ca să nu piardă nici un minut.

Sub ochii uluiti ai cameristei, doamna Miller extrase mănuşile de cauciuc din cărucior, intră în bucătărie şi umplu chiuveta cu apă şi detergent pentru vase. Lui Pauline îi venea să se ciupească de obraz, ca să se asigure că nu visează. Nimeni n-ar fi crezut-o dacă ar fi povestit ce-i era dat să vadă.

- Eşti gata, draga mea?
- Da, doamnă Miller, îi răspunse cu stiloul în mână.

Telefonul începu să sune strident.

- Ah, nu! exclamă clienta din

bucătărie. E Paula. Dacă mă prinde la telefon, mă ţine ore în sir. Nu mai terminăm în veci scrisoarea.

Pauline se întrebă din nou cine era Paula.

- Dar dacă i-aş răspunde eu şi i-aş spune că sunteti la baie?
- Eşti genială! Sigur, răspunde!

Se ridică şi apucă receptoruk

- Alo?
- Cine e la aparat? auzi o voce feminină nazală.
- Camerista, doamnă.
- Vă rog să mi-o daţi pe doamna Miller.
- Doamna Miller este Ia baie.
- Mare lucru că s-a trezit. Un adevărat miracol! Spuneţi-i să mă caute când iese.
- Am înţeles. Cum vă numiţi, vă rog?
- Paula Strasberg, îi răspunse femeia şi închise.

Era chiar Paula, îi confirmă doamnei Miller, care terminase de spălat vasele. Aveau o jumătate de oră în care puteau lucra liniştite, estimă actriţa.

Se aşezară una lângă cealaltă, cu coatele aproape atingându-se. Pielea artistei părea să emită o strălucire albă, iar acum, de aproape, Pauline observă puful fin care-i acoperea chipul, mai ales obrajii.

- Aş vrea să încep spunându-i că mi-e dor de el, zise pe acea voce uşor gâfâită, cu care Pauline începea să se obişnuiască. Că mă gândesc la el ziua şi

noaptea... la mâinile lui pe trupul meu... la sărutările lui... la mirosul lui... la vocea lui frumoasă...

- Aşteptaţi... dictaţi cam repede, o întrerupse scriind de zor.

Doamna Miller îşi ceru scuze. Ştia să spună în franceză doar „je t'aime“, „amitié“ şi „amour“. Avea să recopieze scrisoarea cuvânt cu cuvânt, după ce terminau.

- Continuăm? Unde rămăseserâm?
- La vocea lui asa de frumoasă.

*

Actriţa se ridică, se îndreptă spre frigider, scoase din interior două sticle mici de şampanie, le deschise şi puse una în faţa lui Pauline. Luă câteva înghiţituri zdravene, apoi reveni la dictare: anonimul amant magnific îi lipsea teribil; se plictisea de moarte în fundul acesta de lume, unde turna un film prost, într-o căldură oribilă. Abia aştepta să regăsească atmosfera plăcută a bungalow-ului lor şi delicioasele lor distracţii senzuale. Iar gura lui cu buze pline, acea gură care o înnebunea prin ce ştia să facă... lent... fierbinte...

- Nu vrei o picătură de şampanie? N-o să-i spun nimic acelei îngrozitoare doamne Jones, poţi conta pe mine.

Lui Pauline îi era sete. Fu pe punctul să-i răspundă că ar fi preferat un pahar cu apă şi că se ducea să-şi ia singură, dar nu îndrăzni. Se afla singură în apartament cu doamna Miller, care o privea cu ochi vicleni. Nu era nimeni care s-o supravegheze sau să o certe.

Trase repede o duşcă şi constată cu plăcere că bulele reci îi gâdilau cerul gurii.

- Irezistibil, nu? se extazie doamna Miller.

Reveniră la redactarea scrisorii, iar actriţa mai deschise două sticluţe. Lui Pauline i se facea cald; frazele şoptite, hipnotice şi şampania îi urcau încet, dar sigur la cap. Pereţii bej ai încăperii păreau să se onduleze ca sub efectul unei brize bizare. O cuprinse o ameţeală deloc dezagreabilă. Nu mai putea lupta, îi era imposibil să reziste. Vedea tot ceea ce-şi dorea doamna Miller să-i facă bărbatul acela misterios. Vedea totul, era în cameră, unde mirosea a iubire, nu-i scăpa nici un geamăt de plăcere, nici un sărut lacom. Stiloul i se umezise între degetele moi.

- Vrei să-mi citeşti în franceză, te rog, draga mea?

Se execută pe loc. Pronunţate în limba ei maternă, cuvintele i se părea încă şi mai fierbinţi, şi mai îndrăzneţe. Simţi că îi ard obrajii, dar, curios lucru, nu se bâlbâi deloc.

- Nu înţeleg nici o iotă, dar culoarea feţei tale mă asigură că scrisoarea noastră va avea efectul scontat.

Se auzi soneria de la intrare. Doamna Miller tresări. Cu siguranţă era Paula. Repede, trebuia ca Pauline să se apuce de curăţenie. Luă scrisoarea, o împături şi o strecură în buzunarul halatului.

- Nu ştiu cum să-ti mulţumesc.

• • •

- A fost plăcerea mea.

Tânăra puse mâna pe aspirator, încă ameţită. Doamna Miller îi deschise unei femei de vreo şaizeci de ani, brunetă şi scundă.

- Ah, tu eşti, May! O aşteptam pe Paula, care vrea să se asigure cu orice preţ că m-am trezit.

May îi întinse actriţei un pachet de scrisori. Era, fără îndoială, secretara ei personală, îşi spuse Pauline. Le lăsă singure în salon şi trecu la dormitor. Făcând patul, se gândi la cuplul care dormea acolo. Oare Arthur Miller bănuia că soţia lui scria scrisori de dragoste pe la spatele lui? De aceea era asa de încruntat dimineaţă, când părăsise apartamentul?

Frânturi de conversaţie ajungeau până la ea. Ciuli urechea în timp ce ştergea praful. Secretara doamnei Miller părea să încerce s-o pună în gardă: articolele urmau să apară în săptămâna aceea în toată lumea. Nu le putea împiedica publicarea. Trebuia doar să fie pregătită psihologic, să îndure. Trebuia să reziste. Desigur, asta însemna şi o enormă publicitate pentru viitorul film, a cărui lansare era prevăzută pentru luna septembrie, iar studiourile îşi frecau deja mâinile. Ca de obicei, distracţia avea să dureze o vreme, apoi presa avea să-şi găsească altă victimă. Pauline n-o mai auzea deloc pe doamna Miller, care tăcea, ca şi cum ar fi fost şocată. în cele din urmă o auzi îngăimând că asta nu-i aranja deloc situaţia conjugală, ci, din

contră, agrava lucrurile şi urma să-i transforme viaţa într-un infern.

A doua zi dimineaţă, pancarta *Nu deranjaţi* stătea atârnată de clanţa uşii când Pauline se » * prezentă să facă menajul la apartamentul 614. Era vorba, după cum o ştia foarte bine, de o regulă de aur: în acest caz nu trebuia nici să baţi, nici să încerci să intri. Prin urmare, începu să lucreze în camerele standard de la etajul şase şi reveni nu după multă vreme. Pancarta era tot acolo. În timp ce ezita, uşa se deschise şi masivul maseur brunet apăru în prag. Prenumele lui, aflase între timp, era Ralph. Zâmbi când o văzu şi îi şopti:

- Ar fi mai bine să revii mai târziu.
- Am înţeles.

Adăugă, tot în şoaptă, că doamna Miller avea o zi proastă. Pauline îi răspunse că îi părea rău să audă asta, apoi plecă să-şi strângă căruciorul, întrebându-se ce s-o fi întâmplat, de ce avea nevoie de odihnă celebra actriţă? Fetele din schimbul de dupâ-amiază, Holly şi Debra, urmau să facă menajul în apartament.

Pauline avea liber a doua zi, căci trebuia să se ocupe de fiica ei, să ajute la treburile casnice şi la cumpărături. Nu-i vorbise mamei sale despre întâlnirea cu Marilyn Monroe; era secretul pe care îl ţinea, deocamdată, numai pentru ea.

La finalul zilei, se juca la umbră, în grădină, cu micuţa Lily, când Marcelle îşi făcu apariţia de la coafor, într-o stare de agitaţie neobişnuită.

- Ia uite! îi zise aruncându-i două reviste. Nici nu-mi revin. Toţi vorbesc numai despre asta.

Paris Match şi *Life* aveau aceeaşi copertă: în prim-plan, un bărbat brunet care strângea pe după talie o femeie blondă. Amândoi aveau ochii închişi, buzele întredeschise şi aerul că se doreau fierbinte. Şocată, îsi dădu seama că era vorba de Marilyn Monroe şi de Yves Montând, într-o imagine extrasă din filmul lor, Let's *Make Love.* Montând, bărbatul frumos cu voce de catifea, actorul şi cântăreţul francez pe care Marcelle îl venera cu patimă. Aceasta îi povesti fiicei sale că cei doi actori trăiseră o relaţie pasionată şi secretă în timpul filmărilor de la Hollywood din primăvara trecută. Soţia lui Montând, Simoné Signorét, lucra la propriul film, în Italia, iar Arthur Miller, soţul lui Marilyn, era în prospecţie pentru *Inadaptaţii,* a cărui realizare urma să înceapă în scurt timp în Nevada. (Era limpede că mama ei cunoştea dosarul pe dinafară.) Monroe şi Montând se regăsiseră singuri, cazaţi în două bungalow-uri vecine, la hotelul Beverly Hills, în Los Angeles. Iar ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat. Acum, tot mapamondul era la curent. Ce suferinţă pentru Signorét! oftă Marcelle. Ce umilinţă publică pentru Miller! Probabil că în apartamentul lor de la Mapes situaţia era foarte încărcată. Amicele ei cameriste sigur urmau să-i dea detalii suculente.

- Sper că o să-mi spui totul! Mor de curiozitate!

Pe când asculta neatentă trăncăneala mamei, Pauline revedea pereţii bej ai apartamentului 614, sticluţele de şampanie reci ca gheaţa, privirea bleu, complice şi pusă pe rele a doamnei Miller.

„O scrisoare de dragoste”, îi spusese. „O scrisoare de dragoste specială. În franceză.”

1952

Reno, Nevada

în fiecare sâmbătă, Doug îi ducea pe Pauline, pe Jimmy şi pe Prince, câinele familiei, într-o lungă plimbare în vechea lui camionetă. Lucra în apropiere, la un garaj din Sparks, iar sâmbăta era ziua lui liberă. Era şi cea mai aglomerată zi la salonul de coafură al lui Marcelle, căci numeroase cliente se programau pentru un permanent sau o vopsire. Doug lua sendvişurile pe care le pregătise, cu unt de arahide şi dulceaţă, şi multă apă (căldura începea încă din iunie), apoi înfunda pălării pe capetele copiilor, şi toată această mică lume se punea în mişcare pentru tot restul zilei. Excursiile îi făceau plăcere lui Pauline, care le aştepta cu nerăbdare. Observase că mama ei nu se supăra că rata aceste deplasări: căldura şi praful nu-i erau pe plac, ca să nu mai vorbim de riscurile de a nimeri peste un şarpe cu clopoţei sau o pumă. Marcelle îl implora pe Doug să fie atent, căci dacă Pauline avea

treisprezece ani, Jimmy, la cei cinci ani ai săi, era încă un copilaş. Grijile ei îl amuzau pe bărbat, care o ironiza: ai fi zis că ducea copiii în cea mai periculoasă zonă a lumii. De ce nu venea şi ea cu ei, în timpul liber, ca să admire frumuseţea incontestabilă a statului Nevada? Duminica însă, Marcelle prefera să se odihnească, pentru că muncea din greu, iar Doug nu insista. îşi lua un aer melancolic, care nu-i scăpa lui Pauline. Când se întorceau şi copiii, îi povesteau mamei lor, care îi asculta distrată, momentele forte ale zilei. Lui Marcelle îi lipsea Parisul, îi era dor de Franţa. Nu-şi găsise locul la Reno nici măcar după naşterea lui Jimmy. Se simţea altfel, diferită; era convinsă că băştinaşii, inclusiv socrii ei, îşi băteau joc de accentul francez de care nu reuşea să scape. Cum coabitarea cu nora devenise dificilă, părinţii lui Doug preferaseră să plece din casa de pe Washington Street şi să se mute la Carson City. Alt subiect dureros: femeile de bine care nu se mai săturau să declare sus şi tare că franţuzoaicele sunt târfe, în timp ce soţii lor se purtau ca nişte mitocani, neratând nici o ocazie s-o pipăie cu labele lor păroase, tocmai fiindcă se născuse la Paris. Marcelle nu se adaptase la „stilul de viaţă american“, la acea abordare practică, cu săli de baie şi bucătării supraechipate; nu o impresionau cantităţile enorme de mâncare îngrămădite în magazine, piramidele de peşte, de carne, de

brânzeturi şi de fructe, pe lângă care Franţa, după anii crânceni de război, părea o ţară săracă; dulciurile *banana split* sau *hot fudge sundae,* bunătăţi după care se dădeau în vânt copiii ei, o lăsau rece. Nu simţea decât dispreţ pentru acest mod de viaţă în care oamenii nu se deplasau niciodată pe jos, indiferent că făceau cumpărături sau mergeau în vizită la vecini. Salonul cu pereţi roz-pastel, unde putea să-şi asculte şansonetele franţuzeşti, era singurul loc unde se simţea acasă.

Doug îşi dăduse toată silinţa pentru ca Pauline şi Jimmy să cadă sub farmecul naturii din Nevada. în timpul acelor faimoase sâmbete, pe când rulau pe şoselele aparent infinite şi drepte, prin decorurile imense luminate în nuanţe de gri-trandafiriu, printre munţii maiestuoşi, cu vântul rece al dimineţii şuierând prin geamurile coborâte, fostul militar le vorbea despre copilăria sa, despre casele din lemn de pe Washington Street, pe vremea când strada nu era decât o uliţă luminată de flacăra tremurătoare a unui felinar pe gaz. Pe atunci, când arunca o privire dincolo de îngrăditura grădinii încărcate de mirosul plantelor aromatice îngrijite de mama lui, nu vedea decât câmpuri sălbatice întinzându-se la vest până la mândrii versanţi ai masivelor muntoase. Regiunea nu era decât un şir nesfârşit de vârfuri argintate, de coline vopsite în ocru, de deşerturi cenuşii presărate cu pelin.

Câteodată, în timpul acestor lungi peripluri, Jimmy adormea lângă el, lăsându-i lui Pauline impresia că Doug era numai al ei. Nu era geloasă pe frăţiorul ei. Bărbatul o trata ca pe propria fiică, avea grijă de ea, se interesa de evenimentele din viaţa ei şi o felicita pentru rezultatele bune la şcoală şi steluţele aurite din carnetul de note. îi făcuse cadou, pentru masa de prânz, un sufertaş cu Mickey Mouse pe care Pauline îl adora. Ea ajunsese să vorbească perfect engleza, iară cea mai mică urmă de accent, dar începuturile nu fuseseră uşoare. Ce chin, acea primă zi de şcoală din 1946, cu privirile curioase care o însoţeau peste tot şi frazele de neînţeles lansate în direcţia ei! În fiecare dimineaţă, întreaga clasă trebuia să se ridice, să ducă mâna dreaptă la piept şi să recite ceva ce i se părea un poem. Habar n-avea despre ce era vorba şi se jena să întrebe, dar se străduia să înveţe textul pe dinafară, fără să-l înţeleagă. Ceva mai târziu, Doug îi explică semnificaţia micului discurs care începea cu cuvintele: „Jur credinţă drapelului Statelor Unite ale Americii“, un fel de promisiune, un mod de a-ţi slăvi ţara şi a te arăta respectuos faţă de ea. îi aminti, cu aceeaşi ocazie, că în curând avea să primească paşaportul american.

Spectaculosul Pyramid Lake, cu formaţiunile lui stâncoase, aflat Ia circa 60 de kilometri la nord de Reno, era

unul dintre locurile preferate ale celor doi copii. Pe drum, Doug le spuse că ţinutul aparţinuse cândva indienilor paiute, din care încă mai trăiau câţiva pe acolo. Le povesti vechea legendă a Mamei de Piatra, care plânsese atât de mult, încât din lacrimile ei s-a umplut lacul. Rămăsese încremenită de durere până când se transformase în stâncă, aşezată cu coşul de merinde alături. De fiecare dată când mergeau acolo, le arăta cu degetul silueta bolovănoasă care semăna cu o femeie aşezată pe vine lângă apele albastre. Şi de fiecare dată, Jimmy întreba: „De ce era tristă Mama de Piatră?“ Pentru că îşi pierduse copiii, îi răspundea răbdător Doug.

Fiecare sâmbătă era o nouă aventură, iar Pauline tremura de nerăbdare. De obicei, excursiile începeau cu o haltă rapidă la magazinul Five and a Dime din colţul străzii, de unde Pauline îşi cumpăra batoane de lemn- dulce, micul ei păcat nevinovat, iar Jimmy, un pachet de bomboane M&M, preferatele lui. Continuau apoi pe sub arcada istorică de pe Virginia Street, care anunţa cu mândrie: „RENO – Cel mai mare oraş mic din lume“. Acesta era semnalul. Din acel moment, Doug începea să le vorbească despre trecut. Povestea atât de frumos, încât l-ar fi putut asculta ore în şir. Porecla „Silver State“ data din secolul al XlX-lea şi se referea la primele descoperiri ale unor depozite de argint. Populaţia statului explodase pentru că oamenii erau atraşi de potenţialul

minelor. Ca să adăpostească acest surplus de locuitori se construiseră rapid case ieftine, dar, când afacerile începuseră să stagneze, minerii plecaseră, lăsând în urma lor case goale, în mijlocul pustietăţii. Aşezările se transformaseră în orase-fantomă, din care multe erau încă în picioare. Purtau nume misterioase, precum Weepah, Belmont, Delamar sau Rhyolite, şi se numărau, de asemenea, printre locurile favorite ale celor doi copii, uitate, dar încă vizibile, în ciuda poverii anilor. Aici locuiseră familii întregi odinioară? se mira Pauline. Da, copiii se jucaseră prin grădinile acestea îngălbenite, uscate, viaţa înflorise vremelnic, apoi totul se oprise. Rătăceau impresionaţi prin şcoli în ruină, prin case fără acoperiş, prin birouri de poştă, prin magazine cu rafturi goale, prin baruri, magazii şi mine complet pustii. Vrăjită, dar şi puţin speriată, Pauline se agăţa uneori de braţul puternic al lui Doug.

Aceste excursii durau toată ziua şi, cel mai adesea, ajungeau acasă după ora cinei. Marcelle îi aştepta în faţa televizorului, fumând şi sorbind din pahar, în timp ce mâncarea stătea caldă în cuptor. Uneori era cam tuflită de băutură, dar Doug se prefăcea că nu-şi dă seama, observase Pauline. într-o seară îi întinse un buchet de flori sălbatice, albe şi galbene, pe care le culeseseră pentru ea de pe marginea drumului. Bărbatul nu păruse să bage de seamă că Marcelle plânsese.

într-o zi cu zăpuşeală toropitoare de la începutul verii, când căldura crea pe asfalt miraje stranii care semănau când cu un lac, când cu un munte, când un tren, Pauline zări o turmă de cai sălbatici galopând pe câmpul din dreapta lor. Doug reuşi s-o ajungă din urmă. Li se mai întâmplase să întâlnească mustangi, dar era pentru prima dată când tânăra se găsea atât de aproape de ei. Nu-i mai scăpa din ochi. Expresia bucuriei intense pe care o resimţea îi smulsese un zâmbet bărbatului.

Ulterior îi povesti că avea o cunoştinţă, o doamnă, care se ocupa de mustangi, luptând pentru bunăstarea şi supravieţuirea lor; o persoană excepţională, după părerea lui. Se ştiau din copilărie, căci părinţii ei, familia Bronn, aveau o casă la doi paşi de cea a familiei Hammond, pe Washington Street. Se numea Velma şi trăia lângă Wadsworth, nu departe de Pyramid Lake, cu soţul ei, Charlie Johnston. Peste câteva zile intenţiona să se ducă la ranchul lor, ca să le repare una dintre maşini. Pauline ar fi vrut să-l însoţească? îl întrebă dacă la ranchul doamnei respective erau mustangi. Da, îi răspunse Doug, chiar destul de mulţi. Velina îi îngrijea când se răneau şi le dădea drumul înapoi în sălbăticie după ce îşi reveneau.

După şcoală, Doug o duse pentru prima dată la Double Lazy Heart Ranch, lăsându-l pe Jimmy cu un coleg de clasă.

în drum spre Wadsworth o avertiză că Velma arăta mai ciudat, pentru că suferise de poliomielită în copilărie. Boala lăsase sechele dizgraţioase, pe care Pauline urma să le constate imediat, dar era cea mai bună flintă din lume şi cea mai

• • curajoasă. Şi soţul ei era un om fermecător. Ca şi el, Velma crescuse în comitatul Washoe, unde tatăl ei fusese văcar, un om care iubea şi respecta animalele, calităţi pe care i le transmisese fiicei lui. Pauline îl întrebă de ce Velma îşi consacrase viaţa mustangilor, iar Doug îi descrise cum, cu câţiva ani în urmă, pe drumul spre Reno, în timp ce se ducea la serviciu, căci era secretară, observase un lichid întunecat care se scurgea dintr-o remorcă rulând chiar în faţa ei. Era sânge. în primul moment, crezuse că era vorba de o vită sau o oaie rănită, dar cantitatea de sânge era prea mare ca să provină de la un singur animal. Intenţionând să-l avertizeze pe şofer, îl urmărise până la parcul cu animale din Sparks, aflat la marginea oraşului. Acolo, Velma făcuse o descoperire înfiorătoare.

- Ce era? întrebă Pauline ţinându-şi respiraţia de emoţie.

în interiorul camionului nu se aflau nici vite, nici oi, ci o duzină de cai sălbatici mutilaţi atroce, înghesuiţi unii într-alţii, cu copitele într- o baltă de sânge. Erau într-o stare deplorabilă. Unii rămăseseră fără partea de jos a

picioarelor, un armăsar avea ochii scoşi, iar un mânz zăcea fără viaţă, zdrobit de ceilalţi. Şocată, Velma aflase că animalele fuseseră hăituite, capturate şi aruncate în camion, urmând să ajungă la abator, ca să fie transformate în pateu pentru animalele de companie. în acea zi, şocată de brutalitatea intolerabilă, Velma Johnston decisese să lupte pentru salvarea mustangilor. Vânarea lor, o barbarie indescriptibilă, trebuia să înceteze imediat. încetul cu încetul, reusise să ralieze şi alte suflete sensibile la cauză; nu era genul care să se lase uşor. împreună cu echipa ei eliberase deja un număr important de animale capturate şi le oferise siguranţă. Prima victorie era însă de dată recentă: reusise să

•

convingă Curtea de justiţie din Virginia City să voteze o rezoluţie de interzicere a utilizării avioanelor şi elicopterelor pentru vânarea sau capturarea cailor sălbatici.

Ranchul familiei Johnston era ascuns în zona colinară, pe valea râului Truckee, iar verdeaţa zonei o impresionă pe Pauline, obişnuită cu climatul în general arid din Nevada. Datorită abundenţei apei, regiunea era foarte populară printre crescătorii de vite, îi explică Doug. Când ieşiră însă din camionetă, căldura înăbuşitoare a verii îi lovi ca un baros, facând-o pe Pauline să se felicite că împrumutase de la mama ei o pălărie de paie şi ochelari de

soare. Ranchul era o clădire joasă în formă de L, cu acoperiş de şindrilă. în timp ce se apropiau, Doug îi povesti că proprietarii construiseră singuri totul, cu şase ¿ini în urmă. în faţa intrării se jucau nişte copilaşi, iar uşa principală era decorată cu un ciocănel metalic încadrat de două inimi.

- Nu au copii, dar locul e plin, îi explică Doug.

Urcară cele câteva trepte ale verandei şi intrară într-un salon unde trona un semineu

*

masiv, cu un pian vechi într-un colţ. Femeia de vreo patruzeci de ani, brunetă şi zveltă, care veni în întâmpinarea lor, purta blugi şi o geac¿i de piele întoarsă cu franjuri. Doug procedase corect avertizând-o pe Pauline, căci faţa gazdei lor era mutilată oribil. Partea din stânga i se lăsase complet, iar când zâmbea, o jumătate din gură i se lăsa în jos, în timp ce cealaltă jumătate se ridica, dând la iveală gingiile. Avea un ochi pe jumătate închis, un umăr mai înalt, iar torsul îi era nefiresc aplecat în faţă, ca şi cum ar fi fost pe punctul să cadă. II salută pe Doug cu o voce aspră, de fumătoare înrăită. Apoi o văzu pe Pauline şi întinse mâinile spre ea.

- Ah, uite-o pe fetiţa ta delicioasă! exclamă.

Bărbatul îşi umflă pieptul de mândrie, o prezentă şi îi spuse că ar vrea să vadă mustangii.

- Iţi plac caii? o întrebă Velma Johnston zâmbind strâmb, dar cu căldură. Eşti întotdeauna binevenită aici. Hai afară să ţi-i arăt.

Inima Paulinei bătea tot mai tare pe măsură ce se apropiau de zona împrejmuită în care se aflau mustangii. Toţi proveneau din turmele sălbatice care străbăteau liber statul Nevada. Tatăl Velmei, Joe, începuse să-i îmblânzească, căci ştia cum să se poarte cu ei şi îi trata cu mai multă blândeţe decât majoritatea crescătorilor de vite. Obişnuia să-i spună fiicei lui că mustangii se născuseră din goana vântului şi că dresajul lor trebuia făcut cu răbdare, fără cruzime.

Sub ochii lor, un tânăr înarmat cu un lasou şi un bici lung ghida un cal în jurul îngrăditurii. După o lovitură uşoară, animalul îşi schimbă direcţia. Procesul de învăţare a unui mustang să-şi controleze alura, să meargă la galop şi la pas şi să se oprească era îndelungat, îi explică Velma. Unele animale erau atât de sălbăticite, încât deveneau ostile, de-a dreptul periculoase. De aceea, cuvântul cheie era răbdarea.

- Faci treabă bună! strigă la tânărul rândaş, care înclină din cap în semn de mulţumire.

Pauline urmărea scena, uitând de căldură, de vânt, de gura care i se uscase; nu rată nimic din şedinţa de dresaj, cât timp Doug se ocupă de maşina pentru care venise. Un tip înalt şi solid se apropie să o salute. Era soţul

Velmei, Charlie. Pauline îl salută politicos, la rândul ei, fără să piardă însă din ochi calul cu tentă aurie care se învârtea prin ţarc.

- O cheamă Tundra. Săptămâna trecută nici nu te puteai apropia de ea, îi spuse Charlie înainte să plece la treburile lui.

Puştiul termină antrenamentul şi se apropie de ea, scoţându-şi pălăria şi ştergându-şi fruntea îmbrobonată de sudoare. Pauline îsi dădu seama că se înşelase: nu era un băiat, ci o fată de vârsta ei, pistruiată, cu părul lung, buclat.

- Bună. Pe mine mă cheamă Billie-Pearl, se prezentă.

Uluită, Pauline o salută şi ea.

- Vrei să facem o plimbare? îi propuse fata. Nu pe Tundra, care te-ar trânti imediat, ci pe un cal mai în vârstă şi mai blând.

Ruşinată, mărturisi că nu călărise niciodată.

Billie-Pearl fluieră a mirare, dar fără răutate.

- Eşti din Nevada şi n-ai făcut niciodată echitatie?

- Nu sunt din Nevada, m-am născut la Paris, în Franţa.

Urmă un nou fluierat, de data asta admirativ.

- La naiba, e prima oară când cunosc pe cineva de la Paris! Ei bine, *bonjour,* miss! Mă duc s-o aduc pe Rocket. Eşti

gata pentru prima lecţie?

Dispăru fără sâ-i lase timp să protesteze. După câteva minute reveni cu o iapă alezanâ, cu coama blondă. Rocket era cel mai cuminte cal din lume, îi spuse ca s-o liniştească. Vor începe cu o plimbare lentă, dar mai întâi trebuia să facă prezentările, nu-i aşa? Rocket avea nevoie s-o cunoască. Era foarte simplu.

- Apropie-te. De fapt, cum te cheamă?
- Pauline.
- Nu te muşcă, vino mai aproape. Vezi cum îi freamătă nările? Iţi caută mirosul. Pentru ei, mirosurile sunt un limbaj aparte. Poţi s-o mângâi. Uite, pe gât, aşa. încearcă. Da, e bine.

Pauline era şocată de îndrăzneala acestei fete plăpânde, căreia părea să nu-i fie teamă de nimic, făcând-o să se simtă prost. Ghicindu-i parcă jena, Billie-Pearl îi ceru să i se adreseze calului ca şi cum ea n-ar fi fost acolo. Dacă voia, putea să-i vorbească în franceză! Cu siguranţă, i-ar fi trezit interesul.

în timp ce Billie-Pearl, fluierând o melodie printre dinţi, punea şaua pe spinarea iepei, Pauline îi vorbi în limba ei maternă, mângâindu-i blând gâtul şi umărul. Era un animal foarte frumos, cu ochi mari, negri şi coamă blondă.

- Ce-i spui acolo? M-ai făcut curioasă.
- Că este frumoasă şi că mă bucur să facem cunoştinţă.

• •

- Pare să-i placă. Bun, văd că eşti mai înaltă, trebuie să cobor puţin scările.

înainte să apuce să întrebe cum o să se cocoaţe, Billie-Pearl conduse calul lângă un taburet, explicându-i că, atunci când o să devină o adevărată călăreaţă, n-o să mai aibă nevoie de ajutor ca să urce în şa, va face ca ceilalţi, cu un picior în scară.

- Hai, sus, miss!

Pauline urcă pe taburet, îşi trecu un picior peste şa şi se aşeză cu prudenţă. Iapa făcu câţiva paşi, dezechilibrând-o. Nu avea de ce să se ţină, dar reuşi să rămână pe poziţie în timp ce Billie- Pearl îi vâra picioarele în scări.

- Bun! Acum, apucă frâiele. îndreaptă spatele, lasă umerii în jos.

Pauline îsi dădu seama că domina tot ce se afla în jur. Era o senzaţie plăcută.

- Acum o s-o îndemn eu să avanseze, dar data viitoare o s-o faci tu. Eşti gata?

îi răspunse cu o scurtă înclinare din cap, iar Billie-Pearl o conduse pe Rocket la pas spre o îngrăditură mai mare, de cealaltă parte a terenului. Pauline se uita drept înainte, printre urechile animalului, cu mâinile crispate şi ridicate în dreptul pieptului. Mişcarea legănată o făcea să stea ţeapăn.

- Hei, strigă Billie-Pearl, relaxează-te, miss! Trebuie să te mişti odată cu calul. Asta se învaţă cu timpul.

Nu era uşor, dar se ambiţionă. Voia să-i arate acestei fete că era capabilă şi să facă corp comun cu iapa, să se bucure cât mai mult de acest moment unic. Făcură mai multe ture şi începu să se simtă mai sigură pe ea, mai relaxată.

- Aşa, vezi că merge? Exact cum ţi-am spus! o încuraja instructoarea ei.

Pauline se înroşi la faţă de plăcere. Nu mai voia să coboare de pe cal, ci să continue, animată de o tenacitate care o mira şi pe ea.

- De ce sunt aşa de speciali mustangii? o întrebă pe noua ei prietenă în timp ce-şi urmau rondurile.

- Nu sunt o specialistă, să ştii. Ar trebui s-o întrebi pe Velma.

Billie-Pearl mângâia iapa pe cap, trecându-şi palma peste nările ei delicate, ceea ce Pauline visa să facă, dar nu îndrăznea încă. îi spuse că iubea caii dintotdeauna. Tatăl ei era administratorul ranchului vecin şi lucra adesea >

cu familia Johnston, dar se ocupa mai mult cu creşterea vitelor. Iubirea şi respectul pentru caii sălbatici, care contribuiau la legenda Vestului Sălbatic, veniseră de la sine, iar ideea că unii oameni le puteau face rău o revolta.

- Şi chiar le fac rău, să ştii. Nici n-ai idee cum se poartă cu ei „mustangerii“ de pe aici.

- „Mustangerii“?

- Da, aşa li se spune nenorocirilor care vin să- i vâneze, cu lasouri, camioane şi avioane. îi prind ca să-i vândă apoi la abatoare, unde sunt transformaţi în hrană pentru câini. Indivizii ăştia merită să moară!

Scuipă pe jos, adăugând o serie de înjurături bine simţite. Lui Pauline nici nu i-ar fi dat prin cap să folosească un asemenea limbaj; o privea pe jumătate

admirativ, pe jumătate şocată.

- As vrea să mai vin aici, dar cum să fac?

Billie-Pearl ridică din umeri.

- E simplu. Velma merge la Reno în fiecare zi. Am impresia că tatăl tău ar fi de acord.
- Tata a murit demult. Doug e tatăl meu vitreg. Dar îl ador.
- S-ar zice că sentimentul e reciproc.
- Tu cum faci să vii aici?
- Cum crezi?
- Ştiu! Călare!

-Ai ghicit!

Pauline îşi aminti multă vreme după aceea de această primă vizită la Double Lazy Heart Ranch, de unde începuse prietenia ei cu Billie- Pearl: o relaţie sinceră şi profundă, care avea să reziste peste ani încercărilor vieţii. Din acea vară a anului 1952 deveniseră inseparabile. Pe perioada vacanţelor mari, Velma, Charles şi Doug se organizau ca s-o ducă pe Pauline la Wadsvvorth şi înapoi la Reno, ca să o poată regăsi pe Billie-Pearl şi caii ei. Toată lumea înţelesese importanţa acestei prietenii. Toată lumea, cu excepţia lui Marcelle.

Pauline nu se mai sătura de atmosfera de la grajduri, de mirosul de paie şi de bălegar, de caii pe care învăţă repede să-i recunoască după nume. De-a lungul săptămânilor făcu progrese cu Rocket, fără a atinge totuşi nivelul lui Billie-Pearl, care părea născută pe un mustang. Cu timpul, se familiariza şi cu

personalul de la ranch, persoane de toate vârstele, din toate colturile statului Nevada şi chiar din California vecină, uniţi de dorinţa de a apăra mustangii. Doctorul O'Brian, veterinarul cu accent irlandez cântat, care venea săptămânal cu geanta lui mare, neagră, era preferatul ei. îi plăcea să-l vadă la treabă, să-l asculte când le vorbea cailor cu blândeţe, când îi trata.

După acea primă vară, Pauline deveni o clientă obişnuită a ranchului, a familiei Johnston şi a animalelor pe care învăţase să le iubească. Marcelle era singura care nu manifesta nici un entuziasm pentru această pasiune, deoarece echitaţia şi prietenia cu fermierii nu erau demne de o tânără pariziancă de familie bună. Pauline risca să ajungă ca acea Billie- Pearl, în care nu vedea decât un băieţoi ratat, prost-crescut şi cu maniere brutale. Doug le lua apărarea, dar, în ciuda disputelor dintre părinţi, care degenerau adesea, fata continuă să meargă asiduu la ranchul de la Wadsworth şi să se antreneze pentru a deveni o călăreaţă experimentată.

Trei ani se scurseră astfel, în ritmul cavalcadelor lui Pauline şi Billie-Pearl, al sosirii şi plecării mustangilor răniţi şi salvaţi de Johnston. Venerată în sânul grupului ei, Velma era şefa de necontestat al bandei. În 1955, după o dezbatere aprinsă cu un funcţionar de la Bureau of Land Management, îşi câştigă un nou supranume: „Wild Horse Annie",

ajungând pe prima pagină a ziarelor locale.

În 1955, alte două evenimente aveau să le marcheze vieţile: Marcelle îşi pierdu mama, iar Pauline o însoţi la Paris pentru înmormântare. Luară avionul pentru prima dată, la aproape zece ani după ce părăsiseră Franţa. Marcelle, copleşită de durere, îşi pierdu complet controlul la revederea familiei şi prietenilor – Parisul îi lipsise enorm. Pentru Pauline, lucrurile se petrecură altfel. în ciuda bucuriei reîntâlnirilor, îi deveni imediat evident că nu se simţea acasă. Oraşul ei natal i se părea gri, murdar, aglomerat de maşini ridicol de mici şi de pietoni febrili care se agitau de colo-colo precum furnicile. Aerul era poluat. îi era dor de Doug, de Billie-Pearl, de Rocket şi de Tundra. Avea nevoie de imensitatea naturii sălbatice, de acele peisaje deşertice pe care le adora, de luminozitatea schimbătoare a cerurilor, de izvoarele reci ca gheaţa în căldura sufocantă a verii, de lacul Tahoe, unde se bălăcea cu Jim şi Doug pe timpul vacanţelor. îi era dor şi de Reno, de vecinii şi prietenii pe care şi-i făcuse acolo, de Daisy de la magazinul Five and Dime, de colegele de clasă, de profesori... în timp ce mama ei se smiorcăia la gândul că vor fi nevoite să părăsească din nou Parisul, ea nu avea decât o idee în cap: să se întoarcă în Nevada.

în acelaşi an, de Crăciun, râul Truckee a inundat oraşul Reno şi împrejurimile,

după o furtună catastrofală. Peste tot s-au înregistrat pagube considerabile, reparaţiile durând ani de zile. Timp de mai multe zile, ranchul lui Charlie şi Velma fusese rupt de lume şi parţial acoperit de ape. Pauline află însă că cei doi erau bine şi că mustangii nu avuseseră de suferit.

într-o noapte de sâmbătă din februarie 1956, o pudră de zăpadă proaspătă acoperise pământul, iar Pauline observă imediat o agitaţie neobişnuită când ajunse la ranch. Află că o bandă de vânători iară scrupule pusese mâna pe o turmă întreagă de mustangi, rănind mai mulţi. Echipa Velmei, alături de neîmblânzita Billie-Pearl, reuşise să elibereze zece cai de sub nasul atacatorilor: câţiva mânji, câteva iepe şi un armăsar tânăr, înnebunit de furie.

Un vaiet sfâşietor, care nu avea nimic uman, provenind din grajd o făcu pe Pauline să se cutremure din cap până în picioare.

- E tânărul armăsar. Şi-a pierdut familia, e disperat, îi explică Velma, care părea epuizată.

Pauline nu avea să uite niciodată clipa în care îl văzuse pentru prima dată. La început, nu putu distinge decât o masă de un negru tuci, apoi albul ochilor şi al dinţilor animalului care

• • necheza. Cu urechile lăsate pe spate, cu capul coborât, se vârâse într-un colţ al grajdului şi lovea neîncetat pământul cu copitele, lăsând să-i scape acele urlete îngrozitoare,

stridente. Nimeni şi nimic nu-l putea linişti.

- A fost rănit grav, spuse Velma. Uitâ-te la genunchiul şi la urechea lui. Sângerează, dar nici bunul nostru doctor nu reuşeşte să se

• •

apropie de el.

Pauline simţi cum i se umezesc ochii. Stăpâna ranchului părea disperată. Nu ştia cum s-o consoleze.

Mai târziu o găsi pe Billie-Pearl cocoţată pe gardul de lemn din jurul grajdului, privind în interior, spre umbra ghemuită într-un colţ. Cu picioarele din faţă depărtate, calul lăsase capul în jos, cu nările aproape atingând solul. Dintr-odată, tăcuse. Nu mâncase, nici nu băuse, refuzând orice încercare de apropiere şi comportându-se extrem de ameninţător. Doc O'Brian îi spusese întristat Velmei că nu putea să facă mare lucru. Sângerarea se oprise, dar animalul avea nevoie de puncte de sutură.

Pauline se aşează pe gard lângă prietena ei. Sub pălăria Stetson, chipul acesteia era împietrit. Deşi nu avea decât şaptesprezece ani, părea brusc mai în vârstă şi mai înţeleaptă. Buzele strânse îi trădau hotărârea.

- I-au masacrat familia, de aceea urăşte oamenii. Eram acolo. Am văzut totul, rosti într- un târziu.

Pauline întinse mâna şi o luă pe după umăr, sub fulgii de nea care cădeau încet.

- O să-l scot din starea astea. O să-l salvez. O să-i salvez viaţa, îţi jur.
- Te cred.
- E imposibil să te apropii de el, dar o să găsesc eu o cale. O să dureze ceva, dar nu-mi pasă. L-ai văzut?
- Da, în fugă. Era într-o criză de furie.
- E un rege. Regele deşertului.

Billie-Pearl sări jos şi îşi ridică fermoarul hanoracului. Ridică bărbia şi zâmbi.

*

- I-am găsit un nume. Vrei să ştii cum îl cheamă?
- Sigur!
- II cheamă Commander.

Vara 1960

Reno, Nevada

în fiecare zi, cantina zumzăia de bârfe legate de echipa de filmare; nu se mai vorbea despre altceva. Montgomery Clift zăcea, mort de beat, în Sky Room; John Huston îşi toca banii la cazinoul hotelului şi soţii Miller se certau atât de violent la etajul şase, aruncându-şi cu farfurii în cap, încât ceilalţi clienţi începuseră să se plângă de zgomot. Ca să nu-l uităm pe stoicul Clark Gabie, care, în ciuda amabilităţii şi bunelor maniere, se săturase să sufere ore în şir sub soarele de plumb: Marilyn Monroe îl făcea să aştepte, la fel ca pe toţi ceilalţi de pe platoul de filmare. Pauline înţelesese repede adevărul, chiar şi fără ajutorul bârfelor de la cantină: doamna Miller nu mai reuşea să se trezească dimineaţa. Şi când o facea, în sfârşit, era

deja ora prânzului, iar ea abia se mişca, precum o epavă umană.

- Ia povesteşte-ne, Franţuzoaice», cum se da jos din pat marea vedetă Monroe?
- Tot beată cui, tot în pielea goală?
- Mi-a zis Linda că nu poartă nici chiloţi, nici sutien. Cică nici n-ar avea în dulap.

De peste tot se auzeau hohote groase.

- Măcar e drăguţă cu tine?

Da, răspunse Pauline mâncându-şi imperturbabilă hamburgerul. E foarte de treabă.

- Meg de la biroul poştal zice că primeşte peste cinci sute de scrisori pe săptămână de la fani. Bieţii oameni nu mai fac fată!

• »

Pauline învăţase să fie grijulie în timpul pauzelor de masă. Se hotărâse să le dezvăluie cât mai puţine detalii lui Casper, Lincoln, Ernesto, Addie, Dan şi Pedro, dar şi celorlalte cameriste, spunându-le de fiecare dată că, atunci când îşi începea ea serviciul, doamna Miller dormea de obicei. Aceasta era linia pe care şi-o impusese şi nu facea excepţii. Le povestea că se intersectau foarte puţin prin apartament şi că doamna Miller îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu profesoara, secretara sau maseurul ei.

- Profesoara aia e la fel de amabilă ca un gardian de puşcărie! protestă Fern.
- Tipii de pe platoul de filmare au poreclit-o „Barbă Neagră“, ca piratul. Mi-a povestit unul dintre şoferi.

Alte râsete.

- Montgomery Clift comandă cocktailuri la serviciul de pe etaj toată noaptea. Unul după altul.
- După ce a ras deja o duzină la Sky Room, îl completă Dan.
- El şi Huston se înfig în bar imediat ce termină filmările.
- Şi Arthur Miller, încornoratul secolului, e tot mai posac. Nici ăsta nu lasă bacşiş.
- Hei, Matty, vorbeşte mai încet. Cotoroanţa de Jones se uită la noi.
- Ce porcărie de film o să iasă! Mă întreb cum reuşesc să joace cu tot balamucul ăsta.
- Am înţeles că sunt deja în întârziere.
- Chiar aşa, despre ce e vorba în film?

-Ai idee, Franţuzoaico?

- Habar n-am! răspunse Pauline.

Minţea, căci citise în revistele mamei sale că filmul fusese scris de însusi Arthur Miller pentru soţia lui. Era vorba de o femeie şi de trei bărbaţi: trei creaturi rătăcite, rănite, care se regăseau în pustietatea imensă a statului Nevada, cu oraşele sale fantomă. Era tot ce ştia.

Ii asculta, zâmbea când trebuia, se indigna împreună cu ei, dar îşi ţinea gura. Până şi mamei sale, care aflase uluită de la o clientă că se ocupa de menaj în apartamentul cuplului Miller, găsise de cuviinţă să-i spună că se vedeau extrem de rar. Răspunsul o dezamăgise peste măsură pe Marcelle. Desigur, insistase: cum adică, nu

stăteau deloc de vorbă? În afară de bună ziua, bună seara, nimic. Oricum, Mildred Jones îi interzisese să vorbească despre asta. Pauline n-avea nici un chef să ajungă înapoi la veceurile de la parter, aşa că îi respecta cu strictete instrucţiunile.

Fireşte, în spatele uşilor închise ale apartamentului 614, când se regăsea singură cu doamna Miller, lucrurile se petreceau cu totul altfel.

Mai întâi fusese dimineaţa aceea îngrozitoare, când dăduse peste actriţă singură, aşezată în salon, ţeapănă ca o statuie de marmură, cu privirea pierdută spre vârfurile munţilor şi un pahar de şampanie în mână. Ochii ei înlăcrimaţi păreau încă şi mai roşii, iar paloarea chipului, cu tente de gri, îi dădea un aer de om grav bolnav. Nu reacţionase în nici un fel la intrarea lui Pauline, păstrând o tăcere mormântală până la plecarea ei.

În definitiv, la ce se aşteptase? Ca doamna Miller să-i devină cea mai bună prietenă din cauza unei scrisori în franceză către amantul ei, Yves Montând? Cum îşi putea imagina aşa ceva? Cum să încerce să spere că ar putea avea o relaţie apropiată cu una dintre cele mai celebre femei din lume? Cum de putuse să fie atât de proastă şi de vanitoasă? Slavă Domnului că nu vorbise cu nimeni despre asta!

în ochii doamnei Miller, Pauline nu reprezenta mare lucru. Era transparentă. Invizibilă. Nu exista. Era

doar camerista anonimă, care se prezenta în fiecare dimineaţă ca să-i facă menajul. Atât şi nimic mai mult.

După căderea întunericului, Pauline îşi aminti de această siluetă pietrificată pe canapea, agăţată de paharul ei. De acum înainte, raporturile lor aveau să se reducă la această imagine? Se temea să se întoarcă în apartament.

A doua zi dimineaţă, când intră, auzi zgomot de voci. Oripilată, înţelese că nimerise în mijlocul unei dispute conjugale. Un bărbat striga, părea nervos. O uşă se trânti, facând-o să tresară.

în faţa ei, ocupând parcă întreaga încăpere cu trupul lui, apăru Arthur Miller, cu trăsăturile deformate de furie. O privi ca şi cum s-ar fi întrebat cine era şi ce căuta acolo, apoi o ocoli şi ieşi rapid, izbind uşa în spatele lui.

- Bine că a plecat regele posacilor, se auzi vocea oftată, copilărească. Nu-l lua în serios,
Pauline.

O văzu pe doamna Miller, cu părul zburlit, în halat, cu ochii roşii şi pleoapele grele de somn. Se bucură s-o vadă zâmbind, dar, mai ales, s-o audă rostindu-i numele. începu curăţenia, în timp ce actriţa răspundea la telefon. Părea să-i placă să li se confeseze interlocutorilor succesivi ca şi cum aceştia s-ar fi aflat în încăpere, ignorând vizibil prezenţa tinerei cameriste, care auzea totul: exasperarea faţă de soţul ei, care rescria scenariul în fiecare seară şi

îi dădea

* replicile dimineaţa, după ce ea îşi învăţase deja dialogurile cu Paula; căldura sufocantă; conflictele dintre profesoara ei de artă dramatică şi John Huston – cei doi nu se suportau, iar „Arturo“ (aşa îl numea pe Miller în privat, înţelese Pauline) îi lua partea regizorului, contribuind la înrăutăţirea atmosferei deja execrabile de pe platoul de filmare; suferea de insomnie cronică; aftele dureroase din gură îi transformau viata într-un infern; ciclul

• * menstrual o făcea să sufere şi mai tare; nu

• * reuşea să scape de erupţiile cutanate; avea o dorinţă devastatoare, irezistibilă să-l revadă pe Yves Montând, care nu-i răspundea nici la telefon şi nici la mesajele lăsate la hotelul Beverly Hills. Montând o făcea să râdă, să moară de râs, pe când acum nu mai râdea deloc. Odiosul ei soţ îşi găsise inspiraţie pentru scenariul acela blestemat în viata lor intimă: îsi r

• recunoştea frazele, sensibilităţile cele mai secrete, îndoielile ascunse... Nu mai rezista. Miller o jefuia. îi jefuia fiinţa. Cum putea să mai aibă încredere în el după ceea ce descoperise în jurnalul lui în urmă cu patru ani, în Anglia? Scrisese că o găsea dezamăgitoare, că îl făcea de ruşine în faţa prietenilor lui intelectuali. Cum să uite aşa ceva?

Pauline se străduia să rămână cât mai discretă şi mai tăcută posibil, prefacându-se că nu aude monologul

interminabil. Când introduse aspiratorul în priză, Marilyn Monroe trecu în dormitor, ca să-şi continue discuţiile. în momentul în care se pregătea să intre în baie, doamna Miller îşi făcu apariţia, fluturând o revistă. Era *Paris Match,* cu o copertă pe care Pauline o văzuse deja acasă.

- Te rog să-mi traduci acest articol.

Doamna Miller îi întinse un material de două pagini consacrat relaţiei sale cu Yves Montând. Pauline coborî ochii spre fotografiile care-l ilustrau. Citise deja reportajul, iar Marcelle i-l comentase îndelung: textul relata, în detaliu, cum îi „ciripise“ unui jurnalist un chelner din serviciul de etaj de la hotelul Beverly Hills, cum se împrăştiase ştirea scandaloasă, ca un incendiu, până la urechile lui Simone Signoret, care turna în Italia, şi cum Montând şi Marilyn îşi făceau de cap în fiecare zi, dimineaţa, după micul-dejun, şi seara, după cina pe care o mâncau într-unul dintre bungalow-uri sau Ia un restaurant romantic de pe lângă Hollywood. La urma urmelor, filmul se numea *Let's Make Love.* La ce altceva să te aştepţi?

Pauline se execută rapid. Când ajunse la finalul articolului, doamna Miller rămase tăcută. O văzu îndreptându-se ca un automat spre frigider, de unde extrase o sticlă de şampanie, apoi întorcându-se în dormitor. Reveni imediat, cu un flacon de pastile şi un ac. Se aşează, scoase o capsulă, o înţepă cu acul, vărsă praful alb în paharul de

şampanie şi îl dădu pe gât.

- Aşa acţionează mai repede, îi explică. Monty, amicul meu actor, mi-a arătat. E la fel de distrus ca mine, săracul.

Pauline aflase din bârfele de la cantină că Montgomery Clift nu-şi revenise după accidentul suferit cu patru ani înainte. Tânărul actor adormise la volan când se întorcea de la o petrecere dată de prietena lui, Elizabeth Taylor, la Beverly Hills şi lovise un picior de pod. Desfigurat, devenise depresiv şi alcoolic.

Revista *Paris Match* rămăsese pe masă, deschisă, iar doamna Miller o răsfoia distratată, sorbind din pahar.

- îmi închipui că-ţi sunt cunoscute aceste reviste franţuzeşti.

• •

- Da. Asta e una dintre preferatele mamei mele. O citeşte săptămânal.

Doamna Miller se ridică, fără să-şi uite băutura, şi se postă în faţa ferestrei înalte, unde soarele ardea puternic. Nu vorbea, dar tăcerea care se lăsase era oprimantă. Sună telefonul. Răspunse şi îi comunică persoanei de la capătul celălalt al firului că nu, nu era pregătită. îl aştepta pe Rafe. Nu era bună de nimic iară masajul de dimineaţă. Nici fără cel de seară, de altfel. Cu un mic zâmbet amar, adăugă că fără îndoială o aştepta o nouă zi de coşmar pe platoul de filmare. îşi ura soţul, transformat în călău, din toată inima. Scrisese scenariul acela pentru ea, din iubire vezi-doamne, ca să-i ofere ocazia să

joace un alt rol decât cele care-i erau rezervate de obicei, de blondă fără creier. Ca un făcut, reuşise să scrie un scenariu care o arăta aşa cum era, îi pusese în faţă o oglindă nemiloasă. Schiţase portretul unei femei prea emotive, prea nervoase, incapabilă să-şi găsească echilibrul interior, căreia fericirea îi scăpa întotdeauna printre degete.

Pauline spăla cada, dar nu-i scăpa nimic din discuţie. Suferea pentru doamna Miller, care vorbea pe o voce pieritâ, tracasată. I se părea singură, fragilă, fără nici un protector.

- Eşti măritată, draga mea?

Pauline ridică ochii spre silueta din faţa ei, fără să îndrăznească să spună că nu era căsătorită, dar avea o fetită de trei ani.

- N... nu... doamnă Miller, nu am soţ.

Zâmbetul de pe chipul actriţei semăna mai mult cu o grimasă greu de privit.

- N-ai pierdut nimic. Nu te grăbi. Acum ştiu că ar fi trebuit să fiu mai atentă. Am crezut că a treia oară e aia cu noroc. M-am înşelat din nou.

Doamna Miller îi povesti că, încă de la început, asupra ultimului ei mariaj plutise o umbră teribilă. Pauline stătea tot lângă cadă, iar clienta, cu paharul în mână, în picioare, sprijinită de tocul uşii. O văzu luând încă un comprimat. Părea complet epuizată, iar tânăra fu pe punctul s-o întrerupă ca să-i ofere un pahar de apă şi ceva de mâncare, însă doamna Miller nu putea fi oprită odată

ce se lansase.

Da, ar fi trebuit să fie mai atentă, reluă pe o voce atât de stinsă, încât o forţă pe cameristă să ciulească urechea. Totul se petrecuse în 1956, în dimineaţa de după nuntă, pe 29 iunie – cum să uite această dată după cele întâmplate? înţelesese pe loc că relaţia lor era condamnată la eşec. Şi el pricepuse. Dar nu discutaseră despre asta, făcuseră totul ca să uite, ca să scape de acea amintire abominabilă care le mina vieţile şi în prezent.

Doamna Miller îşi frecă ochii, înroşiţi brusc. Pauline o asculta fascinată, cu buretele în mână.

- De ce îţi povestesc tocmai dumitale toate astea?

Deconcertată, Pauline simţi o milă neaşteptată pentru ea. Să îndrăznească să o consoleze pe doamna Miller aşa cum o reconforta pe fiica ei, Lily, când se lovea sau îi era frică de ceva?

- Câteodată e mai uşor să te deschizi în fata

• • unei persoane necunoscute.

Se lăsă un moment de tăcere. Pauline îsi ţinu • • respiraţia.

- Ai dreptate. E mai uşor, îi răspunse într-un final. îţi mulţumesc. Eşti foarte drăguţă.

Telefonul începu să sune din nou, dar actriţa nu se grăbi să răspundă. îşi reluă povestea cu atâta patimă, de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Se întâmplase chiar înaintea conferinţei de presă la care Arthur şi ea urmau să-şi anunţe căsătoria, la Roxbury, la ţară, unde

Miller avea o casă. în timp ce se îndreptau cu maşina spre Old Tophet Road, fuseseră urmăriţi de jurnalişti. Drumurile sinuoase şi înguste din Connecticut nu aveau nici un secret pentru ei, ceea ce nu se putea spune şi despre urmăritorii lor.

Rulau prea repede, fără îndoială. Maşina plină de jurnalişti ratase o curbă strânsă şi se înfipsese într-un arţar cu un zgomot îngrozitor de tablă strivită şi sticlă spartă, care încă le răsuna în urechi. Se opriseră şi se întorseseră pe jos la locul accidentului. Nu avea să uite niciodată spectacolul care i se înfăţişase: Oldsmobile-ul de culoare verde se înfaşurase practic în jurul copacului, iar pe sol, la ceva distanţă, zăcea o femeie proiectată prin parbriz de violenţa izbiturii. Tânărul şofer, care scăpase nevătămat, plângea în hohote lângă ea.

Doamna Miller o privea atât de intens, încât parcă îi cerea ajutorul. Pauline se bâlbâi că-i părea rău, că era o poveste îngrozitoare, o încercare teribilă. Actrita trebui să-şi adune tot

curajul ca să continue: se apropiase de scena accidentului, deşi soţul ei o îndemnase să stea departe, ca s-o protejeze de atrocitatea imaginii. Atracţia era prea puternică. Voia să vadă totul. Trebuia să vadă totul.

Acum îi vorbea pe o voce plată: femeia care zăcea pe jos avea gâtul rupt şi era plină de sânge pe faţă. Când îi văzuse

ochii mari, căprui care o fixau, totul i se păruse atât de nedrept şi de oribil, încât începuse să plângă. în timp ce tânărul urla la ea să-şi vadă de treabă, îngenunchease şi, nu se ştie cum, sângele victimei îi pătase cămaşa albă. Fusese trasă în spate, printr-o mulţime de gură-cască şi de reporteri, şi porniseră din nou la drum spre Old Tophet Road, într-o tăcere sinistră, ea plângând în continuare şi gândindu-se oripilată la petele de sânge de pe cămaşă şi la ochii aceia mari, căprui. Abia reuşise să se schimbe înaintea conferinţei de presă, dar era deja conştientă de eşecul căsniciei lor, care nu mai avea nici o şansă. Se născuse moartă, deşi ceremonia jurămintelor era programată pentru aceeaşi după-amiază. Femeia care zăcea pe marginea drumului, cu cerceii ei cu perle, cu fusta ei dreaptă, elegantă, cu pantofii înfipţi încă grotesc în picioarele strâmbe, murise din vina lor.

- Şi-a dat sufletul în ambulanţă. Se numea Mara Scherbatoff. Era corespondenta de la New York a revistei franţuzeşti pe care o citeşte mama ta săptămânal. *Paris Match.*

Doamna Miller avea o expresie atât de îndurerată, încât o lăsă fără replică. Se auzi un ciocănit la uşă, făcându-le pe amândouă să tresară.

- Trebuie să fie Paula. Vrei să-i deschizi, te rog?

Doamna Strasberg avea vreo cincizeci de ani şi era îmbrăcată într-o rochie tip

sac, cu o croială deloc flatantă. Chipul îi era ascuns de o pereche de ochelari cu rame late, iar părul grizonant şi-l ţinea legat cu o eşarfa neagră. Pauline observă că purta la mână trei ceasuri, detaliu care-i stârni curiozitatea. Află mai târziu că doamna Strasberg trebuia să ştie în permanenţă ora locală de la Londra, Sidney şi Tokio. Bârfele de la cantină n-o iertau nici pe ea, căci oamenii o considerau distantă. Pe de altă parte, trebuia să constate că se purta cu mare blândeţe cu doamna Miller, aproape ca o mamă; o întreba dacă dormise bine, dacă mâncase tot la micul-dejun şi cum se simţea.

- Iar a schimbat textul. Nu mai rezist, îi răspunse artista.

Profesoara ei de artă dramatică îi puse mâna liniştitor pe braţ.

- Te înţeleg, draga mea, dar o să reuşeşti. O să lucrăm totul împreună. Nu uita că eşti o actriţă extraordinară. Eşti cea mai bună.
- Eşti convinsă? o întrebă Marilyn pe o voce nesigură.
- Crede-mă, nu există actrită mai bună decât tine. Hai, la treabă. Pagina 143. Eşti gata?
- Da. Joci tu rolul lui Clark?
- Să-i dăm drumul!

Pauline asistă uluită la tot exerciţiul în timp ce-şi continua dereticatul prin apartament. Doamna Strasberg îşi îngroşă vocea şi adoptă o atitudine mai rigidă, bărbătească.

- *Care-i jocul tău? Nu ştiu ce fel de joc*

joci.

-Nu joc nici un joc, Gay. Sunt aici, cu tine, dar... Ce s-ar întâmpla dacă într-o zi tu n-ai mai fi acelaşi? M-ai mai iubi?

Tăcere.

- E bine, continuă.
- Am uitat replica.
- N-are nimic, fac eu partea ta, cu inflexiunea necesară. Nu uita că Roslyn vrea să rămână sinceră, nu doreşte să-l rănească pe Gay. OK?

-OK, Paula.

- Bea apă, respiră. Aşa. Ai luat benzedrină în dimineaţa asta? Mai vrei una?

Doamna Strasberg scotoci în poşetă şi îi întinse un comprimat pe care doamna Miller îl înghiţi imediat, facând-o pe Pauline să se întrebe la al câtelea ajunsese de când se trezise.

- Reiau textul tău: *Iţi cunosc această privire, Gay. O cunosc şi mă sperie. De aceea n-am putut niciodată să rămân cu un străin.*

Pauline trebuia să plece; o făcu cu regret, l-ar fi plăcut să mai stea, să mai afle din amănuntele acestui film misterios, rescris în fiecare seară, spre oroarea doamnei Miller. Când închise delicat uşa apartamentului 614, o auzi pe actriţă lamentându-se pe o voce plângâreaţă, cutremurătoare:

- *O, iubeşte-mă, Gay! lubeşte-mă!*

În clipa următoare, doamna Miller izbucni în plâns.

La început nu observase nimic, dar

acum nu mai putea ignora situaţia: colegii ei o invidiat! şi începuseră s-o evite. Doar Kitty mai vorbea cu ea cu naturaleţe. La cantină nu mai era binevenită la masa cameristelor, nu i se mai păstra locul, aşa că se vedea nevoită să mănânce cu telefonistele sau cu echipa de Ia sala cazanelor. Nu înţelesese încă de ce i se rezerva acest tratament, nici unde greşise pentru a-l merita, dar devenise limpede: colegele ei erau invidioase. Aflaseră că doamna Miller îi ceruse lui Mildred Jones s-o repartizeze pe ea la apartamentul 614 şi li se părea nedrept. De ce Pauline şi nu ele? Mai ales că avea mai puţină experienţă, era mai tânără şi, până atunci, nu se ocupase decât de veceuri. La asta se adăuga faptul că devenise protejata şefei tiranice. Pe scurt, era o situaţie nouă şi greu de suportat. încerca pe cât posibil să fie discretă, să treacă neobservată, lăsând privirea în jos, vorbind puţin şi mergând lipită de pereţi. Nu-şi mai regăsea zâmbetul decât acasă, alături de fiica ei, care era frumoasă şi veselă, ori cu Billie- Pearl şi mustangii, în zilele libere.

Doamna Miller îi lăsa bileţele când pleca Ia filmări pentru tot restul zilei. De obicei era un simplu salut mâzgălit în fugă pe hârtia cu antet a hotelului, dar uneori avea cereri mai speciale privind o haină, o rochie sau lenjeria. Pauline învăţase să-i descifreze scrisul bizar, cu meandre care coborau şi urcau derutant pe pagină. Odată găsise toate mobilele

din cameră împinse în dreptul ferestrelor. Biletul lăsat de dimineaţă spunea: *îmi pare rău pentru deranj, Pauline. Aveam nevoie de spaţiu.* îşi făcu obiceiul de a păstra cu sfinţenie aceste răvaşe.

Doamna Miller mânca şi bea mai ales în pat, după cum o dovedeau aşternuturile. Actriţei îi plăcea carnea, inclusiv dimineaţa, mai ales fripturile în sânge. Aflase de la Pedro, chelnerul de etaj, că le trimitea înapoi la bucătărie când erau prea bine făcute. Era nevoită să-i schimbe patul în fiecare zi. Când Mildred o întrebă de ce, ii arătă halul în care arătau cearşafurile murdare, pe care tocmai le strânsese în coş. Toate păreau înmuiate într-o baltă de sânge, facând-o până şi pe apriga şefa să păleascâ la vederea lor.

- Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta.
- Desigur, doamnă Jones.

Pauline ascundea multe secrete, precum acela că doamna Miller stătea mai mult goală prin casă, ceea ce era teribil de jenant, sau numărul flacoanelor de medicamente găsite în fiecare dimineaţă în coşul de gunoi – cantitatea de pilule înghiţită de actriţă în fiecare zi era aiuritoare. La ce serveau toate doctoriile astea? se întreba. Drumurile interminabile între hotel şi locurile de turnare, prin căldura, lumina şi uscăciunea deşertului, o epuizau pe vedetă. Pauline nu mai era la Mapes când echipa de filmare revenea

seara, dar îi era suficient să-i asculte pe Ernesto şi pe Lincoln descriind întoarcerea limuzinelor, pasagerii care coborau ca nişte zombi şi pe doamna Miller, prostrată, susţinută de profesoara şi de maseurul ei. Se povestea că o masa şi în timpul zilei, între reprizele de filmare.

Ernesto şi Lincoln îi povestiseră şi despre dubla petrecere de aniversare surpriză, organizată cu câteva săptămâni în urmă la mezaninul hotelului pentru John Huston şi Kay Gabie, soţia lui Clark Gabie. Domnul şi doamna Miller participaseră şi ei, dar nu schimbaseră aproape nici o vorbă. Doamna Miller păruse destul de mulţumită să fie aşezată lângă Clark Gabie, însă plecase repede, urcând în apartamentul ei imediat după desert. Ceilalţi rămăseseră să mai petreacă, iar Lincoln observase că Gabie părea rupt de oboseală. Filmul ăsta nu aducea decât necazuri, spuse tânărul clătinând din cap. Doamna Miller era drăguţă cu ea? vru să ştie Ernesto. O distra interesul brusc al colegilor pentru acest subiect, îi răspunse laconic că era foarte amabilă, iar Ernesto păru dezamăgit, exact ca Marcelle, care nu putea să scoată nimic de la ea când se întorcea de la serviciu.

într-o dimineaţă, când ajunse la apartamentul 614, văzu un tip corpolent, la vreo cincizeci de ani, care se pregătea să bată la uşă. Avea părul grizonant, tuns scurt, pantaloni kaki şi cămaşă

înflorată. Ai fi zis că e un turist oarecare. Să fi fost tipul acesta, atât de banal, prieten cu doamna Miller? Nu părea deloc sofisticat. Nimic din aparenţa lui nu avea legătură cu Hollywoodul.

- Bună ziua, domnule. Vă pot ajuta? îl întrebă amabilă.

Omul îi zâmbi. Părea bine intenţionat.

- Bună ziua! Am tot bătut, dar se pare că nu aude nimeni. Am sunat şi la sonerie, dar nici aşa nu merge.

- Vă pot ajuta eu să intraţi, domnule. Am cheia, îi răspunse Pauline, apoi se înroşi la faţă, ruşinată.

Nu ştia cu cine avea de-a face: poate că era unul dintre acei admiratori neobositi, invadatori, care dădeau târcoale hotelului în speranţa de a zări vedetele care locuiau acolo. Lincoln, Ernest şi ceilalţi paznici ştiau să-i ţină în exteriorul recepţiei, dar poate că ăsta le scăpase.

Individul o privea cu blândeţe.

- O, nu vă faceţi griji. Doamna Miller mă aşteaptă.

îi examina badge-ul nominal din piept.

- Ah, deci dumneavoastră sunteti acea Pauline despre care mi-a povestit! V-aţi născut la Paris, nu-i asa?

Tânăra se înroşi mai tare, agăţându-se de cărucior. Nu-i venea să creadă că actriţa o pomenise în anturajul ei.

- Eu sunt Allan, adăugă bărbatul. Dar ea îmi spune Whitey.

Făcu eforturi să-şi revină şi descuie,

lăsându-l să intre. Se obişnuise cu dezordinea permanentă din camere. Nu trebuia niciodată să te laşi

•

descurajată, deoarece asta era meseria, să facă ordine după alţii. Whitey bătu direct la uşa dormitorului, care era întredeschisă, facând-o să-şi spună că era probabil un intim, dacă îşi permitea să procedeze astfel. începu să cureţe bucătăria, întrebându-se cu ce se ocupa omul. Instructor sportiv?

Ca în fiecare zi, telefonul începu să sune insistent, dar, la un moment dat, îl auzi pe bărbat spunând că „ea** se trezise deja, însă nu-i mergea prea bine. Intenţiona să lucreze cu ea întinsă, o mai făcuse. Toţi o să-şi dea silinţa, căci nu aveau încotro.

Ce putea să-i facă în timp ce era întinsă în pat? se întrebă Pauline aranjând paharele de şampanie în dulap. Exerciţii? Era foarte ciudat. Trecu în salon, băgă aspiratorul în priză şi închise uşa dormitorului, ca să nu-i deranjeze. Chiar dacă se gândea la altceva, se străduia să-şi facă bine treaba. Nu o motiva teama de Mildred Jones, ci mândria de a-i asigura doamnei Miller un loc cât mai plăcut unde să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului. Aflase de la băieţii de la recepţie că familia Miller nu ieşea seara – el lucra într-o cameră separată la scenariu, iar ea stătea în salon, înconjurată de apropiaţi. Nu se duceau nicăieri. Mai aflase şi că Arthur Miller cobora

câteodată la cazinou, unde se întâlnea cu John Huston, dar asta era tot.

Cineva bătu la usâ. Se duse să deschidă. în prag, un bărbat din echipa de filmare îi întinse zâmbitor o husă de haine.

- Ţinuta zilei! o anunţă şi făcu stânga-împrejur.

Pauline aruncă o privire sub husa de plastic şi întrezări o rochie de bumbac alb, fără mâneci, cu decolteu adânc, decorată cu un motiv care combina cireşe roşii, rămurele şi frunze verzi.

* * *

Agăţă pachetul cu grijă în antreu, admirându-l, apoi reveni la curăţenie în salon. Din dormitor nu se auzea nici musca. Poate că doamna Miller adormise la loc.

în timp ce ştergea praful, se gândi la conversaţia pe care o purtase în seara precedentă cu mama ei. Marcelle, oarecum ameţită, înlăcrimată, îi mărturisise că nu mai suporta să trăiască la Reno, că detesta oraşul acesta unde ştia că nu este iubită. Se săturase să fie „pariziana cu accent“, nu mai voia să zacă îngropată în acest fund de lume. Nu avea nici un prieten. Venise de cincisprezece ani în America şi simţea că se stinge încet, dar nimeni nu-şi dădea seama. îi era dor de Paris, voia să se întoarcă, să-şi reia viaţa dinainte, să regăsească totul. Făcuse o nebunie când îl urmase pe acest bărbat, atât de diferit de ea. Gresise când îsi imaginase că se va putea adapta la dimensiunile

inumane ale acestei ţări, că s-ar fi putut bucura de viaţă aici. Se ofilea pe zi ce trece, lucru de care nu-i păsa nimănui. în curând avea să împlinească cincizeci de ani, avea să fie bătrână, fără viitor şi fără elan. Avuseseră dreptate boşorogii aceia din portul Le Havre, când strigaseră la ea că n-o să-i meargă bine cu yankeii. Ar fi trebuit să-i asculte. Reno era locul unde totul se pierdea, răsese amar Marcelle: mai întâi căsniciile, apoi banii, în pântecele lacom al cazinourilor.

Pauline era obişnuită cu crizele periodice ale mamei sale şi ştia cum s-o calmeze, dar de data asta se simţise complet neajutorată în faţa intensităţii suferinţei; nu reuşise să găsească vorbe de consolare şi se învinovăţea pentru asta, înainte de culcare, când se strecurase pe vârfuri în cameră, ca să n-o trezească pe Lilly, admirase pentru câteva minute micul turn Eiffel pe care i- 1 dăduse vărul ei când plecase de la Paris şi pe care îl păstrase cu grijă. Oraşul Luminilor nu-i lipsea, dar viaţa pe care o ducea începuse s-o apese, căci nu reuşea să scape de sub jugul apăsător al lui Kendall Spencer. Nu putuse urma cursurile de medic veterinar la care visase. Studiile ei se opriseră odată cu naşterea copilei. Uneori se simţea la fel de disperată ca mama ei, dar din motive diferite. îi era imposibil să înceapă o nouă relaţie cu un bărbat, din cauza lui Kendall, care se purta cu ea ca şi cum i-ar fi aparţinut, în

ciuda faptului că era căsătorit cu insuportabila Evaline. încercase de mai multe ori, dar toţi băieţii fugeau când auzeau că are o fetiţă din flori şi că încă locuia cu părinţii. Câteodată îşi imagina că directorul adjunct Kendall o marcase cu fierul roşu, devenise proprietatea lui. Nu ştia cum să iasă din încurcătură.

Freca vârtos clanţele apartamentului gândindu-se la toate aceste lucruri când auzi din nou soneria. în uşă apăru o sexagenară cu părul complet alb, cu o cutie mare, pătrată în mâini, îndesată, plinuţă, îmbrăcată cu o rochie vetustă şi sandale plate, afişa un surâs prietenos. Arăta ca o bunicuţă, îşi spuse Pauline.

- Bună! Eu sunt Agnes.

Pauline îşi aminti că Whitey menţionase deja acest nume.

îi venea greu să-şi imagineze ce rol ar fi putut juca Agnes în anturajul doamnei Miller. Şi ce se afla în cutia aceea mare?

- Whitey este înăuntru, draga mea?
- Da, doamnă. A venit acum o oră.
- Ah, foarte bine. înseamnă că a progresat deja. Şi Paula?
- Nu, nu încă.
- Mă duc să-mi fac o cafea. Ştiu unde este. Spune-mi, dumneata eşti acea dulce Pauline din Franţa?

Pauline din Franţa. Nu-şi putu masca un zâmbet.

Agnes pregăti cafeaua continuând să trăncănească. Lăsase cutia pe masă. Dumnezeule, întotdeauna era aşa de cald în Nevada? Locuia în New Jersey şi suporta cu greu canicula. Cum se

descurcau cei de aici?

Vocea lui Whitey se făcu auzită din nou:

- Agnes? E a ta.

Femeia lăsă cana pe masă, îşi luă cutia şi se îndreptă în grabă spre dormitorul de unde Whitey ieşea calm şi surâzător. De unde apăruse acest cuplu atât de prevenitor, animat de asemenea gentileţe? Oameni care aveau grijă de doamna Miller, fără îndoială.

Doamna Strasberg debarcă, la rândul ei, îmbrăcată în negru şi cu un fel de caschetă colonială ridicolă pe cap. Se instală în salon, cu geanta ei voluminoasă la picioare, şi începu să vorbească pe şoptite cu Whitey. Pauline termină de făcut curat în baie, continuând să tragă cu urechea. Era limpede că doamna Strasberg era supărată foc pe Arthur Miller, care ar fi împins lucrurile prea departe. Dacă mai rescria mult nenorocitul ăla de scenariu, urmau să-şi ia câmpii cu toţii. Până şi fotografii agenţiei Magnum, care făceau un reportaj despre film, simţiseră tensiunea care domnea pe platoul de filmare. Se formaseră două tabere opuse, oftă femeia: a lor, compusă din Marilyn, Ralph, May, Whitey, Monty şi Agnes, contra celei a regizorului, căruia i se adăugau producătorul, Frank Taylor, asistentul său şi asistenta de platou. Evident, Miller se plasase în clanul Huston, bombănea ea. Realizatorul se încuia în cele două apartamente de la Mapes recent

insonorizate şi echipate cu o cabină de proiecţie, unde lucra cu regizorul de montaj. Acolo era cartierul lor general, acolo vedeau dublele trase, fără să convoace pe nimeni, cu excepţia lui Gabie, care nu-şi alesese tabăra.

Pauline nu scăpa nici cea mai mică vorbuliţă. Şi scenele acelea alb-negru, continua indignată doamna Strasberg, ce idee demodată! Whitey interveni sugerând că ar fi mai bine pentru ochii teribil de roşii ai lui Marilyn, iar profesoara se văzu nevoită să fie acord cu el la acest punct.

Timpul trecea. Agnes li se alătură, şi ea surâzătoare.

- Vine imediat, anunţă.
- Perfect, zise doamna Strasberg. Pentru prima dată, avem *doar* două ore întârziere.

Luă telefonul şi sună la recepţie cerând pregătirea maşinilor.

- Şi să nu mai uitaţi sticlele de apă, ca ultima oară, oftă.

Pauline simţi imediat parfumul acela pudrat, floral pe care învăţase să-l recunoască. Ii simţise adesea remanenta în salon, dar acum se răspândea cu putere.

în uşa dormitorului apăruse o femeie străină, îmbrăcată cu o rochie albă cu motive de cireşe, care i se mula pe forme; în picioare avea escarpeni albi cu toc înalt, care îi puneau în evidenţă gleznele fine. Chipul ei era machiat magnific: ochi de căprioară, buze roşii, păr blond strălucitor şi bogat, care îi

cădea în bucle pe umeri. Intră în salon sub privirile uluite ale lui Pauline, mişcându-şi corpul cu o senzualitate îndrăzneaţă. Când li se adresă

•

celorlalţi, până şi modul de a vorbi era complet diferit de cel al doamnei Miller.

Tinerei cameriste i se tăie respiraţia. Ea era. Cea pe care nu reuşise s-o recunoască, fiindcă doamna Miller de dimineaţă, fără nici o urmă de machiaj, nu avea nimic în comun cu cea din prezent: o blondă strălucitoare, într-o rochie cu decolteu în formă de V, care se mişca şi vorbea altfel, ca o vedetă de cinema.

Micul grup se pregătea de plecare.

Când trecu prin faţa ei, actriţa se opri o fracţiune de secundă şi îi aruncă zâmbetul acela care o făcuse celebră:

- Ah, bună, Pauline! o salută Marilyn Monroe. 1956

Reno, *Nevada*

La şaisprezece ani, Pauline îşi obţinu permisul de conducere, conform legislaţiei americane. Marcelle găsea că era mult prea devreme, prea riscant, refuzând să-l asculte pe Doug atunci când încerca s-o convingă că era o etapa importantă în viaţa unui tânăr american. îi împrumutase o maşină veche, marca Buick Roadmaster, o decapotabilă de ocazie pe care o reparase el însuşi. Lui Pauline i se umfla pieptul de bucurie de fiecare dată când pornea spre Wadsworth ca să-şi întâlnească

prietena, pe Billie-Pearl, şi mustangii. Se simţea liberă, cu părul în vânt, cântând cât o ţineau plămânii de-a lungul drumurilor de pământ bătut mărginite de natura sălbatică, pe unde circulau puţine maşini.

Aceasta era lumea ci acum: câmpiile aride, întinse cât vedeai cu ochii; teritoriul acesta uscat pe care învăţase să-l iubească, delectându- se cu aerul curat, cu acea aromă de nisip şi de zăpadă pe care n-o găsea în altă parte.

De câteva săptămâni, un nou grăjdar se alăturase echipei de la ranch. Era originar din Montana şi îl chema Gus. îşi dăduse seama repede că îi plăcea de ea, şi atracţia era reciprocă. În vârstă de şaptesprezece ani, băiatul avea un surâs timid, ochi strălucitori şi era un călăreţ fără pereche. Până şi Billie-Pearl trebuise să se încline în faţa lui. Pauline mai primise săruturi neîndemânatice din partea unor colegi de clasă, dar cele pe care le schimba cu Gus în spatele grajdurilor o faceau să freamăte într-un fel aparte. Ieşea de acolo ameţită, roşie la faţă şi cu picioarele moi, fiind nevoită să înfrunte zâmbetul ironic al lui Billie-Pearl, care o tachina prieteneşte.

Adevărata preocupare a celor două tinere era însă Commander. Trecuse o lună de când fusese adus la ranch şi refuza îngrijirile medicale, mânca puţin, se stingea văzând cu ochii. Pauline petrecea momente lungi alături de prietena ei admirând armăsarul. Nu se apropiau de el, dar Billie-Pearl era

convinsă că-şi dădea seama că sunt acolo, că veghează asupra lui atât cât pot. Din când în când, îi vorbea, explicându-i lui
Pauline că e necesar ca animalul să se înveţe cu

*

vocea lor.

- Dacă o ţine tot aşa, n-o să ajungă prea departe, anunţă într-o dimineaţă doctorul O’Brian.

Cuvintele lui le făcură să se înfioare. Şi Velma era îngrijorată, amintindu-le că anumiţi mustangi nu suportau să fie separaţi de ai lor şi nu-şi reveneau niciodată. „Atunci, de ce să nu-l eliberăm?” întrebă Pauline. Aici, Billie-Pearl avea o opinie fermă: Commander era prea slab ca să fie lăsat liber. N-ar fi supravieţuit.

Gus şi alţi grăjdari reuşiseră să-l închidă singur într-un staul rotund, umbros, unde animalul începuse imediat să se simtă izolat şi să dea dovadă de nerăbdare văzându-şi tovarăşii

• •

împreună, într-un ţarc mai mare. Veterinarul se temea că ar putea răni mânjii şi iepele care nu proveneau din tribul lui originar. Billie-Pearl nu era de acord. Insista să fie lăsat să aibă puţină companie. Velma nu reuşea să tranşeze între cele două opţiuni.

într-o bună zi, Commander, care nu încetase să se comporte violent, începu să lovească puternic cu copitele pereţii din lemn ai îngrăditurii, gâfâind şi

acoperindu-se de spumă de la efort. Ce avea? o întrebă Pauline pe prietena ei.

- Vrea să plece. S-a săturat să fie închis, şuieră Billie-Pearl.

Armăsarul se dezlăntuise încă şi mai abitir r •

contra scândurile şi stâlpilor care-l înconjurau, facându-le să tremure sub greutatea lui. Velma, Charlie şi doctorul era absenţi în ziua aceea, nimeni nu ştia ce să facă.

Sub loviturile puternice, unul dintre stâlpi cedă, urmat de un al doilea. Băieţii de la grajduri, inclusiv Gus, îşi dădeau silinţa să nu se lase pradă panicii şi să repare îngrăditura, în timp ce Billie-Pearl îi îmbrâncea şi urla la ei că animalul trebuie lăsat liber.

Pauline avea impresia că armăsarul îşi pierduse minţile, că se sufoca în spaţiul acela închis, că urma să scape dintr-o clipă într-alta, indiferent de consecinţe, distrugând totul în jur. Ca pentru a-i confirma bănuielile, Commander începu să galopeze tot mai repede ca să-şi ia elan; părea complet ieşit de sub control, cu ochii măriţi de furie şi spumă albă în colţurile gurii.

- O să sară! strigă Gus.

Nu dispunea însă de suficient spaţiu ca să se lanseze pe deasupra gardului, care avea totuşi doi metri înălţime. în loc să încerce să sară, se ridică pe picioarele din spate şi începu să lovească scândurile cu copitele din faţă, până când reuşi să facă o breşă. Billie-Pearl încerca să-l calmeze; s-ar fi zis că vorbea

cu un copil neastâmpărat. Eforturile ei nu păreau să aibă nici un rezultat, făcând-o pe Pauline să-şi spună că prietena ei se simţea cu siguranţă teribil de neputincioasă.

Armăsarul îşi vârî capul în spărtura pe care o crease şi se ridică peste scândurile zdrobite, lăsând-o pe Pauline cu gura căscată la vederea aşchiilor de lemn care ii zgâriau adânc pielea la nivelul gâtului, într-un colier al durerii. Cu nechezături sălbatice, animalul încercă să se degajeze din strânsoare, în zadar. Până la urmă, se trase înapoi cu toată puterea, căzu pe o parte şi rămase acolo, sub şoc, cu sângele curgându-i şiroaie pe gât. îngrozită, Pauline văzu că se rănise la un ochi.

După un scurt moment de şoc, Billie-Pearl începu să urle:

- Chemaţi doctorul, pentru numele lui Dumnezeu! Mişcaţi-vă! Repede!

Gus se repezi spre intrarea ranchului, dar nu era nevoie de veterinar ca să constati în ce hal se rănise Commander: ameţit de cădere, cu sângele ţâşnindu-i din răni, respira greu, ca un om care geme cerând ajutor.

- Crezi că şi-a rupt ceva? o întrebă Pauline pe prietena ei, care se albise complet la faţă.

Cu ochii la armăsarul căzut la pământ, Billie- Pearl nu-i răspunse. Se apropie de poarta îngrăditurii şi întinse mâna să deschidă ivărul.

- Nu, nu face asta! strigă Gus, care se întorsese, cu răsuflarea tăiată. Doctorul

e pe drum. A zis să-l lăsăm în pace. E aici într-o jumătate de oră.

- Billie, vino înapoi! urlă încă un grăjdar. Nu face prostii, ştii cât e de puternic!

Imperturbabilă, tânăra intră în padoc şi se apropie de animal, sub ochii măriţi de spaimă ai celorlalţi. Nimeni nu scotea o vorbă. Soarele de primăvară, încă timid, mângâia totul cu razele lui blânde; păsărelele ciripeau; lumea părea perfectă, dacă nu priveai spre sângele gros care se transforma în noroi la contactul cu ţărâna şi nu auzeai gemetele răguşite ale mustangului.

Billie-Pearl se lăsă pe vine lângă el, vorbindu-i în permanenţă. Urechea lui stângă, sfâşiată, stătea aproape complet imobilă, pe când dreapta îi fremăta ca animată de o viaţă proprie. Ochii, inclusiv cel rănit de aşchii, i se plimbau frenetic în sus şi-n jos. Pauline strângea pumnii din toate puterile, de teamă pentru prietena ei, care risca să primească oricând o copită puternică, dar calul nu se mişca deloc. Părea să fi renunţat
la luptă, ceea ce nu-i stătea în fire. După câteva minute interminabile, Billie-Pearl îi puse o mână pe coamă şi şi-o retrase imediat. Imaginea acelei mâini albe pe părul negru al armăsarului avea să-i rămână gravată în memorie pentru totdeauna tinerei născute în Franţa, ca o dovadii de admiraţie, de respect şi de dragoste pentru nobilul animal. Gus, între timp, venise lângă ea. Fără să se

sinchisească de ceilalţi, o luă în braţe şi o sărută pe obraz. Nimeni nu îndrăzni să comenteze, căci trăiau o zi cu totul specială.

Veterinarul îşi făcu apariţia în fugă, cu trusa lui masivă. N-o certă pe Billie-Pearl pentru acţiunea ei necugetată, dar o puse să-i relateze rapid cele întâmplate. Apoi, văzând-o pe Pauline sprijinită de gard, îi făcu semn să se apropie.

- Te rog să mă ajuţi, ca de obicei. Doar că de data asta o să fie mai sportiv. Eşti gata? Tu, Billie, vorbeşte-i. Pare să-ţi aprecieze vocea. Indiferent ce-i spui, nu te opri.

Pauline îl asistase în numeroase alte ocazii pe veterinar, dar nu mai participase niciodată la o astfel de intervenţie. Medicul începu prin administrarea unui anestezic în gât, cu o seringă enormă, a cărei vedere îi dădu fiori. Commander nu aprecie deloc, O'Brian văzându- se nevoit să se suie cu totul pe el pentru a-i administra injecţia până la capăt.

- Cuminte, băiete, e spre binele tău, încercă să-l liniştească.

Billie-Pearl continua să-i vorbească pe o voce joasă, nu departe de urechile fremătătoare. În scurtă vreme, animalul se calmă, iar veterinarul, cu ajutorul lui Pauline, îi cusu şi pansă rănile numeroase. Din fericire, înţepăturile din jurul ochiului arătau mai grav decât erau în realitate.

- Te descurci de minune, fetiţo! Ai

putea să te faci veterinar, o felicită doctorul.

- Sunt de acord, interveni şi prietena ei.

Pauline se mulţumi să zâmbească modest. Nu-i plăcea să atragă atenţia.

- Vorbesc serios, insistă medicul. Câţi ani ai?

- Şaptesprezece.

- Ei bine, în curând termini liceul. Gândeşte- te. Eşti dotată pentru meserie. Ai sânge-rece, mâna sigură şi adori caii. Nu-i aşa?

Pauline îl aprobă pe tăcute. Nu se gândea prea des la viitor, căci se considera încă prea tânără; mai avea nenumărate lucruri de trăit, de aflat, de învăţat. Dar poate că doctorul avea dreptate, îşi propuse să se gândească serios la posibilitatea studiilor veterinare.

- Eu deja ştiu că o să-mi dedic viaţa mustangilor, ca Velina, declară mândră Billie- Pearl.

Nimeni nu-i puse la îndoială hotărârea.

Commander era conştient, dar încă inert. Se lăsa la voia lor, ceea ce nu trebuia să-i păcălească, le preveni doctorul: odată vindecat, era foarte posibil să-şi reia comportamentul necontrolabil. Unii mustangi nu se lăsau domesticiţi sau încălecaţi. Era o realitate pe care erau nevoiţi s-o accepte ca atare. Spunând aceste cuvinte, O’Brian o fixa cu privirea pe Billie-Pearl, care trebuia să înţeleagă că armăsarul de lângă ei nu se va transforma nici-

odată în ceea ce-şi dorea ea, anume un animal dresat, ascultător.

Tânăra, ţinând posesiv mâna pe capul armăsarului, îi răspunse doctorului că nici nu-i trecea prin cap să-l transforme într-un exponat de circ, căci îl respecta şi îl admira prea tare ca să-l umilească în acest fel. La urma urmelor, era regele deşertului, iar acesta era statutul mustangului pe care ea încerca să-l apere, de suveran liber al acestor ţinuturi. Voia să-i redea independenţa, ca să-şi poată fonda propriul trib, să-şi găsească iepe, să aibă urmaşi pe care să-i apere la rândul lui. Voia să-i redea viaţa de dinainte.

- Vestea bună e că masivul nostru prieten nu are nimic rupt. însă era deja slăbit, iar această cădere i-a agravat situaţia. O să mai rămână o vreme la noi.

Convalescenţa se anunţa lungă, în timp ce primăvara îşi lua la revedere de la Nevada, lăsând locul căldurii toride a verii. Armăsarul continuase să şchioapete o vreme, spre disperarea veterinarului, însă îşi revenise. Rănile i se închiseseră, dar lăsaseră în urmă o dâră de cicatrici, ca un colier straniu. Acum, că-i mergea mai bine, devenise din nou imposibil să te apropii de el. De fiecare dată când medicul încerca, era respins cu un mormăit surd, ca un avertisment foarte clar. Lui Pauline nu-i mai venea să creadă că-l atinsese cât fusese anesteziat. Acum, nu îndrăznea nici să întindă mâna spre el. Fusese

mutat într-un ţarc mai mare şi, în opinia Velmei, urma să fie eliberat îndată ce-şi revenea complet.

Zi după zi, la finalul îngrijirilor acordate celorlalţi cai, Billie-Pearl se cocoţa pe gardul de lemn ca să-l supravegheze pe Commander, indiferent dacă ploua torenţial sau dacă un soare de plumb ameninţa să topească tot pământul. Păstra distanţa şi nu încerca să-l mângâie când îi dădea să mănânce sau îi schimba apa. În schimb continua să-i vorbească, şoptindu-i cuvinte pe care nu Ie auzea decât el. Nimeni nu râdea de ea. Demersul ei era luat în serios şi încurajat de Velma.

Pauline îşi dădu seama că armăsarul devenise sensibil la orice deplasare a lui Billie-Pearl: când dresa o iapă în ţarcul alăturat, ciulea urechile imediat ce-i auzea vocea; când se ocupa de mânji, îşi sălta capul deasupra gardului, ca să vadă ce face. într-o zi emise un nechezat puternic, care semăna atât de bine cu o rugăminte, încât toţi cei din jur schiţară un surâs. Velma cedă, în sfârsit, la insistentele celorlalţi şi îi permise lui Commander să se apropie de mânji.

Armăsarul dădu roată în jurul fiecăruia, ca să le arate mândru că era şeful, dar fără să exagereze şi fără să încerce să obţină avantaje din poziţia lui. Un mascul gri de doi ani, cu nişte ochi surprinzător de albaştri şi picioare lungi, îl urmărea în permanenţă, cu veneraţie. Mânzul nu-i dădea pace nici atunci când Commander îl împingea

deoparte cu nasul, fără brutalitate. La un moment dat, armăsarul mai în vârstă se lăsă în voia jocurilor care îi fuseseră refuzate atâta timp, lansându-se în curse şi lupte simulate cu tovarăşul său mai tânăr. Deşi era mult mai greu şi mai înalt, avea grijă să nu-l rănească niciodată pe cel mic.

- Cum îl cheamă pe mânzul argintiu? întrebă Gus, admirându-le giumbuşlucurile. Mi se pare foarte curajos.

- Nu are încă un nume, îi răspunse Pauline. Idei?

- Am găsit! exclamă băiatul. Dustin.

În zilele următoare, Commander şi Dustin, ale căror hârjoneli reprezentau principala distracţie a ranchului, deveniseră inseparabili. Sosi însă şi dimineaţa când Commander urma să fie eliberat. în afara cicatricilor de pe gât şi a urechii stângi sfâşiate, îşi regăsise forma magnifică. Billie-Pearl ştia că venise momentul ca armăsarul să părăsească spaţiul închis al fermei. în opinia ei, partea bună era că învăţase că nu toţi oamenii sunt răi, precum ticăloşii care îi masacraseră familia.

- în orice caz, n-o să-şi amintească de mine, nu-i asa? întrebă.

Doctorul o aprobă cu un gest din cap. într- adevăr, era puţin probabil, dar Commander rămânea un caz special. O simţiseră cu toţii. Nu era ca ceilalţi.

Bariera fu deschisă, iar armăsarul înţelese imediat că-şi poate lua zborul. Amuşină aerul câteva secunde, cu nările

ridicate în direcţia vântului, şi schiţă câţiva paşi, pufnind cu mândrie şi clătinând din cap ca un prinţ arogant, după care porni într-un galop tot mai rapid, ca un fulger negru. în câteva clipe se îndepărtase, în ritmul loviturilor puternice ale copitelor în pământ. Ceilalţi mustangi începură să necheze nervoşi, mai ales Dustin, dar de acum Commander nu mai era decât un punct negru care se pierdea printre colinele din zare. Cu ochii în jos, Billie-Pearl păstra tăcerea.

- Ai făcut treabă bună, o consolă Velma. Poţi să fii mândră de tine.

- Şi acum o să te poţi ocupa de Dustin. Are nevoie de îngrijire, adăugă şi Pauline.

Billie-Pearl abia reuşi să schiţeze un zâmbet trist. în zilele următoare, nimeni nu reuşi să-i

* • ridice moralul, până când prietenei sale îi veni o idee: miercurea următoare era 4 Iulie. De zece ani, Doug ţinea această sărbătoare în familie, la fel ca Ziua Recunoştinţei, care avea loc în noiembrie; îi spunea adesea lui Marcelle că era un fel de 14 Iulie al americanilor, o sărbătoare naţională la fel de importantă. De obicei serbau Ziua Independenţei cu părinţii lui Doug la Lake Tahoe, ca să privească focurile de artificii, dar anul acesta Doug intenţiona să schimbe scenariul. Rezervase o masă în Sky Room de la hotelul Mapes, de pe Virginia Street, de unde puteau să vadă artificiile în depărtare şi să savureze o cină rafinată,

însoţită de un vin franţuzesc după care se dădea în vânt soţia lui. Marcelle era în culmea bucuriei, căci avea ocazia să-şi pună o ţinută elegantă şi să frecventeze clientele bogate ale hotelului, în ideea de a le atrage mai târziu la salonul ei de coafură. Pauline nu pusese niciodată piciorul la Mapes şi aştepta această ocazie cu cea mai mare nerăbdare. Doug acceptă imediat când îi propuse s-o invite şi pe prietena ei, Billie-Pearl.

Vai, dar aceasta din urmă nu avea o ţinută adecvată! Pauline o asigură că-i va găsi o rochie frumoasă.

- Dar, miss, eşti de două ori mai înaltă decât mine!

Pauline reuşi s-o convingă pe Marcelle să-i împrumute lui Billie-Pearl o ţinută pe care n-o mai purta, căci aveau cam aceleaşi măsuri. Când o văzură îmbrăcată cu o superbă rochiţă de crep albastră, iară mâneci, până şi coafeza pariziană se văzu nevoită să admită că era o frumuseţe.

- Ia te uită! Ar trebui să mergem mai des la Mapes, exclamă Jimmy de la înălţimea vârstei lui de nouă ani; purta cravată pentru prima oară în viaţă.

Pauline alesese o rochie de mătase pe care i-o făcuse mama ei cu un an înainte, cu umerii rotunjiţi şi talia strâmtă. Verdele îi punea frumos ochii în evidenţă, declară Billie-Pearl. Lui Marcelle îi făcea plăcere să-i lase pe toţi să aştepte până îşi termina preparativele. Se plictiseau de moarte în

salon. Doug tocmai strigase că o să ajungă prea târziu şi o să piardă masa, când soţia lui îşi făcu apariţia, înarmată cu cele mai puternice atuuri: chintesenţa eleganţei pariziene, cu o rochie de seară din dantelă de culoarea fildeşului, escarpeni fini cu catarame şi o poşetă albă brodată cu perle.

- La naiba! lăsă sâ-i scape Doug printre dinţi.

O privea pe Marcelle ca şi cum ar fi redescoperit-o pe cea de care se îndrăgostise în 1946: pentru el, femeia nu se schimbase deloc, căci alesese să nu vadă tristetea care o rodea zi de zi. „Cât timp o să mai facă pe orbul?" se întrebă Pauline pe când se înghesuiau în camioneta familiei.

Marcelle le povesti pe drum că era familiarizată cu hotelul Mapes, prin intermediul clientelor ei mai înstărite care îl frecventau şi o invitau uneori să bea un pahar la bar sau în faimoasa Sky Room. Ba chiar o coafase de mai multe ori pe sora patronului. Mapes era locul cel mai şic din Reno, ciripea bucuroasă. Erau norocoşi să-l aibă, pentru că dădea o anumită clasă unui oraş complet lipsit de farmec. Doug o asculta cuminte. Părea atât de fericit, încât nimic nu-l putea atinge. Precizâ totuşi că numele hotelului fusese dat de o familie celebră din Reno, crescători de vite de peste un secol, care avuseseră succes în afaceri.

Un parcagiu veni să preia vechiul Ford şi un portar în livrea roşie le deschise larg uşa înaltă din sticlă. Se numea

Ernesto şi era bucuros să le ureze bun-venit la hotelul Mapes.

Totul era impresionant în jur. Până şi Jimmy, de obicei exuberant, păstra tăcerea. Mai multe baticuri dădeau direct în recepţie: o frizerie, un salon de frumuseţe, o florărie şi chiar o baie turcească. O mulţime elegantă se înghesuia în salon; bărbaţii purtau costum şi cravată, iar femeile, toalete elegante. Fumul de ţigară forma norişori albăstrii deasupra capetelor şi din difuzoarele discrete se auzea o muzică de atmosferă care acoperea murmurul vocilor.

- E mult mai bine aici decât la hotelul Riverside din faţă, îi spunea o femeie foarte fardată soţului ei care părea să dea pe dinafară din costum.

- Şi eu prefer cazinoul de la Mapes celui de la Riverside, îi răspunse acesta aprinzându-şi un trabuc.

Un tânăr roşcat şi slab, îmbrăcat în uniformă, veni în întâmpinarea lor, salutându-i politicos. Pauline descifră numele scris mic pe badge-ul din piept: Marty. Pe un ton oarecum preţios, Marcelle îl informă că aveau o masă rezervată în Sky Room, pentru cinci persoane, pe numele Hammond. Ii rugă să-l urmeze şi îi conduse la recepţie, unde un anume Lincoln le verifică rezervarea. Totul era în ordine. Marty le indică drumul spre ascensoare.

- Este pentru prima dată când veniţi la Mapes?

Marcelle îi surâse cu amabilitate, ca o

regină unui supus umil.

- Ei, da. Eu, nu. Vin destul de des aici.

Pauline îsi dădu seama că mama ei vorbea cu un accent franţuzesc încă şi mai apăsat în seara aceea decât de obicei. Urcară însoţiţi de un liftier pe nume Casper.

- Câte ascensoare are hotelul? îl întrebă Jimmy.

- Patru, îi răspunse tânărul. Dar acesta e singurul care urcă până la etajul doisprezece, la Sky Room.

- Şi tu urci şi cobori toată ziua?

- Exact. Ca un yo-yo.

Toată lumea pufni în râs.

- Şi nu te plictiseşti?

- Nu, deloc. Ai multe de văzut aici!

Billie-Pearl se apropie de Pauline şi îi şopti la ureche:

- Cred că-i faci o impresie bună băiatului!

Intr-adevăr, Casper n-o scăpa din ochi, dar ajunseseră la ultimul etaj şi trebuiau să părăsească liftul. Marcelle deschidea coloana cu spatele drept, ca o împărătească. Pauline privea în jur, admirând înălţimea pereţilor transparenţi, mobilierul opulent, perdelele şi mochetele de un roşu-închis superb. Se apropiará de ferestrele orientate către sud-vest, de unde priveliştea era extraordinară chiar şi pentru cei născuţi la Reno, precum Doug, care nu mai văzuse niciodată de la o asemenea înălţime meandrele albastre pe care le făcea râul Truckee scurgându-se către Pyramid Lake.

Fură instalaţi într-un separeu cu banchete de piele în aceeaşi nuanţă de roşu. Sala era plină. Pe estradă, un pianist în sacou alb cânta arii la modă. Pauline recunoscu piesa „Mélodie d'amour”, a grupului Ames Brothers, care îi plăcea mamei ei. Când intona ultimul hit al lui Elvis Presley, „Heartbreak Hotel”, Billie-Pearl începu să-şi legene umerii în ritm şi făcu o mutră care îl imita pe marele cântăreţ, spre şocul lui Jimmy.

Marcelle îşi verifica periodic rezistenţa cocului din vârful capului şi arunca priviri în stânga şi în dreapta, în căutarea unor figuri cunoscute.

Brusc, cuprinsă de o anumită agitaţie, le şopti că la o masă apropiată se afla Casey Smith, cu familia. Era una dintre clientele sale cele mai importante, căci se căsătorise cu bogatul proprietar al clubului Harold’s, situat la doi paşi. Tatăl şi fiul deţineau cazinoul acesta înfloritor, dar nu aveau şi un hotel, prin urmare veneau adesea la Mapes, le explică Marcelle. Lui Pauline nu-i scăpă faptul că mama ei făcea mari eforturi să-i prindă privirea lui Casey Smith, o roşcată plină de bijuterii, care vorbea tare.

- Mă duc s-o salut.

Mâna lui Doug se abătu pesta mâna ei, ţinând-o pe loc.

- Nu te duci nicăieri. Stai aici, cu noi. Te rog.

Marcelle se conformă, fără chef. Bărbatul îi făcu semn chelnerului să

aducă lista de vinuri, iar soţia lui îşi găsi consolarea în lectura, cu voce tare, a denumirilor franţuzeşti.

Cum focurile de artificii urmau să înceapă abia după ora douăzeci şi unu, se hotărârâră să comande mâncarea. Doug şi Jimmy împărţea u friptura „Mapes Farmhouse" pentru două persoane, Pauline şi Billie-Pearl optară pentru puiul la rotisor cu piure de cartofi, pe când Marcelle alese fileul de păstrăv, stropit cu un vin de Sauternes cât se poate de franţuzesc. în timp ce soţia lui îşi tot sucea gâtul după cunoscuţi, Doug îi puse o serie de întrebări despre mustangi lui Billie-Pearl: ce mâncau, dacă erau uşor de dresat şi cum se descurca Velina cu

• •

Biroul Funciar. Pauline observă că, deşi Doug cunoştea probabil răspunsurile la întrebări, discuţia îi făcea bine prietenei ei, scoţând-o din posomoreala de după plecarea lui Commander. Billie-Pearl deveni chiar destul de vorbăreaţă, oferind numeroase detalii pe care bărbatul şi Jimmy le ascultau cu toată seriozitatea, în timp ce Marcelle ciugulea, bea vin şi facea eforturi serioase să-şi ascundă plictiseala. Când tânăra menţionă echipa Velinei, grăjdarii şi pe Gus în particular, Pauline nu se putu împiedica să roşească, ceea ce nu scăpă ochiului ager ale mamei sale.

- E grăjdar, serios? se strâmbă oripilată coafeza.

- Este un băiat adorabil, îi luă Billie-Pearl apărarea.

Marcelle îi aruncă o privire fiicei sale, făcând- o să audă cuvintele pe care nu le-ar fi putut rosti în public: „Ai putea să vizezi mai sus decât un grăjdar, draga mea“.

Erau pe punctul să aleagă desertul când un tânăr îmbrăcat cu un costum elegant, cu părul lins se postă lângă masa lor. La reverul sacoului purta o broşă aurie în formă de M. Le mulţumi că au ales hotelul Mapes şi se prezentă:

- Eu sunt Kendall Spencer, directorul adjunct, încântat de cunoştinţă.

Avea ochi deschişi la culoare, pătrunzători. Marcelle îi adresă un zâmbet radios. „Ei bine, aşa da!“, părea să-i transmită fiicei sale. Acest tânăr era de calibrul lui Pauline. în orice caz, nu un grăjdar.

Vara 1960

Reno, Nevada

- Pauly! Trezeşte-te! Te caută cineva de la Mapes.

Pauline deschise ochii: în faţa patului ei era Doug, în halat, cu o lanternă în mână. îşi aminti pe loc de gigantica pană de curent care afecta oraşul.

- Cât e ceasul? şopti aruncând o privire spre pătuţul în care dormea Lily.

- E aproape miezul nopţii.

Se dădu jos din pat frecându-se la ochi.

- De la Mapes? La ora asta? Cine e?

- Nu ştiu. Am înţeles doar că apelul

provine de la hotel. Noroc că soneria n-a trezit-o şi pe maică-ta.

îl urmă în camera de zi, unde se afla telefonul. Cine să fie? Se întâmplase ceva grav, probabil. De când începuseră incendiile de pădure în munţi, provocând pana generală de curent, cei de la Mapes trăiau într-o continuă panică. Bucătarul se temea că i se strică mâncarea în frigidere, climatizarea şi ascensoarele nu mai funcţionau şi aşa mai departe. Focul începuse pe Donner Ridge, în California, provocat de o scânteie de la motorul unui buldozer care lucra la o nouă rută naţională deasupra orăşelului de munte Truckee. Incendiul se declanşase la 60 de kilometri distanţă, dar flăcările scăpaseră de sub control şi se întinseseră rapid. Apăruseră şi incendii de stepă mai mici şi, în ciuda eforturilor supraomeneşti ale pompierilor, Reno ajunsese să fie înconjurat de un semicerc de foc. Cerul era permanent acoperit de un fum negru, gros, iar majoritatea magazinelor şi serviciilor se închiseseră. Marcelle se văzuse nevoită să închidă şi ea salonul de coafură, pentru că nu putea utiliza uscâtoarele de păr. La radio şi ziare populaţia era sfătuită să consume mai mult conserve şi să arunce imediat alimentele care păreau expirate.

Doug îndreptă fasciculul lanternei spre aparatul telefonic şi Pauline ridică receptorul, aşteptându-se să audă vocea aspră a doamnei Mildred Jones. în

schimb, din receptor ieşeau sunete de chitară şi de conversaţie animată.

- Alo? întrebă deconcertată.

- Pauline, tu eşti? auzi o voce pe care o recunoscu imediat.

- Da, doamnă Miller. Eu sunt.

Doug făcu ochii mari la auzul numelui.

- Fac o mică petrecere cu gaşca mea veselă. Cum şi tu faci parte din gaşcă, vino să ne distrăm.

Părea uşor ametită.

- Vreţi să vin acum? făcu tânăra nevenindu-i să creadă.

Doamna Miller chicoti: desigur, cât mai repede! Erau la etajul nouă, în atelierul de costume. Doar ea şi mica bandă pe care o cunoştea deja: Whitey, Agnes, May, Rafe, Paula şi Evelyn, dublura ei. Un tânăr muzician adorabil le cânta la chitară. Avea o voce asa de

• frumoasă! Toată lumea se distra!

Şi toată lumea

*

o aştepta pe ea. Cu aceste ultime cuvinte, convorbirea se întrerupse.

Pauline ridică ochii spre tatăl ei vitreg.

- Ce mă sfatuiesti să fac?

Doug luă cheile maşinii de pe un gheridon şi îi spuse că, pentru început, trebuia să se debaraseze de expresia de spaimă care i se citea pe chip. Era nevoie să-i repete *cine* o invitase la o petrecere privată? îi întinse cheile Dodge-ului.

- Imbracă-te. Ia maşina maică-tii, că e mai puţin zgomotoasă decât vechiul Buick. Vreau să te simţi bine, Pauly. O

meriţi.

Tânăra se îmbrăcă în grabă, fără să facă zgomot, la lumina lanternei lui Doug, care se întorsese în pat. îşi trase pe ea o rochie albă de bumbac şi o bluză verde fără mâneci.

Afară, chiar şi în plină noapte, aerul era teribil de cald şi de încărcat cu mirosul înecăcios al incendiilor din jur. Felinarele de pe stradă nu funcţionau, dar era încă trafic. Farurile Dodge- ului lui Marcelle luminau străzile liniştite. în

centru, poliţişti înarmaţi cu felinare dirijau circulaţia. îi venea să le strige: „Hei, băieţi, eu am întâlnire cu Marilyn Monroe, la Mapes!“ Se abţinu cu greutate.

Priveliştea cartierelor cufundate în beznă i se părea stranie. Fără neoanele sale şi animaţia din jurul cazinourilor, Reno semăna cu un oraş fantomă, ca acelea pe care le vizitase odinioară cu Jimmy şi cu Doug în excursiile lor de weekend.

în faţa hotelului huruia un camion enorm, cu motorul pornit. Din el ieşea un cablu lung care urca pe faţada imobilului până la etajul şase, unde luminile unui apartament străluceau în bezna generală.

- Bună, Franţuzoaice!

Era Aubrey, portarul de noapte. îl vedea rar, căci nu aveau acelaşi orar, dar îl aprecia pentru că întotdeauna îi spunea ceva drăguţ.

îl întrebă ce era cu cablul acela

interminabil legat la camion. Bărbatul râse ironic: ei bine, era instalaţia electrică a lui musiu Arthur Miller. Tot oraşul suferea de lipsa curentului electric, dar dramaturgul îşi adusese un ditamai generatorul numai pentru el, ca să poată lucra noaptea.

- Când te gândeşti că bietul Ed e blocat în lift de zile întregi. Am auzit că John Huston i-a trimis o sticlă de whisky printr-o deschizătură. Presupun că acum e beat mort.

Ed era reparatorul de ascensoare al hotelului.

- Lucrezi de noapte, Franţuzoaico?

- Doamna Jones m-a trimis să verific nişte chestii, minţi ea. O problemă cu stocurile de produse de curăţenie.

- Nu se glumeşte cu Jones, o aprobă Aubrey. O să trebuiască să urci pe scări. Cere o lanternă de la recepţie. Cu căldura asta, n-o să-ţi fie deloc uşor. Curaj!

Pauline porni încet pe scări, luminând câţiva clienţi care coborau cu propriile surse de lumină. Cu cât urca mai mult, cu atât mai cald i se facea. Când ajunse în sfârşit la etajul nouă, se lăsă ghidată de sunetul chitarei şi de vocile vesele care răzbăteau din atelierul de croitorie, instalat în mai multe camere care comunicau între ele.

Lumina blândă a lumânărilor încadra usa I deschisă. Pauline se apropie ţinându-şi respiraţia. Teama ii revenise, căci nu ştia cum să se comporte într-un astfel de mediu. Acum, chefliii fredonau

în cor „Fm Sorry“, cântecul de succes al Brendei Lee, artista în vârstă de numai cincisprezece ani. Recunoscu timbrul grav al vocii lui Rafe, în consonantă cu cel mai nazal al lui Whitey, dar contrastând cu falsetul ezitant al doamnei Strasberg, care cânta atât de prost, încât ceilalţi râdeau în hohote. Auzi apoi vocea lui May, care se descurca ceva mai bine şi, în sfârşit, vocea doamnei Miller, un vibrato cald şi senzual, care se ridica deasupra glasurilor din jur.

Ii văzu înainte ca ceilalţi să-şi dea seama de • • prezenţa ei. Doamna Miller stătea aşezată pe o valiză, cu un pahar de şampanie în mână, în picioarele goale, îmbrăcată cu pantalonii negri şi cămaşa albă pe care Pauline era obişnuită să le găsească dimineaţa făcute ghem pe jos, în apartamentul 614. Nu purta peruca de la studioul Max Factor, pe care Agnes i-o punea în fiecare dimineaţă, după cum observase camerista. îi dezvăluise acest secret şi mamei ei, care nu se arătase deloc mirată. Coafarea zilnică în deşert, în plin soare, cu vântul care aducea nori de praf, nu era deloc uşoară, subliniase doct Marcelle. în plus, era posibil ca părul actriţei să fie deja deteriorat de vopsirile şi permanentele îndurate constant de-a lungul anilor. Exact asa stăteau lucrurile, dar tânăra păstrase acest detaliu pentru ea. Peruca era o idee bună, în opinia patroanei salonului de coafură. Pauline ştia că Marilyn Monroe

avea propria stilistă, care venea să-i vopsească părul o dată la trei săptămâni? Evident, nu avea de unde să ştie. Pearl Porterfield era o coafeză de stil vechi, în vârstă, al cărei succes se datora formulei secrete a soluţiei care dădea culoarea *aceea* blondă perfectă. Fusese coafeza personală a lui Jean Harlow, în anii '30, când îşi perfecţionase tehnica şuviţelor platinate de care se îndrăgostise şi Marilyn.

- Cred că Porterfield n-a venit niciodată la Mapes din cauza acelei peruci, zisese Marcelle, iar Pauline îi confirmase informaţia.

Deşi foarte puţin machiată, doamna Miller arăta minunat în lumina caldă a lumânărilor. Părul în dezordine trăda rădăcini de o nuanţă mai închisă. Cu capul dat pe spate, actriţa râdea cu poftă. Lângă ea se afla o femeie care îi semăna perfect, avea aceeaşi alură şi aceeaşi nuanţă blondă. Lui Pauline îi veni să se frece la ochi; cu siguranţă, era vorba de dublura ei. Nu ştia la ce folosea o dublură. Probabil o chestiune de lumină pe platou, îşi spuse.

Constată că toată gaşca se afla într-adevăr acolo. Aşezaţi fie direct pe jos, fie pe valize şi cutii, beau, fumau şi cântau. Un tânăr cu sacou alb cânta la chitară. Era cald şi aici. Un ventilator facea să tremure flăcările lumânărilor.

- Ah, Pauline! exclamă doamna Miller.

Mai multe priviri se îndreptară spre ea, însoţite de zâmbete şi de saluturi călduroase. Se aşează între May şi

Whitey şi cineva îi dădu de băut.

- Bine ai venit! Mă bucur să te revăd, îi spuse May în franceză ridicând paharul în direcţia ei.

Avea un accent surprinzător de bun. Pauline îi mulţumi în limba ei maternă şi o întrebă dacă vorbea curent franceza. Intr-adevăr, May ştia bine această limbă, iar accentul ei era aproape insesizabil.

- Tu ai ajutat-o cu scrisoarea de dragoste, nu-i asa? o întrebă.

Camerista se înroşi.

- Nimeni de aici nu înţelege franceza, vorbeşte fără teamă.

- Nu ştiam, la momentul acela, cui îi era adresată scrisoarea.

May îi mărturisi că o citise, căci ea se ocupa de corespondenţa doamnei Miller. Se hotărâse în ultima clipă să n-o trimită, având în vedere scandalul care izbucnise în jurul relaţiei clandestine dintre cei doi. Scrisoarea rămăsese într-unul dintre dosarele ei, dar intenţiona s-o

* • distrugă. Era mai bine aşa. Nu trebuia să ajungă, cine ştie prin ce întâmplare, în mâinile vreunui ziarist răuvoitor.

- încă se gândeşte la el, să ştii. Mult. Prea mult. E complicat.

Pauline înclină din cap. Da, înţelegea că era o situaţie deosebit de delicată. încetul cu încetul începu să se relaxeze, sprijinită de umărul solid al lui Whitey, în timp ce Agnes, aşezată în faţa lor, îi

facea cu ochiul. Până şi austera doamnă Strasberg îi zâmbea. 1 se făcu cunoştinţă cu Evelyn, celebra dublură. Pauline era cea mai tânără dintre ei, dar asta nu avea nici o importanţă. Din contră, nimeni nu o judeca şi avea senzaţia că face parte din grup.

Şampania era călâie.

- Ne trebuie gheaţă! declară doamna Miller.
- Nu avem gheaţă din cauza incendiului, ai uitat? îi răspunse Rafe.
- Ba da, avem! chicoti actriţa. Ştiu eu de unde să facem rost. Voi nu stiti?

• •

Rafe se ridică întinzându-se. Da, înţelesese unde trebuia să se ducă. Trei etaje mai jos, la regele posacilor, adăugă doamna Miller strâmbându-se comic: soţul ei era singurul care se bucura de un frigider funcţional, datorită generatorului.

- Pauline, vrei să vii cu mine? îi propuse Rafe. N-am chef să-l înfrunt de unul singur pe regele posacilor.
- Sigur că da, îi zise ridicându-se.

Rafe luă o lumânare şi coborâră până la etajul şase pe scările întunecoase, prin atmosfera sufocantă. Când ajunseră în faţa uşii, Rafe deschise cu cheia doamnei Miller. în interior, toate luminile erau aprinse. îl găsiră pe Arthur Miller tolănit pe canapea, cu ochii închişi. Când îl salutară, deschise brusc ochii şi înclină scurt din cap. Rafe umplu frapiera cu gheaţă şi se făcură nevăzuţi rapid. Toată operaţiunea durase doar

câteva minute. Doamna Miller îi întrebă, odată ajunşi înapoi, dacă soţul ei bombănise. Chitaristul interpreta acum o melodie a lui Chubby Checker, căci twistul era ultima modă, iar Pauline dansa foarte bine.

începură toţi să danseze, după modelul doamnei Miller, care se descurca de minune, observă tânăra. Se mişca natural, legănându-şi senzual şoldurile şi coapsele, spre deosebire de Whitey, de Agnes şi de doamna Strasberg, care dansau foarte prost, dar păreau să se distreze de minune. Rafe se agita şi el binişor, lângă firava May, în timp ce Evelyn dansa aproape la fel de bine ca doamna Miller.

Din timiditate, Pauline nu îndrăznea să li se alăture. Blânda Agnes o trase cu o mână materna, încurajând-o. Se lăsă trup şi suflet pradă ritmului îndrăcit, abandonându-se cu ochii închişi acelei coregrafii dezlănţuite. Când îi deschise, fu surprinsă să constate că în jurul ei se formase un cerc care o privea admirativ şi o aplauda frenetic.

- Ce energie, micuţa mea! Eşti regina twistului! o complimentă doamna Miller.

O doamnă cu ochii umflaţi de somn, în halat, îşi făcu apariţia în pragul uşii.

- Vă rog să faceţi linişte! Mai sunt şi oameni care încearcă doarmă pe-aici! Sunt pe punctul să vă reclam la conducere.

May preluă controlul situaţiei: îi explică clientei nemulţumite că tocmai terminaseră i petrecerea şi că îşi cereau scuze.

Pauline îşi dădu seama că femeia nedormită n-o recunoscuse pe Marilyn Monroe. Privirea ei nu zăbovise nici o secundă asupra vedetei. Doamnei Miller îi părea rău că nu pot continua. Nu era nici măcar ora unu, pentru numele lui Dumnezeu! La Reno, nu se simţea bine decât în mijlocul acestui grup strâns unit. în restul zilelor trăia un calvar.

în timp ce-o asculta, Pauline îşi aminti de bârfele auzite la cantină. Radio-şanţ funcţiona zi şi noapte, era imposibil să scapi. Ambianţa de pe platoul de filmare continua să se deterioreze. Clark Gabie dădea pe gât litri întregi de whisky şi blestema schimbările de scenariu de care nu

•

se mai sătura Arthur Miller. Ajunsese să bea la fel de mult ca Montgomery Clift şi John Huston, făcând gurile rele să şuşotească pe la colţuri că toţi trei îşi doreau în secret ca Marilyn Monroe să întârzie cât mai mult la filmări, pentru ca el să-şi poată reveni din mahmureală. Actorul Eli Wallach, care juca în rolul lui Guido, cel de-al treilea bandit din film, reusise să se certe cu doamna Strasberg, iar Marilyn însăşi era incapabilă să-şi reţină replicile. Ajunseseră să tragă zece sau cincisprezece duble pentru o frază oarecare. Seara, în apartament, se lamenta şi striga la soţul ei că nu mai rezista, că era prea greu, că voia să lase totul baltă. Da, avea să sfârşească la spitalul de nebuni, ca mama ei, uriaşe la

un moment dat.

La prânz, Pauline aflase că premiera mondială a filmului cu Yves Montând şi Marilyn Monroe, *Let's Make Love,* care ar fi trebuit să aibă loc peste două zile la cinematograful Crest Theater din Reno, fără actorul principal, dar în prezenţa unor jurnalişti celebri, fusese pur şi simplu contramandată, din cauza penei de curent. Toate rezervările fuseseră anulate. îşi spuse că Marilyn Monroe trebuie să se fi simţit uşurată, spre deosebire de Marcelle, pe care ştirea avea s-o întristeze peste măsură.

Tânărul chitarist îsi strânsese instrumentul şi se pregătea de plecare. Le mulţumi pentru seara plăcută. Ar fi trebuit să cânte în Sky Room, împreună cu un pianist, în faţa unui public de trei sute de persoane, dar cina şi concertul fuseseră anulate.

- Cum te cheamă? îl întrebă doamna Miller.
- Brandon.
- Nu pleca, îl rugă. Mai rămâi puţin, mai cântă-ne câteva melodii. Ai o voce superbă!
- Hai să mergem, draga mea, îi replică May iritată. Ai auzit ce-a spus femeia aia. Trebuie să plecăm cu toţii.

Doamna Strasberg, Agnes, Evelyn şi Whitey erau deja pe punctul de a se retrage, însă doamna Miller avea alte planuri: îl întrebă pe Brandon dacă era lume în Sky Room. Nedumerit, chitaristul îi răspunse că, cel mai probabil, nu, pentru că atât cina, cât şi

concertul fuseseră anulate. Marilyn putea să fie foarte convingătoare când voia. Te privea fix în ochi şi (acea gesturi delicate, de implorare, strângându- şi mâinile în dreptul pieptului. Ce-ar fi fost dacă ar fi urcat în Sky Room, l-ar fi chemat şi pe prietenul lui, pianistul, iar dacă acesta ar fi fost disponibil, ar fi cântat acolo împreună? Nu era o idee extraordinară?

Imposibil să-i rezişti. Buzele lui May tresăreau, dar Pauline n-ar fi putut spune dacă era pe punctul să protesteze sau să izbucnească într-un hohot de râs nebun. Până la urmă urcară cele trei etaje, cu lumânări şi sticle de şampanie în mâini, încercând să nu facă prea mult zgomot pe scări. Brandon îşi sunase prietenul, care promisese că vine cât de repede poate. Locuia în apropiere.

Pe fundalul cerului întunecat, fără stele, şi al munţilor pe care flăcările trasau un halo roşiatic, ca o rană uriaşă, salonul de la ultimul etaj avea un aspect cavernos, vast şi tăcut, cu mesele încă aranjate pentru cină, acoperite cu feţe de masă imaculate. Avea impresia că se află la bordul unui vapor abandonat, care naviga pe mări agitate. Pianistul, un tip de vreo patruzeci de ani, cu chip rotund, ajunsese şi el. Gâfâia după ce urcase cele douăsprezece etaje pe scări. Numele lui era Jerry. Nici el n-o recunoscuse pe faimoasa actriţă, constată amuzată Pauline. Când se aşeză la pian, cu Brandon la chitară lângă el, iar doamna Miller începu să

intoneze „River of No Return”, bietul om tresări atât de puternic, încât aproape căzu de pe taburet. May şi Rafe nu se putură abţine să izbucnească în râs.

Marilyn băuse cam prea mult, dar cânta corect, transmiţând o bucurie molipsitoare publicului ei restrâns. Cât de frumoasă era pe scena slab luminată, cu surâsul ei cuceritor, cu acea paloare de sidef a pielii! Pauline se gândi la cuvintele lui Doug, atât de paterne: „Distrează- te. O meriţi”. Exact asta facea. Ştia însă în sufletul ei că, dincolo de divertisment, trăia unul dintre acele momente care te marchează pe viaţă.

La cererea doamnei Miller, Jerry începuse primele acorduri ale unei melodii pe care Pauline o cunoştea bine, pentru că se număra printre preferatele mamei ei, „Les feuilles mortes“. Brandon îl acompanie Ia chitară. Marele succes al lui Yves Montând. Din nou, el. Chipul Iui May se înnegurase, la fel ca cel al lui Rafe. Păreau să fi căzut pradă unei temeri misterioase. Brusc, aparent trezită din euforie, Marilyn se sprijini de pian, ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete forţele. Vocea ei era acum un firicel de tristeţe. Cânta în engleză, dar cuvintele erau aceleaşi, iar lui Pauline i se strânse inima. Cânta despre timpul care trece inexorabil, despre frunzele moarte, adunate cu lopata. Părea copleşită de o durere care nu avea nimic în comun cu fotografiile sofisticate care apăreau în revistele lucioase ale lui Marcelle.

Pentru prima dată, tânăra franţuzoaică îşi dădu seama că avea de-a face cu o persoană pe care majoritatea oamenilor nu o cunoşteau deloc. în faţa ei nu era vedeta marilor ecrane, ci o altă femeie: cea pe care o vedea dimineaţa, cu chipul boţit şi uns cu o cremă groasă, măcinată de îndoieli (o auzise de mai multe ori spunându-i profesoarei că era o actriţă catastrofală); cea care dansa în picioarele goale, în salon, pe muzica Ellei Fitzgerald; cea care plângea pe tăcute în braţele puternice ale lui Rafe sau ale lui Whitey; cea care stătea ore în şir în faţa ferestrei, cu ochii în gol, jucându-se cu o şuviţă de păr. Pauline înţelegea că nu e decât o fiinţă oarecare, aspirată în orbita unei actriţe care nu aparţinea regnului muritorilor de rând. Şi totuşi, ea îi făcea patul în fiecare zi, ea îi aranja hainele, pantofii, ea îi atingea obiectele mărunte pe care Marilyn le atingea şi ea: pieptănul, periuţa de dinţi, flaconul de Chanel N°5, cerceii, cutiuţele de medicamente. Rolul ei,

* < • * în calitate de cameristă, era exact acesta: să pătrundă, fără voie, în intimitatea celuilalt, în coşurile de gunoi, în cărţile lăsate pe noptieră, în bileţelele şi vederile abandonate neglijent prin cameră. Totul i se oferea pe tavă – viaţa unui om ascuns într-o cameră de hotel. De altfel, cu o săptămână în urmă, un jurnalist nu ezitase s-o înghesuie într-un colţ, lângă ascensorul de serviciu:

Sunteţi Pauline Bazelet? o întrebase insistent.

încuviinţase din cap.

- Camerista ei, nu-i aşa?

Simţise cum o cuprinde frica. De unde aflase individul acela? Bărbatul scosese din buzunar un carneţel şi un creion. Ei bine, ce-i putea spune despre Monroe? Erau adevărate zvonurile? Se îndopa cu barbiturice şi se certa la cuţite cu soţul ei? Bea şampanie de la prima oră? Mai încerca să ia legătura cu Yves Montând?

Pauline încercase să scape, dar omul o urmărise cu încăpăţânare. Nu dura decât câteva minute, insistase. Nici n-avea să-i menţioneze numele în articol. în clipa aceea, fusese fericită să o vadă pe Mildred Jones intervenind cu autoritatea ei obişnuită. îl gonise iară menajamente pe reporter, apoi îi certase pe bagajişti şi pe portari câ-l lăsaseră să intre. Mai târziu o întrebase pe Pauline dacă îi dezvăluise ceva.

- Nu vorbesc cu nimeni despre doamna Miller, se înroşise aceasta. Nici măcar cu mama.

»•

Exact cum mi-ati ordonat.

- Eram sigură, îi răspunsese femeia cu un aer atotştiutor. Vreau să-ţi spun că doamna Miller este foarte mulţumită de serviciile tale, după cum m-a informat secretara dânsei. Faci treabă bună, ţine-o tot aşa.

Pe estrada salonului de la ultimul etaj se lăsase liniştea. Marilyn nu mai cânta, ci plângea la lumina lumânărilor.

Muzicienii se opriseră descumpăniţi, neştiind cum să reacţioneze. May îi vorbea în şoaptă, o consola, îi strângea mâinile, în timp ce Rafe îi masa ceafa, ceea ce, după cum aflase Pauline, facea minuni câteodată.

- Nu vreau să fiu tristă în seara asta. îmi cer scuze, spuse doamna Miller. M-am săturat de melancolie.

Zise apoi că incendiul i se părea de o frumuseţe atroce şi terifiantă. Nu se putea împiedica să se gândească la sutele de animale care-şi găsiseră sfârşitul devorate de flăcări. Focul acesta semăna cu sentimentele ei din clipa aceea: o bulversare interioară violentă, împotriva căreia nu putea să lupte. Pauline o asculta, şocată de fragilitatea ei. Cum era posibil să fii atât de celebru şi, în acelaşi timp, atât de vulnerabil, de nesigur?

- Nu vrei să te duci la culcare, draga mea? E târziu, o îndemnă May. Ar fi momentul să ne retragem.

Doamna Miller protestă. Să se culce? Somnul nu se lipea de ea. Ar fi fost condamnată la încă o noapte albă, în ciuda pastilelor, lângă regele posacilor, care mai şi sforăia. Şampanie, muzică şi dans, de asta avea nevoie! Petrecerea reîncepu şi mai abitir, cu cântece, râsete şi valuri de alcool. Pauline era foarte atentă să nu exagereze, cu gândul la traseul de întoarcere, la volanul maşinii lui Marcelle. Nu era cazul să-i trădeze încrederea lui Doug, atât de preţioasă.

Se făcuse două dimineaţa şi nimeni nu

mai
..
dădea atenţie zgomotului pe care-l făceau, nici măcar May cea cuminte. Salonul Sky Room părea să plutească în spaţiu, de neatins, ca o fortăreaţă inexpugnabilă în care se zbenguiau, săreau şi cântau din toate puterile, în timp ce Jerry şi Brandon, leoarcă de transpiraţie, cântau ca nişte maniaci. Atacaseră o melodie a lui Ray Charles, „What'd I Say", care îi înnebunise pe toţi. Se scălâmbăiau şi răgeau versurile ca să se audă până la Las Vegas, în timp ce doamna Miller râdea ca copil, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Pauline resimţea aceleaşi emoţii sălbatice ca
...
atunci când călărea mustangii, cu Billie-Pearl. Nimeni nu putea să le prindă sau să le oprească, erau tinere şi libere, zburau ca vântul ore în sir. Doamna Miller parodia cântecul mişcându-şi braţele graţios, mimând cuvintele şi smucindu- şi bazinul într-un ritm nebunesc, ca şi cum le-ar fi cerut tuturor s-o admire pe fata din refren, cea care „purta un inel cu diamant şi ştia să-şi legene posteriorul".

Dintr-odată, însă, uşile mari ale salonului se izbiră de pereţi şi un grup de indivizi în uniforme, cu lanterne în mâini, îşi făcu apariţia în pas rapid.

- Pentru numele Domnului, ce se întâmplă aici?

Tânăra cameristă recunoscu instantaneu vocea în care vibra furia.

Era directorul adjunct al hotelului, Kendall Spencer.

May îi ieşi imediat în întâmpinare. îşi cereau scuze, se lăsaseră duşi de val puţin. Intenţionau să părăsească locul imediat. Ochii lui Kendall se opriră asupra ei. Lumina era atât de slabă, încât de-abia îi distingea trăsăturile. Bărbaţii în uniformă îşi îndreptară lanternele asupra celor doi muzicieni speriaţi, apoi spre Rafe, Pauline şi doamna Miller.

- Staţi puţin! urlă Kendall.

Făcu un pas spre Pauline şi miji ochii ca s-o vadă mai bine.

-Tu eşti? Ţi-ai pierdut minţile?

- îmi cer iertare.

- îţi ceri *iertare?* o maimuţări bărbatul, apoi îşi reintră în rol. Tu i-ai adus aici?

Răspunse că nu, iar May sări în apărarea ei, explicând că nu era implicată în nici un fel, dar directorul adjunct n-o asculta. Voia o listă cu numele tuturor celor prezenţi. Nu vor scăpa cu una cu două. Cât despre muzicieni, puteau să se aştepte la tot ce era mai rău. Ca şi tânăra cameristă.

Rafe încercă să intervină la rândul lui, dar Kendall, plin de nervi, nu voia să audă nimic. Cine se credeau? Erau duşi cu pluta, sau cum? Hotelul Mapes era un stabiliment de înaltă clasă, respectat, cu o clientelă selectă. De când îşi faceau de cap angajaţii în salonul cel mai luxos?

Kendall o înşfacă de braţ pe Pauline şi le făcu semn celor doi cântăreţi să-l urmeze în biroul lui. Petrecerea tocmai

luase sfârsit.

Curentul electric reveni dintr-odată, scăldând încăperea vastă într-o lumină albă, orbitoare. Kendall se îmbrăcase în grabă probabil, căci cravata îi stătea strâmb.

- Gata, toată lumea afară! strigă încă o dată. Distracţia s-a terminat, încep necazurile.

Seara urma să se încheie chiar asa? Lui

.

Pauline nu-i venea să creadă. Avea să-şi piardă locul de muncă? Muzicienii aveau să fie concediaţi şi ei? Speriată, lăsase ochii în jos, la mocheta roşie ca sângele.

- Vă rog să-i daţi drumul tinerei imediat, se auzi vocea stăpânită a doamnei Miller.

Tăcere.

- Ah, da? Şi dumneavoastră cine mai sunteţi? întrebă bărbatul cu ironie în glas.

- Nu v-am reţinut numele, domnule.

- Eu sunt Kendall Spencer, directorul adjunct al hotelului.

- Iar eu sunt Marilyn Monroe. Apartamentul 614. încântată de cunoştinţă.

Intrase în pielea vedetei, cu vocea şi ţinuta caracteristice. Chiar fără machiaj şi perucă, Marilyn Monroe în carne şi oase îl privea în ochi. Ai fi zis că doamna Miller apăsase pe un buton şi o făcuse să apară pe cea mai celebră artistă din lume, se miră Pauline.

Siderat, responsabilul îşi drese glasul.

Actriţa îl informă, cu zâmbetul pe buze, că petrecerea improvizată fusese ideea ei şi că tot ea îi telefonase tinerei cameriste acasă, ca s-o invite să li se alăture, ii găsise numărul de telefon cu ajutorul unei recepţionere amabile. în fine, tot ea le propusese celor doi cântăreţi să dea un concert în Sky Room. Brandon şi Jerry erau foarte talentaţi. Domnul Spencer putea să se considere norocos că lucrau pentru el. Mulţumi hotelului Mapes pentru această seară minunată, de neuitat.

- Cât despre Pauline, ea este răsăritul meu de soare, adăugă.

Kendall înclină din cap jenat şi îi dădu, în sfârşit, drumul la mână.

- Bravo! îl felicită actrita şi le ură tuturor noapte bună.

Părăsi Sky Room însoţită de May şi de Rafe. Fusese răutăcioasă şi, concomitent, politicoasă, îşi spuse Pauline. Muzicienii erau în al nouălea cer, căci şi ei trăiseră o seară nemaipomenită.

Kendall o însoţi pe Pauline la maşina parcată în apropierea hotelului. îşi ceru scuze bodogănind că, din cauza întunericului, nu-şi dăduse seama cu cine avea de-a face. Probabil că păruse complet ridicol. Tânăra îi răspunse că înţelegea. O îmbrăţişă şi promise că o să treacă s-o vadă pe Lily cât de curând, fără să poată spune însă când, căci nevasta îl urmărea în permanenţă. Evaline era de o gelozie patologică. Nu-i era uşor, iar Pauline trebuia să ştie că-i

rămăsese întotdeauna fidel franţuzoaicei lui, pe care o adora, dar nu voia să-şi supere soţia în perioada asta. Pauline îl asculta doar pe jumătate: venea foarte rar sâ-şi vadă fiica din flori, fiindcă suporta greu privirile ucigătoare pe care i le arunca Marcelle şi atitudinea de demnitate superioară pe care o afişa Doug faţă de el. Prefera să trimită cecurile prin poştă.

înainte să apuce să demareze, ca să se întoarcă pe Washington Street, Kendall îşi vârî capul prin fereastra deschisă, dorind să-i adreseze un avertisment: nu trebuia să ia în serios prietenia cu Marilyn Monroe. Spera să nu i se urce la cap. Vedetele de talia ei nu se interesau de soarta oamenilor mărunţi.

- Nu uita că în ochii lor nu eşti decât o femeie de serviciu. Atât şi nimic mai mult.

Luna august parcă nu voia să se mai termine, cu căldura ei sufocantă şi soarele apăsător, iar starea doamnei Miller se înrăutăţea. în unele dimineţi nu reuşea să se dea jos din pat, iar Pauline nici nu apuca s-o vadă, căci nu ieşea din cameră. în alte zile pleca la filmări ca o somnambulă drogată, sprijinită de doamna Strasberg, sub privirile disperate şi furioase ale soţului ei. în spatele machiajului impecabil se ascundea o epavă.

într-o seară, acasă, o Marcelle dezamăgită le arătă autograful pe care reuşise, în sfârşit, să-l obţină. Ce

decepţie! Aşteptase împreună cu alţi fani la intrarea în hotel, iar vedeta abia dacă schiţase un zâmbet în direcţia lor, în timp ce semna pe spatele fotografiilor. O doamnă în negru o ţinea bine de braţ şi abia putea să-şi mişte picioarele. Era moale ca o cârpă!

- Tu ştiai că e asa de bolnavă?

- Nu, mamá, de unde să ştiu? minţi Pauline. Nu mă întâlnesc cu ea prea des. De fapt, aproape niciodată.

- Dar auzi şi tu ce se spune despre ea?

- Mildred Jones nu mă scapă din ochi, şi n-am nici un chef să mă întorc la veceul pentru femei. Prin urmare, nu plec urechea la bârfe şi îmi ţin pliscul.

- lată o atitudine de bun profesionist, o aprobă Doug.

Marcelle vru să ştie cum se descurca hotelul cu toţi jurnaliştii care tropăiau în faţa intrării. Pauline îi răspunse că doamna Jones, ca un cerber furios, îi gonea pe toţi, dar că se mai întâmplase să scape unul sau doi până în faţa apartamentului cu pricina. Acolo însă aveau de- a face cu muşchii lui Rafe.

- Dar ştie, totuşi, cine eşti. Ştie cum te cheamă, nu-i aşa?

- Cred că da, îi răspunse, apoi reluă formula muşcătoare a lui Kendall: Nu sunt decât o cameristă, mamă.

Coafeza şi-ar fi dorit o viaţă mai bună pentru fiica ei: un soţ bogat, copii mulţi, o casă frumoasă şi aşa mai departe. Pauline ştia toate acestea şi o durea sufletul, lată însă că nu era

capabilă nici măcar să-i atragă atenţia lui Marilyn Monroe asupra ei, să iasă din rând, să se evidenţieze cumva. Şi aceste gânduri se citeau, din păcate, pe chipul mamei sale.

Numai Doug o încuraja şi o felicita întotdeauna. Ii povestise în detaliu seara din Sky Room şi momentul acela incredibil când doamna Miller îi spusese lui Kendall Spencer: „Pauline este răsăritul meu de soare“. Bărbatul înţelesese că prefera să ţină toate acestea pentru ea, că nu-i povestea nimic nici lui Billie-Pearl, că nimeni altcineva din afara hotelului, cu excepţia lui, nu ştia mare lucru. Poate că i se păruse nedrept faţă de soţia lui, dar păstrase la rândul lui tăcerea. Era conştient de relaţia dificilă

. .

dintre mamă şi fiică, de privirile adesea severe pe care Marcelle i le arunca de la venirea pe lume a micuţei Lily.

în acea dimineaţă, în timp ce introducea cheia în broască şi deschidea uşa, Pauline simţi imediat că în apartamentul 614 se petrecea ceva grav. Din interior se auzeau ţipete şi gemete atroce, ca de animal. Cu cheia încă în mână, încremeni în antreu. Poate că ar fi trebuit să facă stânga-mprejur şi să dispară rapid, înainte ca cineva să-i observe prezenţa. Apoi, văzu pălăria doamnei Strasberg în cuier.

Gemetele continuau în rafale oribile, îngheţându-i sângele în vene. Era tot mai panicată, pe măsură ce minutele se

scurgeau. Hotărâse să se facă nevăzută când auzi o voce rostindu-i numele, printre suspine. Se întoarse şi o văzu pe Agnes, care îi făcea semn să se apropie. Cu lacrimi în ochi, o înştiinţă că doamna Miller se prezenta într-o stare foarte proastă şi că nu mai reuşeau s-o scoată la capăt cu ea. Doamna Strasberg chemase de urgenţă un medic din oraş. Exact în momentul acela, cineva bătu la uşă. Pauline îi deschise unui tânăr emoţionat, cu o trusă medicală în mână. O informă că era doctorul la care apelase profesoara de actorie. Pauline se dădu într-o parte ca să-i facă loc şi omul intră în apartament. După câteva minute, gemetele încetară ca prin minune. Nici măcar nu avusese timp să se apuce de curăţenie. Trebuia să se grăbească, dar rămăsese încremenită, în aşteptarea unui dezastru iminent.

Uşa se izbi de perete şi în antreu îşi făcu apariţia Arthur Miller.

- A ajuns doctorul? o întrebă pe Agnes fără să salute.

Femeia îi răspunse afirmativ. Ţipetele reîncepură încă şi mai tare, dar acum doamna Miller părea să i se adreseze direct soţului ei, cerându-i să se care imediat: nu-l mai suporta, îl ura, nu mai voia să-l vadă. Urletele deveniră insuportabile; Pauline ar fi vrut să-şi acopere urechile cu palmele. Nu vedea ce se întâmpla în cameră, dar auzea totul.

Arthur Miller, ridicând glasul ca să se facă auzit, îl întrebă pe doctor ce anume

îi injectase în venă soţiei sale.

Amytal, răspunse omul pe o voce şovăielnică. Este un sedativ. O s-o calmeze.

Arthur Miller îi răspunse tăios că ştia foarte bine ce era Amytalul. în schimb, doctorul avea idee ce barbiturice îngurgitase deja? Tânărul medic fu nevoit să recunoască faptul că nu ştia, exprîmându-şi mirarea că pacienta nu adormise încă, fiindcă îi injectase o doză puternică. Adăugă că mai fusese chemat în apartamentul de la Mapes, împreună cu alţi confraţi, şi că doamna suferea de o problemă serioasă. Nu mai era de acord să-i administreze injecţii, deoarece, în situaţia prezentă, se temea pentru viaţa ei.

- Cară-te! Ieşi de-aici! urlă doamna Miller în direcţia soţului ei, cu atâta furie şi suferinţă în glas, încât Pauline fu străbătută de un frison.

Răsună un nou ciocănit la uşă şi ea se grăbi să deschidă. Era doamna Jones. Şefa personalului de serviciu aruncă o privire peste umărul ei.

- Ce naiba se întâmplă aici?
- Doamna Miller nu se simte deloc bine, îi şopti.
- Ce are?
- Dispari din faţa mea! Te *urăsc!* Te *urăsc!*

Debitul verbal al doamnei Miller se rărise. Vorbele îi ieşeau acum din gură păstos, încărcate de suspine.

Pauline admise că nu avea nici cea mai mică idee legată de afecţiunile de care

suferea clienta, în cameră se afla un doctor, alături de Arthur Miller şi de doamna Strasberg. Agnes, coafeza, rămăsese în salon. Nimeni nu ştia ce să facă.

Preţ de câteva secunde, Mildred păru debusolată. Nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea situaţie, îşi zise tânăra cameristă. O rugă pe Pauline să nu spună nimănui nici o vorbuliţă despre ceea ce se petrecea.

- Câteodată, doamnă Jones, am impresia că mă luaţi drept proastă, îi răspunse aceasta.

Era prima oară când îndrăznea să i se adreseze aşa şefei ei, susţinându-i privirea, iară să se bâlbâie. Vizibil jenată, Mildred lăsă ochii în jos.

Medicul, palid şi transpirat, trecu pe lângă ele şi ieşi fără să rostească nici un cuvânt. în

dormitor, pe o voce joasă, înspăimântătoare, Arthur Miller îşi vărsă furia pe doamna Strasberg, apoi ieşi şi el trântind uşa apartamentului.

- Faci curăţenie altă dată. Ar fi mai bine să dispărem amândouă.

Pauline se simţea complet stoarsă de energie, la capătul puterilor. Din dormitor se auzeau în continuare strigăte atroce. îi tremurau mâinile, era slăbită, ameţită, ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură. Mildred îi ordonă să facă echipă cu Linda, la etajul cinci. O ascultă fără comentarii.

La ora prânzului, toată lumea dezbătea

subiectul. Toţi voiau să ştie ce auzise şi, mai ales, ce văzuse. Rezista eroic, replicându-le tuturor că bătrâna Jones, la fel de dură ca întotdeauna, o trimisese imediat pe alt etaj. Apoi apăru Lincoln, plin de el ca un cocoş: ei bine, avea noutăţi! Marilyn Monroe fusese transportată de urgenţă la aeroport. Cineva întrebă dacă urma să fie internată. Lincoln răspunse că, după halul în care arăta, era foarte posibil. Filmările fuseseră întrerupte. Nimeni nu ştia când se vor relua. Huston îşi smulgea părul din cap. Un glumeţ comentă că, în ritmul ăsta, o să devină parte din decorul cazinoului, stârnind hohote de râs pe la mese.

- De ce e atât de nefericită? o întrebă Kitty pe Pauline.

Ce putea să-i răspundă iară să trădeze încrederea celei mai celebre cliente de la Mapes? Din fericire, discuţia luă o altă turnură când cameristele începură să pună cap la cap informaţiile de care dispuneau până în acel moment: căsătoria care se ducea naibii; amantul francez; scenariul care se modifica peste noapte; râurile de alcool şi munţii de somnifere. Lui

. .

Pauline i se părea că viaţa se luase la întrecere cu filmul, că Marilyn Monroe devenise cu adevărat Roslyn, eroina melancolică şi isterică din *Inadaptaţii,* acea femeie vulnerabilă, pierdută într-o lume asupra căreia nu exercita nici un control şi pe care, incapabilă să-şi

realizeze visurile, n-o înţelegea. În timp ce discutau şi mâncau, Pauline rememoră o scenă petrecută cu câteva zile înainte, când o fotografă a agenţiei Magnum venise să execute câteva instantanee cu familia Miller, în apartament. Pauline tocmai făcea curat la bucătărie. Doamna Miller, îmbrăcată într-o rochie neagră mulată, refuzase să pozeze alături de soţul ei. Se ţinuse departe el, dezgustată. Fotografa, o femeie înaltă, brunetă, cu accent germanic, îşi dăduse toată silinţa să găsească un unghi din care să-i prindă pe amândoi. Misiune imposibilă: în timp ce Arthur trăgea imperturbabil dintr-o ţigară, doamna Miller se eschiva, le întorcea spatele sau se uita pe fereastră, în aceeaşi săptămână, Pauline auzise că, în timpul unei filmări la Pyramid Lake, doamna Miller trântise uşa limuzinei în nasul dramaturgului, lăsându-l plantat acolo.

După plecarea vedetei, Mildred Jones îi ordonă lui Pauline să facă o curăţenie generală în apartamentul 614: să şteargă praful, să frece mocheta cu detergent şi să întoarcă salteaua pe partea cealaltă. Tot tacâmul. Nimeni nu ştia când urma să se întoarcă clienta, aşadar trebuia să profite. Pauline o întrebă dacă plecase şi domnul Miller. Mildred nu-i putu confirma, dar o informă că producţia îi rezervase o altă cameră, situată la etajul inferior. Prin urmare, era de presupus că nu avea s-o deranjeze cu prezenţa lui în apartament.

Rămasă singură în şirul de încăperi însorite cu care se obişnuise, simţi cum o cuprinde o senzaţie de pustiu. Parfumul floral dispăruse odată cu aroma de cafea şi vocea lui Rafe, care ajungea adesea înaintea celorlalţi din gaşcă. Dispărute erau şi zâmbetele lui Whitey şi Agnes, împreună cu siluetele drapate în negru ale doamnelor Strasberg şi May Reis.

Era limpede că plecarea se făcuse în pripă. Pe patul desfăcut se vedeau un ruj de buze şi o pereche de ochelari de soare, iar pe jos stăteau împrăştiate eşarfe de mătase, pantofi şi corsaje.
Toate lucrurile lui Arthur Miller dispăruseră însă. Până şi cosmeticalele din dulăpiorul de la toaletă. O valiză goală, abandonată bloca trecerea. Doamna Miller alesese una mai mică pentru călătorie, îşi spuse.

Ambianţa stranie care domnea în apartament începuse s-o apese, aşa că porni pick-upul din salon şi lăsă discul care se găsea deja pe platan. Era o piesă antrenantă, în interpretarea lui B.B. King: „Everyday I Have the Blues“. Se simţi dintr-odată mai puţin singură, de parcă doamna Miller s-ar fi aflat în camera de alături, la telefon. începu să lucreze sistematic. Deschise geamurile larg, adună lucrurile de pe jos, strânse cearşafurile şi prosoapele în sacul de rufe murdare, întoarse, nu fără dificultate, cele două saltele groase şi aspiră somiera. Sub pat descoperi o cămăşuţă de noapte pătată, bucăţi dintr-

un sendviş pe jumătate mâncat, sticle de şampanie şi cotoare de măr. Pe noptiera actriţei trona o carte groasă, flendurită: Walt Whitman, *Fire de iarbă.* Pe pagina de gardă apărea o dedicaţie: *Pentru Norma Jane.* îşi aminti că acesta era numele adevărat al vedetei. Aproape toate paginile purtau adnotări, şi unele versuri erau subliniate. Lui Pauline îi plăceau mai ales romanele cu cai, precum *Prietena mea, Flicka* sau *Black Beauty.* Nu se pricepea la poezie.

Pe comoda mare din dreptul ferestrei rămăseseră îngrămădite produse de machiaj şi de înfrumuseţare. Acela era locul unde, în fiecare dimineaţă, mâinile îndemânatice ale lui Whirey făceau să iasă la suprafaţă trăsăturile lui Marilyn Monroe; Pauline o văzuse acolo pe doamna Miller admirându-se în oglindă, întorcând capul la stânga şi la dreapta, zâmbind mulţumită.

Avea să se întoarcă vreodată? se întrebă frecând oglinda. Nu era deloc exclus să nu mai calce niciodată în hotelul Mapes, să-şi dorească să lase totul în urmă: filmul, soţul şi tot ce putea avea vreo legătură cu oraşul Reno.

Pe biroul din salon se afla un plic poştal mare, în interior, Pauline o ştia acum, se găseau zeci de felicitări şi de scrisori de la admiratori. Oare doamna Miller le citea? Le răspundea fanilor? Lângă plicul maro stătea un teanc de fotografii alb-negru pe spatele cărora obişnuia să dea dedicaţii. Notita

atelierului indica: *Cecil Breton, New York City, 1956.* Fotografia o înfăţişa pe actriţă întinsă pe pat, cu capul pe pernă. Strângea o floare la piept şi avea buzele uşor întredeschise, lăsând să i se vadă dinţii, într-o expresie relaxată, visătoare.

Lângă scrisorile fanilor erau înşirate mai multe mesaje şi corespondenţa curentă. Obişnuită deja cu dezordinea, le aranja într-un teanc cât putu mai bine. N-ar fi trebuit să-şi bage nasul în misivele doamnei Miller, dar tentaţia era prea mare. Scrierea repezită, neregulată se descifra greu: *„Simt că aparatul de filmare trebuie să vadă prin ochii lui Gay de fiecare dată când apare în cadru, şi chiar când nu este, trebuie să-i fie percepută prezenţa. El este centrul în jurul căruia gravitează totul, dar cred că Huston o să se ocupe de asta“.* Doamna Miller scria aceste observaţii pentru ea însăşi, ca într-un fel de jurnal intim? Pauline ştia că „Gay“ era diminutivul personajului jucat de Clark Gabie în *Inadaptaţii,* Gaylord Langland. Observă o carte poştală adresată doamnei Miller de către Thelma Ritter, o altă actriţă din film. Aceasta din urmă îi mulţumea pentru cadoul pe care i-l oferise şi o numea „Millie Monroe”.

Pauline îşi spuse că trebuia să înceteze imediat să scotocească prin corespondenţa clientei, dar era ca un drog. îi dăduse de gust şi nu se mai putea opri. Nu îndrăznise până atunci să deschidîî carnetul de adrese cu iniţialele MM i
gravate cu auriu pe copertă, dar o făcu.

Primul lucru pe care îi căzură ochii fu o reţetă medicală cu antetul doctorului Ralph Greenson, psihiatru la Beverly Hills. Apoi găsi o carte poştală reprezentând o operă de artă, un fel de sculptură cu două siluete rudimentare care ieşeau dintr-o mână puternică: *Mâna lui Dumnezeu* de Auguste Rodin. Pauline nu se pricepea nici la artă, dar ştia că Rodin era un faimos sculptor francez. Din nou, ţara ei natală părea să facă parte din universul doamnei Miller.

Cineva bătu la uşă. închise repede carnetul. Era Linda. O trimisese Mildred ca s-o ajute la spălarea mochetei. Se puseră pe treabă amândouă şi ieşiră imediat după ce terminară, ca s-o lase să se usuce. Linda se număra printre colegele care o invidiau pentru că-i fusese repartizat apartamentul 614 şi se purta distant, în ascensorul de serviciu o întrebă dacă avea idee unde s-ar fi putut duce doamna Miller şi de ce plecase. Pauline îi răspunse că nu ştia nimic.

- Mira-m-aş să fie aşa, declară colega ei sec.

Pauline îi ceru să se explice.

Ajunseseră la parter, dar nu ieşiseră încă din lift, când Linda îi aruncă batjocoritor:

- Am auzit cu toţii despre petrecerea ta cu „gaşca veselă“ din Sky Room şi aşa mai departe. Cum ţi-a zis? Ah, da: „Pauline, ea este răsăritul meu de soare“.

Şocată de resentimentele din vocea femeii, preferă să nu-i răspundă. De

unde aflase?
Probabil că Jerry şi Brandon se lăudaseră la cantină.
- Ai grijă să nu ţi se urce la cap, Franţuzoaico. Tine minte cine eşti – un nimeni.
••
De data asta nu mai putu păstra tăcerea. Cuprinsă de o senzaţie inedită, o apucă de mână pe Linda, ca s-o reţină, şi îi spuse:
- Ştiu foarte bine cine sunt. Sunt Pauline Bazelet, din Paris, Franţa, adăugă cu un puternic accent franţuzesc. Du-te dracului!
Linda îşi smuci mâna şi o luă la picior speriată. Niciodată nu-şi văzuse colega într-o asemenea stare de nervi.

1956
Reno, Nevada

Doc O'Brian era mulţumit de ea şi nu se ferea să i-o spună. Se gândise la ce avea să facă anul viitor? Urma să împlinească optsprezece ani, îi reaminti. Era dotată pentru lucrul cu caii, după cum putuse s-o constate în ultimii patru ani. Doctorul avea dreptate, se văzu nevoită să recunoască. Meseria de medic veterinar o atrăgea şi visa să i se consacre, dar studiile superioare erau lungi şi costisitoare, iar părinţii ei n-ar fi avut de unde să le plătească. Doctorul, în schimb, nu părea sensibil la argumentul financiar, spunându-i că ar fi putut lua o bursă, dar că trebuia să înceapă din vreme pregătirea şi să facă un stagiu pe lângă un veterinar

specializat în medicina ecvină. Avea deja pe cineva în minte, un confrate talentat, doctorul Hicks, care conducea o clinică în California de Nord, în comitatul Siskiyou, lângă muntele Shasta. Discutase deja cu confratele său.

Pauline era entuziasmată de aceste proiecte, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Double Lazy Heart Ranch, unde ajungea după cursuri şi rămânea peste weekend. îşi păstra povestea de iubire cu Gus departe de ochii inchizitoriali ai mamei sale. Era un băiat blând şi cuminte, de care o apropiase pasiunea pentru cai. Călăreau adesea împreună, cel mai mult pe Dustin şi pe Tundra, însoţiţi uneori de Billie-Pearl, care tot nu-şi revenise după plecarea lui Commander. Nu mai socializa cu ceilalţi şi îsi

• • •

îndeplinea sarcinile în tăcere.

Velina era puţin prezentă la ranch, lucrând mai mult de la biroul ei din Reno, de unde plănuia să lanseze o campanie naţională împotriva vânării din aer a mustangilor. Pauline observase că sănătatea soţului ei, Charlie, se înrăutăţise. Sufla greu şi tuşea tot timpul, dar continua să-şi facă treburile la ranch.

într-o după-amiază, când Pauline şi Billie- Pearl le dădeau o mână de ajutor grăjdarilor la curăţatul staulelor şi a ţarcurilor, Charlie se apropie în fugă de ele, abia suflând. între două accese de tuse, le zise că avusese impresia că-l

vede pe Commander când ieşise să se plimbe călare pe dealurile din est, nu departe de ranch. Billie-Pearl lăsă cât colo balotul de paie pe care-l avea în braţe şi îl întrebă dacă era sigur. Omul dădu pe gât un pahar cu apă ca să-şi revină şi îi confirmă: e uşor să-l recunoşti de departe pe ticălos, datorită colierului de cicatrici şi a urechii jumulite. Commander era înconjurat de o trupă de iepe şi de mânji. îşi întemeiase repede o nouă familie.

- Oare el o fi? Nici nu îndrăznesc să cred, îi mărturisi Billie-Pearl mai târziu lui Pauline.

Patrulă de mai multe ori dealurile din est, călare pe Dustin sau pe Tundra, dar nu-l zări, într-o zi, când vântul rece al toamnei care se apropia începuse deja să sufle peste pământul uscat, Pauline şi Billie-Pearl luau masa, împreună cu Gus şi cu ceilalţi băieţi de la ranch. Charlie şi Velma se duseseră să dea o tură în oraş. Din micul grup răzbăteau glume zgomotoase, ca de obicei. La un moment dat, Pauline intră în casă, vrând să ia nişte fructe, şi aruncă o privire pe fereastra de la bucătărie, care dădea spre drum. Atenţia îi fu reţinută de un grup de cai care păşteau dincolo de grădină şi de pajişte, pe marginea şoselei. Nu era prima oară când apăreau pe acolo. De obicei, erau mustangi rătăciţi care adulmecaseră mirosul altor cai. Stăteau puţin şi plecau de bunăvoie, întorcându-se pe coline. De data aceasta însă, animalele nu păreau să vrea să mai

plece, ci se învârteau în jurul gardului. Intrigată, Pauline ieşi pe uşa bucătăriei şi se apropie de ei. Numără trei mustangi, şi inima începu să-i bată mai repede când observă că armăsarul negru din faţa ei, însoţit de două iepe, nu era altul decât Commander. Cicatricile de pe gât erau clar vizibile, căci se transformaseră în petice de piele bătătorită, uscată. În ultimele luni, animalul câştigase în înălţime şi greutate, părând în cea mai bună formă, mai puternic ca niciodată.

- Nu pleca. Mai stai puţin, până o chem, şopti Pauline.

Billie-Pearl îi distra pe băieţi cu clovneriile ei obişnuite. Ii fu greu s-o tragă de acolo.

- Ce te-a apucat? făcu prietena ei. Ce vrei să- mi arăţi?

Pauline păstră tăcerea şi o duse pe drumeagul care ocolea ranchul până la gardul exterior, din marginea drumului principal. Commander era tot acolo, o aştepta.

Billie-Pearl se opri ca fulgerată.

- El este! strigă.

Commander nechează când o văzu pornind în viteză şi râmase pe loc, aşteptând-o să ajungă la gard, la numai câţiva metri de el.

Pauline se ţinu deoparte, nedorind să strice această revedere. Prietena ei îi vorbea animalului, care părea s-o asculte cu atenţie, cu urechile ciulite. Oare ce-i povestea? Gus şi ceilalţi băieţi se apropiaseră şi ei, cu gurile căscate.

- Fantastic! exclamă Gus.
- Şi-a amintit de ea. S-a întors pentru ea.
- Poate fi doar o întâmplare, o contrazise băiatul.

Pauline însă era convinsă că armăsarul negru se întorsese pentru prietena ei. Când aflară vestea, doctorul O'Brian şi Velma nu se

* * entuziasmară peste măsură. Nu ştiau exact de ce revenise Commander, dar se bucurau pentru bucuria fetei.

Peste câteva zile, Pauline, Gus şi Billie-Pearl porniră călare spre munţii Sahwave, la nord-est de Wadsworth. Dotaţi cu rezerve de apă, plecaseră în zori, când cerul abia începea să se lumineze, deoarece căldura din Nevada nu trebuia subestimată nici chiar în luna septembrie. Pauline era călare pe credincioasa Tundra, Billie-Pearl pe Dustin, iar Gus pe un cal tânăr şi cuminte, pe care tocmai îl învăţase să suporte şaua. Lăsând în urmă fâşia de păşune care mărginea şoseaua, îşi începură ascensiunea pe o cărare largă care urca spre nord, acolo unde dealurile se îndesau unele în altele şi culminau într-un vârf mărginit de pante abrupte, cu pietriş şi vegetaţie puţină, unde din loc în loc se iţeau stânci ascuţite din pământ. Urcară printre tufişuri de ienupăr, prin văi presărate cu pelin şi răchitan roşu, înveselite încă de ultimele flori

ale verii, pe unde curgeau pârâie neştiute. Arbuştii cu frunze cerate

degajau un miros intens de mosc. Din când în când vedeau căprioare şi oi, dar pe coclaurile acelea nu umblau decât vântul, sălbăticiunile, câteva mierle albastre, măcălendri şi şopârle leneşe, fără cea mai mică urmă de prezenţă umană. Pauline adora aceste întinderi infinite.

Caii avansau prudent, escaladând coastele a- brupte. Copitele lor loveau solul pietros. Toţi trei se bucurau enorm de astfel de escapade în inima naturii. Pauline se afla în compania persoanelor care o faceau cea mai fericită: confidenta sa, care ştia totul despre ea, şi prietenul ei, alături de care descoperea pentru prima dată emoţiile iubirii. Simţea cum se mişcă sub ea mustangul preferat, Tundra, şi era mulţumită să se afle departe de Marcelle, de accesele ei de tristeţe şi de problemele ei cu alcoolul, pe care Doug le trecea sub tăcere. Intr- o zi, curând, mama ei avea să atingă punctul dincolo de care nu exista întoarcere. Se întreba uneori dacă n-ar trebui să-i vorbească chiar ea despre asta, dar avea numai şaptesprezece ani şi se temea de limba ei ascuţită. O văzuse adesea transformându-se în scorpie după câteva pahare în plus.

Ajunseră pe un tăpşan flancat de tufe masive de ienupăr şi luară viteză într-un galop fluid, aruncând în jur nori de praf. Dintr-odată însă, Dustin începu să necheze şi să-şi sucească gâtul, iar Billie-Pearl plescăi nemulţumită şi

încetini, obligându-i şi pe ceilalţi să-şi adapteze viteza. Dustin părea nervos. Scutura din cap şi pufnea dintr-o cauză misterioasă. Pauline sugeră că poate fusese muşcat de un tăun, iar Gus coborî din sa ca să-l examineze.

- Nu văd nimic, dar e cu nervii întinşi la maximum băiatul nostru! spuse tânărul. Poate că are o problemă la o copită.

Se aplecă să verifice, dar, în aceeaşi clipă, Pauline observă silueta neagră a unui cal la marginea opusă a întinderii plate. Era Commander, însoţit de două iepe şi de un mânz. Dustin îl recunoscuse.

- Billie-Pearl, priveşte!

Prietena ei ridică ochii şi îşi ţinu respiraţia. Caii lor dădeau semne clare de nervozitate, reacţionau la prezenţa armăsarului pufnind şi bătând solul cu picioarele. Lui Pauline i se făcu frică.

- N-o să ne facă rău, stai liniştită, o asigură Billie-Pearl, ghicindu-i îngrijorarea.

- De unde ştii?

- Ştiu şi atât.

- Dar ce face? întrebă Gus.

Tânăra îi răspunse că le demonstra, încă o dată, cine era şeful, dar fără ostilitate, pentru că îi cunoştea pe ceilalţi cai, cu excepţia lui Hook, nou-venitul.

- Crezi că s-ar putea apropia de noi? întrebă şi Pauline.

- Aşa sper. Să aşteptăm aici.

- Descălecăm?
- Nu. Nu faceţi nici o mişcare bruscă.

» •

Dustin, Tundra şi Hook se mai calmaseră. Briza călduţă le înfoia coamele, cozile, dar şi părul brunet al lui Pauline. Commander înainta fără ezitare, protejându-şi iepele şi mânzul. Cu picioarele lui lungi şi puternice, cu gâtul herculean, avea alura mândră a unui războinic plin de cicatrici.

- Mi-e frică, gemu Pauline simţind cum Tundra începe să tremure din nou sub ea la apropierea armăsarului.
- N-ai nici un motiv. Vine să-şi marcheze

♦

teritoriul, iar noi nu suntem străini pentru el.

I se adresă lui Commander pe un ton ferm, dar respectuos, în timp ce nobilul animal continua să se apropie pe cărăruia pietroasă, transmiţându-i bucuria revederii pe aceste teritorii, care îi aparţineau numai lui. Acum, armăsarul începu să le dea târcoale, revenind sistematic pe propriii paşi.

- Ce face? Mă bagă în sperieţi când se învârte aşa în jurul nostru, zise Gus.
- Păstrează-ţi cumpătul! Ne adună la un loc, îi răspunse Billie-Pearl.
- Eşti sigură? o întrebă Pauline.
- Sunteţi nişte curci plouate! Ne protejează. Asta face, oftă exasperată prietena ei.

În sfârşit, Commander se opri în faţa lui Dustin, care tremura la vederea fostului său tovarăş de joacă. Billie-Pearl

se văzu nevoită să tragă de frâie şi să strângă gambele ca să-l împiedice pe tânărul animal să ţopăie de bucurie.

Armăsarul se apropie mai mult şi întinse botul ca să-i miroasă coapsa îmbrăcată în blugi. Tânăra, la rândul ei, îi întinse mâna, pe care calul o amusină meticulos.

- Uşurel, milord, prinţ al deşertului. Vă mai amintiţi de miss, călare pe Tundra, în spatele meu? Şi ea s-a îngrijit de domnia-voastră.

Commander era acum atât de aproape de Pauline, încât îi putea simţi suflul şi mirosul acru, sălbatic pe care îl degaja pielea lui murdară de praf. Tundra tremura ca o frunză în vânt. Nici stăpâna ei nu se simţea mai bine.

- Dă-i mâna, îi şopti Billie-Pearl. Te cunoaşte. Ai încredere în el.

întinse o mână timidă şi aproape închise ochii de spaimă când simţi pielea fină a nărilor sale dilatate. Ochii armăsarului, larg căscaţi, aveau o culoare extraordinară, de un negru-gri translucid. Cele două pupile enorme, care se distingeau clar, erau fixate asupra ei.

- Ce cal superb! exclamă Gus. Crezi că o să-l călăreşti într-o bună zi, Billie-Pearl?

- Exclus. Nimeni n-o să se suie vreodată pe Commander.

îl priviră îndepărtându-se în direcţia din care venise, urmat de familia lui.

- Am impresia că o să-l revedem în curând.

Zece zile mai târziu, Commander se întorsese şi aştepta cuminte la poarta ranchului. De data asta era singur. Billie-Pearl se apropie de el, cu mâinile în buzunarele blugilor, sub ochii lui Pauline, care-i pândea de pe verandă. Parcă erau doi vechi prieteni bucuroşi să se revadă.

- Crezi că o să vină mai des? o întrebă Doug după ce află toată povestea.

îi spuse că mustangul îşi făcuse obiceiul să-i viziteze din când în când. Apărea fără să se anunţe, cu o parte a grupului său ori singur. Aştepta s-o vadă pe Billie-Pearl şi petreceau câteva minute între patru ochi. Nimeni nu-i deranja, iar tânăra nu încerca niciodată să-l atingă şi nici nu-şi propusese s-o facă. Uneori, Commander îi adulmeca creştetul capului, şi într-o zi îi dăduse jos pălăria Stetson, fâcând-o să se aplece râzând după ea.

- Şi prietena ta n-ar vrea să-l încalece? o întrebă Doug.

Pauline îi răspunse citând-o pe Billie-Pearl:

- Exclus. Nimeni n-o să se suie vreodată pe Commander.

Tatăl ei vitreg înţelegea. îi făceau plăcere aceste discuţii cu Pauline, din care afla ce se mai petrecea pe la ranch, detalii despre activităţile ei acolo, ce anume o pasiona şi ce descoperiri mai făcuse. Se felicita în sinea lui pentru ideea de a o fi prezentat familiei Johnston. Marcelle nu se arăta la fel de entuziastă. O fată care visa să devină

medic veterinar? Perspectiva nu i se părea deloc atrăgătoare, lucru pe care nu se jena să i-l comunice fiicei sale, adesea cu brutalitate, în opinia ei, Pauline ar fi trebuit să-şi diversifice contactele sociale, să frecventeze şi alte cercuri decât crescătorii de animale: altfel, cum îsi va găsi un soţ? Nu-şi dorea nimic altceva decât binele fetei, sub forma unui peţitor serios, bogat, cu frumoase perspective de viitor. Prin salonul ei de coafură treceau doamnele din înalta societate locală, care avea fii şi nepoţi disponibili. în curând avea să împlinească optsprezece ani. Totul se juca acum. Altfel, risca să rămână pe dinafară şi să ajungă o fată bătrână la care să nu se mai uite nimeni. Trebuia să-şi

•

coafeze părul şi să se machieze cu mai multă grijă. Pe lume mai existau şi alte lucruri decât plimbările călare, pentru numele lui Dumnezeu!

Pauline era exasperată de aceste predici, care o făceau să se simtă ca o marfa scoasă la mezat. Era însă prea timidă şi prea bine-crescută ca să-i răspundă. Noroc cu ocheadele complice ale lui Doug, care-i mai dădeau curaj. Din când în când o mai invita pe soţia lui să schimbe subiectul, deşi Marcelle susţinea că o face pentru binele copilului.

într-o seară stropită din belşug cu bourbon, mama ei lansă ideea că ar fi bine ca Pauline să iasă cu un bărbat

precum acel Kendall Spencer, directorul adjunct de la hotelul Mapes. Era exact genul de bărbat care i s-ar fi potrivit fiicei ei: frumos, bine îmbrăcat, cu zece ani mai în vârstă decât ea, cu o poziţie bună.

- Nu-ţi trebuie un grăjdar puturos! adăugă, strângând din buze cu dispreţ.

- Marcelle, gata! Ajunge!

Doug ridica foarte rar vocea, dar când o făcea era eficace. Femeia tăcu.

Peste câteva săptămâni, după Ziua Recunoştinţei, Doug le anunţă că duminica următoare intenţiona să livreze la hotel o maşină pe care o reparase pentru unul dintre clienţi.

- Pauline te-ar putea ajuta, interveni repede Marcelle.

Tânăra îsi dădu seama imediat unde bătea

„mama ei, dar, din nou, păstră tăcerea.

- Cum să mă ajute? Nu trebuie decât să-i duc maşina omului în Virginia Street.

- Ei bine, Pauline te poate duce cu Buick-ul până la Sparks şi se poate ţine după tine până la hotel, ca să vă întoarceţi amândoi acasă cu maşina.

Doug pufni în râs. Nevestica lui era foarte isteaţă, glumi sărutând-o pe frunte. Din păcate, sărmanul ei tată habar n-avea ce punea la cale „nevestica[0]. Duminică, Pauline se pregătea să iasă din casă, îmbrăcată cu nişte pantaloni, mocasini şi un pulover,

când mama ei o făcu să vină înapoi, pe motiv că trebuia să-şi îmbunătăţească tinuta. Marcelle îi alese o fustă
de lână, pe care nu o purta decât la mari ocazii, un set cu cardigan şi vestă verde-smarald şi pantofi cu tocuri înalte.

- De ce se găteşte Pauline? întrebă Jimmy.

- Se duce la Mapes, îi răspunse mama în timp ce pieptăna repede părul lung al fetei şi i-l lega cu gesturi experte în coadă. Trebuie să fii şic când mergi la Mapes.

Tinerei nu-i plăceau pantofii, iar Marcelle îi făcu hatârul s-o lase să-şi poarte balerinii negri. Pe drum, Doug îi explică liniştit că toată operaţiunea de livrare a maşinii urma să dureze cel mult zece minute. Putea să-l aştepte în salonul de la recepţie.

Hotelul i se păru la fel de somptuos ca la prima vizită, din vara trecută. Poate că avea o legătură şi cu parfumul care domnea în interior: mirosul banilor, al hainelor elegante, al valizelor de lux. Era de-abia sfârşitul lunii noiembrie, dar acolo trona deja un brad de Crăciun, împodobit cu decoratiuni strălucitoare. Se foia de colo-colo jenată, sub privirile pofticioase ale angajaţilor, blestemându-şi în gând mama care o gătise ca pe o vacă de concurs. Trecu prin faţa vânzătoarei de flori, o femeie amabilă, cu ochelari, care o întrebă dacă o poate ajuta cu ceva, apoi pe lângă frizer, care bărbierea un client, şi pe lângă salonul de frumuseţe, unde câteva cucoane îsi

faceau unghiile.

- N-aveţi nevoie de serviciile salonului. Sunteţi deja foarte frumoasă.

li simţise mirosul loţiunii după ras cu mentă înainte să-i audă vocea. Kendall Spencer era un tip scund, dar emana o energie care îl facea să pară mai înalt.

- Aşteptaţi pe cineva?

- Da, pe tatăl meu vitreg. Are o întâlnire aici, la hotel.

- V-am mai văzut o dată sus, în Sky Room. Purtaţi o rochie verde în seara aceea. Vă stătea foarte bine. îmi face plăcere să vă revăd.

Bărbatul se opri din vorbit, mulţumindu-se s- o privească amabil şi lacom în acelaşi timp. Ea îl găsi frumos, cu gura aceea subţire. Era încă tânăr, căci abia împlinise treizeci de ani, iar sub aparenţa lui îngrijită ghicea o putere întunecată care o tulbura profund. Era seducător şi periculos în acelaşi timp. Nu avusese niciodată de-a face cu genul acesta de indivizi: iubitul ei nu avea decât şaptesprezece ani şi foarte puţină experienţă în toate domeniile, cu excepţia călăriei.

- Amintiţi-mi, vă rog, numele dumneavoastră.

- Pauline.

- Sunteţi foarte frumoasă, Pauline.

Nu era obişnuită cu astfel de complimente.

- Sunteţi adorabilă când vă îmbujoraţi aşa. Câţi ani aveţi?

Dintr-un motiv pe care nu şi-l va putea

explica mai târziu, îi declarase că avea să împlinească douăzeci de ani la începutul anului următor. Ii fusese imposibil să admită că nu avea decât şaptesprezece.

- V-ar face plăcere o vizită privată la Mapes? o întrebă. Am un program destul de încărcat, dar m-aş bucura să vă fiu ghid. E un loc cu totul special, după cum ştiţi.

Fără voia ei, acceptă. Ba chiar îi spuse că i-ar face plăcere, deşi o voce interioară o îndemna să fie prudentă.

Doug îşi făcu apariţia şi evalua rapid situaţia. O vizită la Mapes? Bună idee, dar cu altă ocazie. Trebuiau să se întoarcă rapid acasă. Marcelle le pregătise o tocăniţă pe cinste. Ah, şarmanta soţie pariziană? Kendall şi-o amintea şi pe ea cu plăcere.

- Care este numele dumneavoastră de familie, dacă-mi permiteţi? îl întrebă pe Doug.

- Hammond, îi răspunse acesta cu o anumită mândrie în glas.

- Sunteţi din Reno?

- Exact. De mai multe generaţii. Locuim pe Washington Street.

Pauline îşi dădu seama că Spencer Kendall se uita la salopeta lui pătată cu o uşoară milă, dar fără dispreţ.

- Ei bine, mi-ar face plăcere să ofer familiei Hammond o nouă ocazie de a reveni la noi.

Se declară în întregime la dispoziţia lor, precizând că nu toţi clienţii primeau turul privat, ci numai cei pe care-i

aprecia în mod deosebit. Le întinse cartea lui de vizită, pe care Doug o vârî în buzunar cu un salut din cap.

Când ajunseră acasă, Doug îi povesti soţiei lui despre întâlnirea cu directorul adjunct, precizând doar că individul se purtase cu amabilitate. Aruncă discret cartea de vizită, iar Pauline preferă să păstreze tăcerea. Nu voia să recunoască în fata mamei că nu-l lăsase

• indiferent pe Kendall, nici să admită că se simţise flatată. Ii povesti despre întâlnire numai lui Billie-Pearl. În realitate, nici nu se aştepta să mai audă de domnul Spencer.

Şi totuşi, după câteva zile, în timpul mesei de seară, telefonul începu să sune. Marcelle răspunse. Era asistenta lui Kendall Spencer, care dorea să-i invite pe toţi la Mapes, pentru o vizită a hotelului. Cum le aflase numărul de telefon? se întrebă Pauline, dar îsi aminti că Doug menţionase că locuiesc pe Washington Street. Telefonul şi adresa se găseau în anuar. Mama ei exulta, căci planul îi funcţionase. Fiica sa atrăsese atenţia unui tânăr promiţător. Acceptă invitaţia şi vizita fu programată pentru miercuri după-amiază, după şcoală. Jimmy era entuziast, în timp ce Doug continua să fie circumspect.

Vizita fu captivantă, iar Kendall îi impresionă pe toţi, chiar şi pe tatăl vitreg al lui Pauline. începu prin a-i informa că hotelul fusese imaginat de familia Mapes în anii ’40, după modelul

Chrysler Building de la New York. Patronul lui, Charles Mapes Junior, actualul director, veghea ca angajaţii hotelului să fie nativi din Nevada. Pe durata construcţiei, care durase zece ani, nu se făcuse nici o economie, de la utilizarea ţiglelor din ceramică autentică până la robinetele din crom şi inox, iară a uita echipamentele electromenajere de cea mai bună calitate. Cu toate acestea, preţurile rămâneau rezonabile, sublinie el, pentru a face confortul accesibil tuturor.

Pauline constată cu câtă atenţie se ocupa directorul adjunct de Jimmy şi Marcelle, care căzuseră cu totul sub farmecul lui. Da, bărbatul avea un anume magnetism, trebuia s-o recunoască. îşi începură vizita cu cele trei bucătării enorme de la parter, unde bucătarul- şef şi asistentul lui lucrau deja de zor, alături de echipele lor, la pregătirea cinei, nu doar pentru restaurantul Sky Room, care putea primi cinci sute de persoane, ci şi pentru Coach Room şi Coffee Shop, fără să omită serviciul în cameră, pentru clienţii care preferau intimitatea. Jimmy primi un măr glasat pe băţ. Vizitară apoi sala boilerelor, unde muncitorii supravegheau ţevile şi cuvele; spălătoria, impresionantă prin numărul de maşini de spălat şi de uscat rufe care funcţionau în acelaşi timp, pe urmă salutară telefonistele închise în cabinele lor insonorizate.

Coborâră la cazinou, o lume complet

diferită, cu mochetă moale pe jos, tavan cu decoraţiuni aurii şi stâlpi îmbrăcaţi cu oglinzi. Aerul era plin de fum de ţigară şi de mirosuri de alcool, iar clienţii se înghesuiau în jurul meselor ca să- şi încerce norocul la black-jack sau la ruletă. Un paznic îl zări pe Jimmy şi se repezi să-l dea afară, pentru că accesul minorilor era interzis, dar Kendall îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze şi omul îi lăsă în pace. Aruncară o privire şi în camera seifurilor, pe care ghidul îi asigură că n-o arăta nimănui, nici măcar clienţilor importanţi.

Pe tot parcursul vizitei, directorul adjunct fu salutat de angajaţi cu cea mai mare deferenţă. Ochii săi, mereu alerţi, examinau fiecare detaliu, fiecare poziţie, iar Pauline îşi dădu seama că atrăgea priviri furişe, ca şi cum anumiţi membri ai personalului s-ar fi temut de el. Bărbatul se deplasa rapid, fără zgomot, cu mişcări fluide, netezindu-şi părul drept spre spate şi afişând un zâmbet superior. între aceste ziduri era un om puternic, lucru pe care îl ştia foarte bine.

înainte de a se despărţi de familia Hammond, îi luă mâna lui Marcelle şi i-o sărută într-un mod puţin prea apăsat.

- Aveţi o fată superbă, doamnă. Acum îmi dau seama de la cine a moştenit frumuseţea.

Chiar înainte de Crăciun, pe la prânz, Pauline (acea cumpărături de ultimă oră pe West Second Street, la Byington Building, într-unul dintre buticurile

favorite ale lui Marcelle, The Parisian Dress Shoppe. Vânzătoarea nu vorbea o boabă de franceză, dar mărfurile proveneau din Franţa, după cum scria pe etichete. Alese o eşarfa de mătase fucsia, pe care vânzătoarea începu să i-o ambaleze, când se auzi clopoţelul magazinului şi interiorul fu invadat de un parfum familiar.

- Ia te uită... Nu cumva am găsit-o pe frumoasa franţuzoaică?

Era el, înfofolit într-un palton scurt, bine croit. Părul blond îi era acoperit de o pălărie de fetru, aşezată nonşalant.

- Bună ziua, domnule Spencer, îl salută vânzătoarea. începe să se facă frig, nu-i aşa?

Kendall căuta un cadou pentru mătuşa lui. Se lăsă tentat de o eşarfă asemănătoare cu cea cumpărată de Pauline.

- Ce-aţi zice de o cană de ciocolată caldă la Coffee Shop? o întrebă când ieşiră înapoi în aerul rece.

Hotelul Mapes se afla la colţul străzii. Bărbatul o privea atent, cu acelaşi zâmbet fin în colţul gurii. îşi dădu seama că nu-l putea refuza. Nu avea să dureze mult, la urma urmelor, maximum o jumătate de oră, iar ideea de a petrece un moment în interiorul luxos, în compania unui bărbat care o plăcea, îi surâdea. Nimeni nu o privise aşa până atunci. Nici măcar nu ştia dacă are voie să se bucure sau nu – îi dădea impresia că o dezbrăca din priviri. în acelaşi timp, îşi spunea că mama ei va fi mândră că-i

trezea interesul unui bărbat de acest calibru. Pentru Marcelle, Kendall Spencer reprezenta ginerele ideal. Părea politicos, atent şi rafinat, spre deosebire de crescătorii de vite îngălaţi care fluierau când trecea pe lângă ei. îi deschise usa curtenitor şi o lăsă să intre înaintea lui, iar Pauline remarcă din nou privirile pe care i le arunca personalul. Şeful se întorsese.

îşi dădea silinţa să nu-şi trădeze nervozitatea, dar îi tremurau degetele pe ceaşca de ciocolată caldă. Kendall îi punea întrebări la care răspundea timid. Da, era în vacanţă. îi plăcea să petreacă sărbătorile cu familia. Era pasionată de cai. Călărea la un ranch, nu departe de Wadsworth, împreună cu prietena ei. Da, era franţuzoaică, născută la Paris, dar obţinuse cetăţenia americană şi crescuse aici. Parisul i se

• •

părea foarte departe. Lucra undeva? Făcea studii? Pauline îşi aminti panicată că-i spusese că avea aproape douăzeci de ani. Nu putea să recunoască acum că era încă la liceu. îngăimă ceva despre nişte studii de limba franceză la Universitatea din Reno. Bărbatul îi povesti şi el despre familia lui, aşezată în Nevada de multă vreme, şi de activitatea de la hotel, care îl pasiona. Funcţia pe care o ocupa era esenţială, pentru că directorul călătorea mult, iar el trebuia să se ocupe de tot în absenţa lui. Era un stabiliment uriaş, după cum putuse constata, iar problemele apăreau

constant. Tot timpul trebuia să rezolve câte ceva! Tânăra îl asculta cu plăcere. Avea o voce caldă, dar uşor neliniştitoare, ca şi cum delicateţea afişată ascundea o fatetă mai obscură.

înainte să plece, îi spuse:

- Cred că am uitat să vă arăt biroul meu, când ati fost în vizită cu familia. E cel mai mare din

•

hotel, chiar mai mare decât al directorului!

Pauline ezită, dar sfârşi prin a accepta. N-o să dureze decât câteva minute, îşi spuse.

- E foarte aproape, la etajul doi. O să vă prezint şi fabuloasa mea echipă de colaboratori apropiaţi. Haideţi!

îl urmă în ascensor, curioasă să vadă unde lucra, dar constată cu surprindere că birourile administraţiei erau pustii. Ah, da, începuse pauza de masă. Uitase. Vor face prezentările cu altă ocazie.

lată bârlogul meu, anunţă Kendall deschizând uşa dublă care dădea spre o încăpere spaţioasă, decorată în tonuri roşiatice şi cafenii, cu podeaua acoperită de o mochetă ţipătoare.

Pe lângă pereţi erau înşirate etajere pline de trofee şi cupe sportive, un birou unghiular din lemn de tec şi două canapele de piele.

Intră, cu paltonul pe braţ. Bărbatul i-l luă şi îl agăţă într-un cuier, împreună cu al său.

Se lăsă un moment de tăcere.

Ferestrele dădeau către Virginia

Street, acoperită de un strat subţire de zăpadă, unde oamenii se înghesuiau cu braţele pline de pachete cu cadouri.

Commander apăru brusc lângă ea, ca o barieră protectoare împotriva bărbatului care se apropia încet, cu un surâs tandru pe buze.

Septembrie 1960
Reno, Nevada

Pauline se schimba în vestiarele de la subsol, când se trezi cu Mildred Jones lângă ea.

- S-a întors! zise laconic şi se făcu nevăzută la fel de rapid.

Nu avea nevoie să-i spună mai mult.

Doamna Miller fusese absentă zece zile, şi fiecare dimineaţă venise cu noi bârfe. Fuga ei misterioasă la Los Angeles alimentase cele mai nebune zvonuri. Se spunea că fusese internată la clinica Westside pentru depresie. Alte surse indicau că încercase să-l vadă pe Yves Montând pentru ultima dată la hotelul Beverly Hills, după interviul acordat de acesta jurnalistei mondene Hedda Hopper de la *Los Angeles Times,* în care actorul cataloga dispreţuitor sentimentele lui Marilyn pentru el drept pasiune de liceana. A doua zi însă, Pauline auzise că doamna Miller era mai bine, că îşi consultase psihiatrul, pe doctorul Greenson, că-şi decolorase părul la coafeza ei, loiala Pearl Porterfîeld, sau că petrecuse câteva zile la San Francisco cu prietenii de acolo. Un zvon persistent sugera că Marilyn

Monroe ar fi fost utilizată drept ţap ispăşitor ca să acopere incapacitatea lui Huston de a respecta bugetul de producţie al filmului. Devenise imposibil să mai discerni minciuna de adevăr. în cursul întreruperii filmărilor, Clark Gabie profitase ca să se întoarcă la el, la Encino, Montgomery Clift plecase la New York, pe când John Huston ajunsese pe prima pagină a ziarelor pentru dependenţa de jocurile de noroc. Pauline aflase că acesta din urmă îşi petrecea nopţile la cazinou şi că înregistra pierderi masive. Toată lumea îşi spunea că, în ritmul acesta, filmul nu va fi terminat niciodată.

în acea dimineaţă, în drum spre Mapes, văzu salahorii cărând un pat enorm spre holul hotelului. Băieţii de la recepţie erau posomorâţi. Când îi întrebă ce se întâmplase, află că Montgomery Clift era atât de pretenţios, încât îşi adusese propriul pat din Manhattan la Reno, la aproape 6 000 de kilometri distanţă!

în apartamentului 614 o găsi pe doamna Miller în picioare, în salon, conversând intens cu Rafe. în picioarele goale, actriţa purta o pereche de pantaloni albi şi o cămaşă crem. Observă că avea tenul mai luminos şi că părul ei îşi regăsise blondul perfect până la rădăcini, care acum nu mai erau închise la culoare. Părea chiar şi mai slabă. Doamna Miller îi povestea maseurului că i se făcuse o primire formidabilă, care îi mersese la suflet, la

aeroportul din Reno când ajunsese, în seara precedentă.

- Bună ziua, îi salută Pauline pe amândoi. Bine ati revenit, doamnă Miller. Mă bucur să vă revăd.

- Ah, iat-o pe simpatica noastră franţuzoaică! *Bonjour!* îi răspunse actriţa în franceză, ceea ce o făcu să zâmbească.

Doamna Miller îşi continuă discuţia cu Rafe, în timp ce Pauline se apuca de treabă. îl asigură că lucrurile vor merge altfel de acum înainte, căci rezolvase unele probleme şi se simţea mai puternică. Avea de gând să păşească cu dreptul, pentru că îşi făcuse plinul de energie în scurtul sejur petrecut în California. Preciză totuşi că situaţia nu era în întregime roz şi că trebuia să termine nenorocitul acela de film. Rafe evocă scurta apariţie care-i fusese rezervată, în rol de ambulanţier, după scena de rodeo. Era curios să vadă cum o să arate pe ecran. Doamna Miller îl tachină asigurându-l că el era vedeta principală.

Se auzi soneria, şi atmosfera din vremurile bune îşi reintră în drepturi. Whitey şi Agnes năvăliră înăuntru bucuroşi s-o revadă pe faimoasa actriţă, iar May aduse corespondenţa zilei. Toată lumea discuta intens, în timp ce Pauline îşi vedea de curăţenie.

• •

Dintr-odată, usa de la camera de alături se deschise şi doamna Strasberg apăru ca prin magie, făcându-i pe toţi să

râdă cu poftă. Hotărâse să doarmă, de acum înainte, cât mai aproape de protejata ei.

- Am scăpat de regele posacilor! declară doamna Miller. Am obţinut-o la schimb pe Paula.

- Sigur, draga mea, dar nu uita că avem un film de terminat şi că regele posacilor va fi şi el prezent pe platoul de filmare.

Pauline trăgea cu urechea la conversaţii, frecând mobilele cu pământuful. Se simţea bine în sânul acestui grup pe care ajunsese să-l cunoască. Cineva bătu la uşă, şi se duse să răspundă. Erau Mildred Jones şi Harpei; o altă femeie de serviciu. Şefa îi ceru să le urmeze pe culoar.

- Trebuie să te duci să-ţi recuperezi fata. Harper o să termine aici.

- S-a întâmplat ceva cu Lily? întrebă speriată.

- Nu, nu-ţi face griji, e bine. Mama doamnei Abigail a făcut o criză. Trebuie să se ducă la ea imediat. Ii voi explica situaţia secretarei doamnei Miller fără să intru în detalii. Hai, du- te.

Pauline ştia că nu se putea întoarce în salon ca să-şi ia rămas-bun de la gaşca veselă. Simţi un strop de tristeţe, dar şi invidie pentru Harper. Se schimbă la vestiar şi fugi spre Pickard Street.

- Acum te am doar pentru mine, micuţa mea Lily, fredonă ea luându-şi fetiţa în braţe.

Petrecu restul zilei acasă, jucându-se cu ea, cântându-i melodiile preferate şi

făcându-i prăjituri. Mai târziu află de la doamna Abigail că mama acesteia fusese internată, că avea să scape cu viaţă, şi că o putea lăsa pe Lily la ea a doua zi de dimineaţă, ca de obicei.

În dimineaţa următoare reveni la lucru în apartamentul 614. Doamna Strasberg era deja trează. îmbrăcată cu un chimono negru, îşi bea cafeaua în salon. Recitea scenariul, aşa că Pauline salută discret, cu grijă să nu o deranjeze.

Doamna Miller ieşi din dormitor. Chipul ei era, din nou, umflat şi palid. Era limpede că dormise prost. Pauline avu impresia că o să treacă pe lângă ea fără s-o bage în seamă, dar se opri să-i adreseze câteva cuvinte:

- Totul e în regulă? Doamna Jones ne-a spus ceva despre o problemă în familie.

De data asta nu era în pielea goală, ci purta o cămaşă de noapte scurtă, care lăsa să i se vadă picioarele frumoase.

- Mulţumesc, doamnă Miller. Totul e bine. Bona fiicei mele a avut un necaz.

îşi muşcă buzele, dar era prea târziu. Lăsă capul în jos, jenată.

Ochii doamnei Miller se căscară.

- Cum, ai o fiică?
- Da, îngăimă.
- Şi soţul ce face?
- Doar o fiică. Nu am sot.

Ochii doamnei Miller, de un albastru-gri special, îşi schimbau culoarea în funcţie de lumină şi de hainele pe care le purta. în acea dimineaţă aveau o

nuanţă indescriptibilă: două mici lagune ceţoase.

- Cum se numeşte fiica ta?
- Lily.
- Ce vârstă are?
- Trei ani.
- Prin urmare, tu ai avut-o la...
- Optsprezece ani.
- Eşti mamă...

Doamna Miller părea emoţionată. îi atinse obrazul cu un gest tandru. îi spuse că voia neapărat s-o cunoască pe Lily. S-ar fi bucurat enorm, căci adora copiii. îi plăceau păpuşile sau alte jucării anume? Voia să-i ofere un cadou. Trebuia s-o vadă! Măcar numai câteva minute. Ar fi fost minunat.

Pauline rămăsese fără glas. Nu ştia cum să reacţioneze la o asemenea cerere. Să i-o prezinte pe fiica ei lui Marilyn Monroe? Când doamna Miller plecă să-şi facă toaleta, doamna Strasberg, care nu ratase nimic din discuţie, îi confirmă că actriţa iubea copiii. Nu reuşise să aibă ea însăşi încă. Era complicat, îi explică profesoara pudic. Marilyn era foarte generoasă cu fiica ei, Susan, care era de aceeaşi vârstă cu Pauline.

- Vino cu ea într-o dimineaţă, o sfătui. O să-i lumineze ziua şi, crede-mă, are mare nevoie.

îşi aminti articolele din revistele lui Marcelle în care se vorbea despre sarcinile neviabile ale actriţei. îi recunoscu doamnei Strasberg că nu ştia cum să procedeze: să vină cu ea aşa,

nitam- nisam, într-o dimineaţă? Se temea de reacţia şefei. Doamna Jones era o femeie dură.

- Mă ocup eu de ea. Te aşteptăm mâine cu micuţa. O să-i facă mare plăcere lui Marilyn.

A doua zi de dimineaţă, doamna Sheldon, vecina care le ducea în fiecare dimineaţă pe Victoria Street, observă că Lily purta o rochie drăguţă.

- Mergem să ne întâlnim cu o prietenă a lui mami. E ţinuta mea elegantă, îi spuse micuţa.

- O prietenă? o întrebă doamna Sheldon, vizibil fermecată de drăgălăşenia copilului.

- O doamnă clientă de la Mapes, îi răspunse Pauline serioasă.

Plecaseră înainte de trezirea lui Marcelle, care nu văzuse că Lily purta rochia albă cu modele roz şi dantelă, altfel cu siguranţă ar fi pus întrebări.

- Eşti foarte frumoasă, Lily. Pe cuvânt. Mama ta poate să fie mândră de tine.

Din fericire, nu făcu nici o referire la tatăl lui Lily. Pauline se ruga în sinea ei să nu dea nas în nas cu el prin hotel, dar era încă devreme. Kendall nu ajungea niciodată înainte de ora 9.30, uneori chiar mai târziu. Decise să evite intrarea personalului, pentru că nu dorea să-şi întâlnească colegele. Urma să se schimbe în uniforma hotelului mai târziu.

Când intrară însă în holul de la recepţie, toţi ochii se îndreptară spre ele. Zâmbetele colegilor erau sincere,

binevoitoare, observă în timp ce-şi ducea fiica spre ascensoare. îşi dădu seama că n-o mai adusese niciodată aici. Fetiţa părea copleşită de dimensiunile locului. Pauline se pregătea să ţină piept expresiei dezaprobatoare a doamnei Jones, care însă nu se vedea pe nicăieri. în cabina liftului, Casper o făcu pe Lily să râdă, învârtindu-şi toca roşie.

- E fiica ta? o întrebă, deşi toată lumea cunoştea situaţia.

- Da, îi răspunse cu mândrie.

I se păru ciudat să fie nevoită să sune la apartamentul 614, în loc să descuie cu cheia ei. Doamna Strasberg îi deschise cu un zâmbet larg-

Se treziră înconjurate de gaşca veselă, care le făcu o primire dintre cele mai călduroase. Pauline se temu că fiica ei s-ar putea simţi intimidată de atâta atenţie, dar părea să-i placă. Intrară în salon, unde Agnes îi oferi o ceaşcă de cafea.

- Unde e doamna, prietena ta? o întrebă micuţa.

- Cred că pe mine mă caută, spuse doamna Miller. *Bonjour,* Lily. încântată de cunoştinţă.

Se lăsă în genunchi pe mochetă, la nivelul copilei, mulţumindu-i că venise s-o vadă. Ce rochie magnifică! Rozul şi albul erau şi culorile ei preferate.

Doamna Miller şi Lily se lansară într-o conversaţie în toată regula. Cadoul era o căsuţă de păpuşi, iar May îi şopti lui Pauline că doamna Miller sunase la

magazinul de jucării personal ca să-l comande. Pauline o observa pe copilă, care atingea uluită mica structură din lemn, mobilele miniaturale, stofele şi covoarele minuscule. îşi va aminti oare de aceste clipe? se întrebă văzând cum degetele delicate ale actriţei le atingea pe cele ale fiicei ei. Nu avea decât trei ani, dar căsuţa de păpuşi o să reziste, o să rămână în camera ei ca o dovadă a acestei întâlniri.

Lumina dimineţii, mai slabă în septembrie, cădea pe un buchet de trandafiri albi aşezat pe masă. Când le vedeai una lângă cealaltă, ai fi zis că sunt mamă şi fiică, îşi zise Pauline. Citea acelaşi gând în ochii celorlalţi. De ce îi era aşa de greu doamnei Miller să ţină o sarcină? Pauline spera că o să reuşească într-o bună zi să aducă pe lume un copil, dar îşi aminti imediat de tensiunile din cuplu.

- îţi place? o întrebă doamna Miller pe Lily.
- Da, dădu din cap fetiţa.
- Mulţumeşte, îi şopti Pauline.
- Mulţumesc, doamnă.
- îmi dai voie să te mângâi?

încă o înclinare a capului.

Doamna Miller o luă în braţe, o strânse la piept şi închise ochii. Se lăsă liniştea. Tristeţea de pe chipul ei era atât de dureroasă, încât Pauline simţi nevoia să-şi mute privirea.

- Draga mea, a venit momentul să ne activăm, spuse doamna Strasberg cu o anumită fermitate. Whitey şi Agnes

trebuie să înceapă.

Doamna Miller, cu lacrimi în ochi, se dezlipi de copilă.

- De ce plângi? o întrebă Lily.

Actriţa se strădui să zâmbească. Cine să plângă? Ea? Nu, în nici un caz! Trebuia doar să se apuce de lucru, ca şi mama ei, de altfel. Toată lumea trebuia să treacă la treabă.

Lily ţinea căsuţa din lemn la piept.

-Ea mea. Numai a mea.

- Da, îi spuse doamna Miller. Numai a ta. Nimeni n-o să ţi-o ia.

O trase pe Pauline deoparte, în timp ce ceilalţi îşi luau la revedere de la copilă. Ţinea să-i mulţumească pentru că o adusese. Pauline îi răspunse că o făcuse cu plăcere.

Apoi, doamna Miller adăugă:

- Draga mea, nu eşti obligată să-mi răspunzi, dar care e situaţia cu tatăl ei?

Pauline simţi că se înroşeşte la faţă, dar reuşi să-şi controleze bâlbâială. Ii spuse că tatăl lui Lily era căsătorit şi avea copii.

- Am înţeles. Vă ajută? Vă dă bani?
- Da, din când în când.
- Vine să-şi vadă fiica?
- Nu prea des. Se pare că nevasta lui este foarte geloasă.

Doamna Miller ridică din sprâncene intrigată.

- E din Reno?
- Da. L-aţi şi cunoscut, de altfel.
- Ah, da?

Pauline aruncă o privire spre fiica ei, care se lăsa răsfăţată de Agnes. De ce îi

povestea toate astea doamnei Miller? Pentru că avea încredere în ea.

- Numele lui este Kendall Spencer. E directorul adjunct al hotelului. L-aţi văzut în noaptea aceea din perioada penei de curent uriaşe, în Sky Room.

Doamna Miller spuse că şi-l amintea cu claritate.

- A recunoscut copilul?
- Nu. Lily poartă numele meu.
- îti face necazuri?

Pauline tăcu. Miller îi spuse că existau pe lume bărbaţi care rămâneau infecţi, chiar dacă purtau costume scumpe. Se purtau rău cu femeile tinere. Pauline nu era obligată să-i dea explicaţii, dar putea să reţină un lucru important: trebuia să înveţe să-i facă faţă, trebuia să se afirme, chiar dacă nu era uşor. Nu avea de ales. Ea avea experienţă în domeniu. Trecuse prin situaţii sordide din cauza bărbaţilor.

- Nu te lăsa batjocorită, draga mea. Promite- mi! îi zise apucând-o strâns de mână.
- Vă promit, doamnă Miller.
- Of, ajunge cu „doamna Miller“. Te rog să-mi spui Marilyn.

Filmările se reluaseră, cu mai mult sau mai puţin antren. Erau zile în care Pauline nu se intersecta cu nici unul dintre membrii gâştii vesele, căci toată lumea era pe platou, dar vremea capricioasă şi problemele de transport îi dădeau destul de des ocazia să-i vadă.

Acum, când se ocupa şi de camera alăturată, a profesoarei, care îşi lăsa uşa întredeschisă, auzea fără să vrea conversaţiile matinale dintre aceasta şi soţul ei, Lee, sau cu fiica ei, Susan. Află astfel că Kay Gabie aştepta un copil, primul al cuplului. Doamna Strasberg părea să-şi facă griji pentru Clark; la aproape şaizeci de ani, avea un rol care presupunea câteva cascadorii dificile. Actorul nu i se părea în cea mai bună formă, dar nimeni, în opinia ei, nu se simţise prea bine de-a lungul acestui proiect atât de ciudat. Uneori se produceau mici miracole, îi mărturisi soţului ei, ca acel lung dialog dintre Roslyn şi Perce, filmat în spatele unui bar, într- un talmes-balmes de obiecte şi de cutii de

* * *

aluminiu goale, în aburii sprayului contra muştelor. Marilyn şi Montgomery Clift fuseseră pur şi simplu fabuloşi. Huston se temuse de la început de această scenă, pentru că actriţa avea obiceiul să uite textul, iar Monty era sensibil, dar nu fuseseră necesare decât trei duble. Toţi cei prezenţi apreciaseră sinceritatea interacţiunii dintre cei doi actori.

Conversaţiile doamnei Strasberg se dovedeau la fel de interesante ca bârfele de la cantină, dar păstra pentru ea tot ce auzea. Sfârşise prin a-i împărtăşi lui Billie-Pearl prietenia ei cu Marilyn şi bucuria pe care i-o aducea aceasta. Sfaturile pe care i le dăduse în legătură

cu tatăl lui Lily erau cu totul în asentimentul lui Billie-Pearl. Pauline nu uitase cuvintele acelea, şi peste câteva zile, când se intersectase cu Kendall, nu se mai supusese invitaţiei sale în birou, ci îi răspunsese că avea treabă şi nu avea timp de o partidă de sex. Fără să-i vină să creadă, bărbatul o apucase de braţ.

- Dă-mi drumul! îi ordonase ea ridicând glasul.

- Dar ştii cât de mult te iubesc, schimbase el tactica.

- Asta să-i spui nevestei tale, îi replicase sec, nu fără o anumită plăcere.

- Chiar i-ai zis aşa?

- Pe cuvânt.

- Face progrese miss a noastră.

Billie-Pearl voia să afle mai multe despre Marilyn, despre caracterul şi micile ei manii, dar Pauline nu avea nici un interes să-şi pună în pericol o relaţie atât de importantă. în fiecare dimineaţă plonja în viaţa intimă a vedetei: îi facea patul, îi aranja lucrurile, iar jurnaliştii continuau să încerce s-o mituiască. Se ţinea bine, deşi majoritatea colegilor ei ar fi cedat presiunilor.

- Am observat că, de când lucrezi la apartamentul 614, ai scăpat aproape complet de bâlbâială şi ai devenit mai hotărâtă.

*

Da, Pauline era conştientă că suferise o transformare lentă, de care aproape că nu-şi dăduse seama, că reusise să se afirme. Mama ei

* • descoperise căsuţa de păpuşi şi se interesase de provenienţa acesteia. Lily îi răspunsese că era un cadou de la Marilyn, iar Marcelle, ridicând din umeri, refuzase s-o creadă. Pauline îi confirmase, pe un ton aşezat, că era vorba într- adevăr de un cadou din partea actriţei.

- Aşadar, te cunoaşte?

- Da, mamă, mă cunoaşte. îi fac curat în cameră de aproape două luni, o ştii foarte bine.

- Dar mie nu mi-ai povestit absolut nimic!

- Nu povestesc nimic nimănui, pentru că o respect.

Marcelle păru pe punctul să izbucnească în plâns. I-ar fi plăcut atât de mult să ştie că nepoata ei petrecuse o oră cu Marilyn, iar Pauline îi răpea această bucurie. Nu era drept. Fiica ei făcuse totul ca s-o lămurească. îi înţelegea decepţia, dar aşa stăteau lucrurile: nu discuta despre relaţia ei cu vedeta.

- Dar cu Billie-Pearl şi cu colegele tale discuţi, nu-i asa?

- Da, prietena mea este la curent, dar o interesează mai mult mustangii decât vedetele de cinema. Ca şi pe mine, până la un punct! Cu colegele păstrez tăcerea şi voi continua s-o fac.

Dincolo de decepţie, în ochii mamei mai sesizase un sentiment: o anume admiraţie fată

• • de ea. Cu aceste gânduri în minte, împinse

căruciorul în apartament. Doamna Strasberg era la telefon, în camera ei. Tocmai îşi anunţa interlocutorul că se pregătea să coboare. înainte să iasă pe uşă, May o informă că Marilyn era la şedinţa de masaj. John Huston suferea de bronşită. Abia putea să respire, iar filmarea fusese întârziată. Echipa urma să se reunească mai târziu. May ieşi, însoţită de doamna Strasberg, apoi plecă şi Rafe, lăsând-o singură cu Marilyn, ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată, căci gaşca veselă se ocupa în permanenţă de ea, o asculta, o coafa sau o machia.

Marilyn intră în salon goală şi se repezi către toaletă, unde rămase cât Pauline dădu cu aspiratorul. Ieşi apoi îmbrăcată cu halatul care purta logoul hotelului, o salută scurt şi se întoarse în dormitor, unde începu una dintre acele conversaţii telefonice interminabile.

Pauline ştergea praful prin salon când vocea actriţei o făcu să tresară:

- Mă întrebam dacă... Actriţa o privea cu un aer interogator, ca şi cum ar fi încercat să priceapă ceva. Nu-mi da atenţie, se scuză când văzu că tânăra rămăsese blocată, neînţelegând ce vrea.

Apoi se apropie de ea şi se aplecă deasupra chipului ei.

- Ai nişte ochi incredibil de frumoşi.

- Mulţumesc.

- Mă întrebam dacă...

-Da?

Marilyn o conduse în dormitorul ei, trase perdelele şi deschise storurile.

- Aşază-te aici, te rog.

O puse pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă, cu faţa spre oglindă.

- Ochii ăştia trebuie puşi în valoare.
- Nu mă pricep la machiaj, recunoscu.
- Eu, în schimb, mă pricep, îi răspunse vedeta cu un chicotit poznaş.

Pauline nu se putu abţine şi chicoti la rândul ei. Femeia părea relaxată, veselă, departe de chinurile îndurate în ultimele săptămâni. Cu gesturi scurte, sigure şi abile, Marilyn îi aplică un fond de ten, fard de pleoape şi mascara, apoi îi pieptănă sprâncenele şi i le redesenă. În tot acest timp fredona o melodie şi se mira de fineţea trăsăturilor tinerei, de pometii înalţi şi de nasul delicat. Pauline avea nevoie să creadă în ea însăşi, să capete încredere. Era plină de potenţial.

- Acum priveşte-te în oglindă.

Deschise ochii şi văzu o necunoscută cu ochi mari, verzi şi migdalaţi, gene fine, sprâncene arcuite şi buze cărnoase, roşii.

- O! exclamă şocată.

Degetele lui Marilyn se ocupau acum de părul ei, trăgându-i elasticul în care avea prinsă coada.

- Spuneai că mama ta este coafeză?
- Da, dar eu nu mă pricep deloc, spre disperarea ei.
- Ironic, nu-i aşa? Aşteaptă... mi-a venit o idee.

îşi deschise larg şifonierul. Verdele era culoarea care-i venea cel mai bine, fără îndoială, dar o purta rar (chiar dacă avea o bluză superbă de la Pucci, de un

verde-deschis). în schimb, negrul, negrul mergea întotdeauna. Era elegant, iar Pauline trebuia să ţină minte asta: cu negru nu dădeai greş niciodată. îi alese o rochie de cocktail strânsă pe corp, cu o despicătură largă la spate.

- Hai, draga mea, pune asta pe tine. Nu te uita aşa speriată. Suntem doar noi două în cameră.

Pauline, care avea impresia că visează, îşi scoase uniforma şi trase rochia pe ea. Era strâmtă, dar atât cât trebuia. Nu era nici exagerat de scurtă.

Marilyn o privea cu un zâmbet larg.

- Spectaculos! Eram sigură! Ah, un moment, fluturasul meu!

Se repezi din nou la dulapul de haine, se aplecă şi scoase o pereche de pantofi.

- Pun pariu că nu porţi niciodată tocuri deoarece îţi închipui că te fac prea înaltă, nu-i aşa?

încuviinţă din cap.

- Cât ai la picior, iubita?

-39.

- Eu am 38, dar perechea asta s-ar putea să-ţi vină, pentru că mie mi-e largă.

îi întinse o pereche de pantofi alb cu negru, cu baretă la spate. O ajută să şi-i pună, apoi îi indică oglinda mare de perete.

De acolo o privea o străină: o creatură graţioasă şi sofisticată pe care n-o mai văzuse niciodată. Era incapabilă să vorbească. în spatele ei, Marilyn îi puse mâinile pe umeri.

- Fii mândră de tine, Pauline. Dă

umerii pe spate, aşa. Linia gâtului, ce splendoare! Ridică bărbia. Zâmbeşte. Eşti o zeiţă!

în ochi avea o licărire jucăuşă. îi mai venise o idee. Ca de obicei, senzaţională. O invită s-o aştepte puţin în salon. Avea nevoie doar de câteva minute.

- O să dăm un tur pe la recepţie ca la parada modei! Şi nimeni n-o să te recunoască. Pariez! adăugă făcând un gest teatral.

Pauline îşi văzu imaginea în oglinda de la intrare şi înlemni. Se examină din toate unghiurile, spunându-şi că, într-adevăr, semăna cu altcineva, cu o persoană diferită, foarte elegantă. Era ireal. Cu toate acestea, era curioasă şi un pic emoţionată: cum credea Marilyn c-o să treacă neobservată în holul recepţiei?

- Totul este o chestiune de atitudine, se auzi vocea actriţei din camera de alături. Şi de modul în care te mişti.

Femeia care ieşi din încăpere, cu paşi ezitanţi, era atât de diferită de cea pe care o lăsase acolo, încât simţi nevoia să clipească des. Cu umerii căzu ţi, purta o pereche veche de blugi, o bluză fără formă şi nişte sandale plate. Părul scurt, brunet, era tuns drept, iar pe nas purta o pereche de ochelari de soare demodaţi.

- Bună ziua! Eu sunt Zelda Zonk, se prezentă pe o voce leneşă întinzându-i o mână moale, încântată de cunoştinţă.

Pauline clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

- Dumneavoastră... dumneavoastră sunteti?

.

Marilyn îi arătă peruca râzând. Zelda Zonk era pseudonimul pe care îl utilizase când se mutase la New York, cu aproape cinci ani în urmă. Descoperise că o perucă brunetă şi nişte haine largi o făceau să treacă neobservată, prin urmare îsi rezerva adesea bilete de avion deghizându-se astfel. în acelaşi timp, trebuia să meargă şi să vorbească precum Zelda Zonk, nu ca Marilyn Monroe, sarcină uşurată de experienţa ei actoricească.

- Aşa vom proceda şi cu tine, draga mea. Trebuie să înveţi să te mişti ca persoana pe care o vezi acum în oglindă.
- Dar nu ştiu cum să fac. Nu cred că pot.
- Sigur că poţi. Priveşte.

Actriţa traversă încăperea legănându-şi şoldurile. E nevoie de puţin antrenament, mai ales pe tocuri, o preveni. Pauline trebuia să se imagineze la fel de graţioasă ca Audrey Hepburn într-unul dintre filmele ei, *Sabrina* sau *Vacanţă la Roma.* Da, trebuia să se considere o lebădă, ca Audrey, să se deplaseze cu aceeaşi clasă, cu aceeaşi prestanţă. O luă de mână şi o plimbă înainte şi înapoi până când reuşi să-şi controleze suficient de bine balansul soldurilor

* cu

capul perfect drept. Nu era uşor, dar îşi dădu silinţa şi, după mai multe încercări, profesoara ei se declară mulţumită.

- Iar acum, Zelda şi Audrey vor coborî în salon.

Pauline tremura de emoţie în timp ce actriţa îşi înfăşură o eşarfa la baza perucii, nu înainte de a-i întinde o pereche de ochelari fini, negri şi mânuşi de catifea.

- Detaliul final! Nu uita, totul e în cap.

În ascensor, Marilyn se sprijini greoi de un perete şi începu să mestece gumă zgomotos, inspectându-şi unghiile. Pauline fu uşurată să constate că liftierul de serviciu era un tip mai în vârstă, pe jumătate adormit, iar nu Casper.

Când ajunseră la parter, salonul recepţiei era plin, ca de obicei. Auziră rumoarea vocilor şi zgomotele specifice acelui spaţiu înainte de deschiderea uşilor. Marilyn o luă de braţ şi o conduse pe lângă buticurile de flori şi salonul de frumuseţe.

*

- Eşti frumoasă. Priveşte în jur, toată lumea e căzută sub şarmul tău.

Intr-adevăr, la trecerea lor capetele se întorceau admirativ. îi venea greu să se obişnuiască cu această putere, pe care nu o mai controlase niciodată. Florăreasa înclină capul de parcă ar fi avut de-a face cu o prinţesă, pe când clientele salonului păreau pur şi simplu hipnotizate. Fern, care dădea cu

aspiratorul, le făcu loc să treacă, cu ochii lipiţi de rochia neagră, iar restul personalului de serviciu, valeţii şi băieţii de parcare, încercau să rămână politicoşi, dar nu reuşeau să-şi desprindă privirile de la ea. Lincoln îi şopti ceva lui Ernesto suficient de tare cât să audă şi Pauline:

*

„Ia uite ce bucată!“

în tot acest timp, nimeni nu-i acordă nici o atenţie Zeldei Zonk, spre uluiala lui Pauline.

- Să ieşim. Doar un minut sau două.
- Dar..., începu tânăra să protesteze.
- Salonul mamei tale e departe?
- De ce?
- Draga mea, pe mine nu are nici o şansă sâ mă recunoască, dar pe tine, da, e posibil. O să mă aştepţi afară.

Pauline se opri brusc, clătinându-se pe tocurile prea înalte. Şi pe stradă atrăgea toate privirile. Actriţa îşi coborî puţin ochelarii, cât să i se vadă ochii.

- Ai încredere în mine, da?

-Da.

- Atunci spune-mi, cât facem pe jos până acolo?
- Douăsprezece minute. Poate ceva mai mult, cu pantofii ăştia...
- Eşti gata?
- Da! Dar mama mea vă admiră la nebunie. O să vadă dincolo de deghizarea în Zelda Zonk.
- Pariem? o contrazise Marilyn lăsându-şi bărbia în piept.

Salonul lui Marcelle, situat la colţul

dintre Winter Street şi West Second Street, era plin ochi. Unele doamne erau la spălat, altele se uscau sub căşti. Pauline le cunoştea bine pe cele două ajutoare ale mamei sale, Bunny şi Donna, care aveau mult de lucru în dimineaţa aceea. Marcelle reusise să creeze în interior exact aceeaşi atmosferă ca pe rue Brea din Montparnasse. îşi construise aici micul ei regat roz, franţuzesc, unde se simţea departe de Reno.

Se opriră pe trotuarul din faţă, iar Pauline văzu că mama ei o vopsea pe Casey Smith, soţia bogată a proprietarului unui cazinou şi clienta ei cea mai importantă. O informă şi pe Marilyn.

- Perfect. N-o să-mi acorde atentie. Stai aici. Lasă impresia că aştepţi un curtezan.

Cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri, o văzu pe Zelda Zonk deschizând uşa vitrată şi intrând, cu mersul acela dizgraţios, în salonul de coafură. Marcelle ridică ochii o secundă de la pasta roşiatică pe care o întindea pe creştetul clientei, evalua ciudata apariţie, apoi întoarse capul, complet dezinteresată de nou-venită. Benny îi ieşi în întâmpinare cu un zâmbet primitor. Oare ce-i spunea Zelda Zonk? Nu putea să audă nimic. Văzu însă că asistenta îi aduse eşantioanele de ojă pentru unghii şi că Zelda le examina, apropiindu-se în acelaşi timp, cu aplomb, de Marcelle. Mama ei se

dedicase însă complet podoabei capilare a lui Casey Smith, alegând s-o ignore pe bruneta şleampătă, care plecă fără să cumpere nimic.

- Ai văzut? chicoti Marilyn în faţa unei Pauline rămase cu gura căscată. Acum ar trebui să ajungem repede înapoi la hotel, înainte să ne prindă bestia aia de Mildred Jones.

- Sunteţi... sunteţi... Tânăra nu-şi găsea cuvintele. Sunteţi... extraordinară!

- Nu, draga mea. Sunt o actriţă învăţată să intre în rol, atâta tot. Tu eşti o persoană extraordinară, doar că n-o ştii.

1957

Reno, Nevada

Pauline citea şi recitea scrisoarea primită de la Mont-Shasta pe care i-o adusese veterinarul, cu un surâs larg pe buze: doctorul Hicks îi confirmase că o aştepta să-şi efectueze stagiul, anul acesta, la clinica lui ecvină din California. Fusese impresionat de scrisoarea ei de motivaţie, dar şi de recomandarea lui Doc O’Brian. Corespundea perfect profilului de stagiar pe care îl căuta. Ii explicase, în cuvinte atent alese, că ambiţia ei era generată exclusiv de iubirea pentru cai, descoperită odată cu mustangii din Nevada, la vârsta de şaptesprezece ani. Introdusese aici un pasaj aproape literar despre întâlnirea cu Commander, dar enumerase şi punctele forte care o

atrăgeau spre lucrul cu animalele: perfecţionarea şi învăţarea permanentă, viaţa în natură şi contactul cu persoane din cele mai diferite medii, printre altele. De patru ani îl asista pe Doc O’Brian la ranchul Velmei Johnston şi ştia acum că voia să-şi dedice viaţa cailor, nu doar mustangilor, ci tuturor cabalinelor. îşi încheiase scrisoarea precizând că se născuse la Paris şi că venirea în Nevada reprezentase o şansă fantastică pentru ea, deschizându-i ochii asupra unui alt univers, unui alt mod de viaţă. Mica pariziancă se transformase într-o americancă. Voia să rămână în ţara ei adoptivă, să prindă rădăcini, să-şi construiască un viitor, iar pentru toate acestea nu se temea de munca grea.

- Lucrurile par pe calea cea bună, o felicită doctorul O’Brian. îmi închipui că te-ai sfătuit cu părinţii tăi? Sunt convins că sunt mândri de tine.

Pauline nu îndrăznea să-i spună că părinţii ei nu erau la curent. Se temea să deschidă subiectul cu Marcelle, care avea o idee fixă: să-i găsească un logodnic demn de acest nume. De fapt, era convinsă că reuşise deja; jubila, inventa, dădea frâu liber imaginaţie şi le strecura deja clientelor aluzii despre o viitoare nuntă. Din luna decembrie a anului trecut, Kendall Spencer îşi intensificase avansurile pe lângă fiica ei: îi telefona, îi trimitea flori şi mici cadouri, întotdeauna de bun-gust, le adresa invitaţii la restaurantul hotelului şi asa mai

• • • departe. Iritat, Doug rectificase şi el tirul Ia adresa lui Marcelle: fiica lor trebuia să ia examenele de final de an şi să se concentreze

»

asupra diplomei şi ceremoniei aferente, nu asupra buchetelor şi nimicurilor trimise de domnul Spencer!

Nimeni nu ştia însă ce se petrecea în secret în biroul lui Kendall Spencer de la etajul doi al hotelului Mapes, când Pauline, sfâşiată între teamă şi dorinţă, se ducea la întâlnirile clandestine pe care i le stabilea directorul adjunct în pauza de prânz. îşi pusese la cale asaltul cu iscusinţă, insidios, fără s-o sperie, fără gesturi bruşte: îi repeta că era frumoasă, seducătoare, iar ea vedea foarte bine efectul pe care îl producea de fiecare dată asupra lui. La început schimbaseră doar câteva săruturi delicate, dar cu timpul se lăsase în voia lui, abandonându-se încet, încet gurii şi degetelor lui experimentate. Nimeni nu o atinsese niciodată în felul acesta. Prin comparaţie, încercările lui Gus i se păreau acum nişte copilării.

Kendall o asigurase în repetate rânduri de respectul pe care i-l purta, de locul important pe care îl ocupa ea în viaţa lui, şi adeseori, când stăteau întinşi, goi, unul lângă celălalt, îi înfăţişa existenţe paralele. îi descria regăsiri vibrante, mese romantice la lumina lumânărilor, călătorii de neuitat, visa să descopere Parisul cu ajutorul ei şi să o sărute în vârful turnului Eiffel. în aceste versiuni

alternative ale viitorului promitea să-i ofere bijuterii, rochii de la cele mai mari case de modă şi vacante în cele mai luxoase hoteluri din lume.

Pauline îl asculta cu nesaţ şi, cu naivitatea inerentă vârstei de optsprezece ani, îl credea pe cuvânt, resemnându-se cu gândul că această alegere de viaţă o să-i facă plăcere lui Marcelle şi, de ce nu, şi ei înseşi. Un singur lucru îi ridica semne de întrebare: dacă s-ar fi logodit înaintea stagiului pe care urma să-l facă în California, peste vară, Kendall ar mai fi lăsat-o să plece? încercările de a-i trezi interesul pentru viitoarea ei meserie, de veterinar ecvin, eşuaseră. Pe bărbat nu-l interesa decât trupul ei, acest trup pe care-l venera în cursul jocurilor amoroase cărora li se deda şi ea cu plăcere, deşi uneori îi rămânea pe degete gelul din părul lui Kendall, facând-o să oscileze între pasiune şi dezgust. Avea impresia că era folosită ca un instrument muzical. Era suficient ca amantul ei să cânte câteva acorduri pentru a o aduce la o stare de excitaţie maşinală, reflexă, pe care o simţea nesănătoasă, dar greu de definit, ca un drog în patima căruia căzuse.

La ranch, Billie-Pearl nu-şi alegea cuvintele: ce căuta în braţele acelui fante unsuros? îşi F pierduse minţile complet? Credea că o s-o ia de nevastă? Iar când Pauline îi răspundea că da, că spera asta, lui Billie-Pearl îi sărea muştarul. Voia să se

mărite? Avea cumva două găuri în cap, care-i ţineau loc de ochi? Nu vedea că individul
era deja pe jumătate logodit cu bogata moştenitoare a unei familii înstărite din Nevada, Evaline Steward? Toată lumea era la curent. Pauline o asculta îngrozită.

Billie-Pearl o apucă de umeri.

- Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de el!
- Nu, nu.
- Atunci, de ce nu-i dai papucii?
- N-aş putea să-ţi explic. Lângă el mă simt...
- Pentru numele lui Dumnezeu... Şi bietul Gus? Lui i-ai spus cu cine mai umbli?

Pauline îşi feri privirea. Nu, Gus nu ştia nimic. Nimeni nu ştia.

- Kendall ti-a cerut mâna?
- Nu. Dar îmi tot repetă că mă adoră, că suntem făcuţi unul pentru celălalt. E sincer.

Prietena ei scoase un fel de urlet abia stăpânit.

- Cum poţi să fii atât de proastă, miss? Kendall Spencer al tău e un escroc de primă mână!

Ar fi vrut s-o înghită pământul, sub tirada lui Billie-Pearl, care continua implacabil: Pauline era oarbă? Ce se petrecea, mai exact, pe durata acelor şedinţe între patru ochi din biroul lui? Ruşinată, îi mărturisi că bărbatul, având o anumită vârstă şi experienţă, o

asigurase că ştie cum „să fie atent“. Billie-Pearl reveni însă la atac: doar văzuse atâtea acuplări între mustangi la ranch, de unde îşi putuse face o idee despre împerecherea umană. Indiferent cât era de experimentat, risca să rămână gravidă.

- Dacă nu-l iubeşti şi el nu se hotărăşte să te ...

ia de nevastă, te sfătuiesc să încetezi circul ăsta.

Pauline ştia că prietena ei avea dreptate. Trebuia să acţioneze rapid, nu mai putea să aştepte. Adunându-şi curajul, îi explică totul lui Kendall cât putu de clar. Recunoscu până şi faptul că-l minţise asupra vârstei ei reale. Avea doar optsprezece ani şi era încă liceană. Adăugă că spera să devină medic veterinar şi că obţinuse un stagiu. Apoi intenţiona să facă facultatea, care avea să dureze cel puţin şase ani. Termină prin a-i mărturisi şi că avea un iubit, pe Gus, care avea aceeaşi vârstă cu ea şi pe care îi venea greu să-l tot înşele.

întins lângă ea pe canapea, Kendall o asculta cu atenţie şi o mângâia pe braţele şi pe umerii goi.

- Sigur că înţeleg toate astea, dar de ce vrei sâ pui capăt relaţiei noastre atât de plăcute?

îl privi în ochi, simţindu-se proastă şi infantilă.

- P... p... pentru că tu o să te căsătoreşti cu altcineva.

- Vorbeşti de Evaline?

Ea aprobă din cap.

Se ridică şi îşi aprinse o ţigară, îmbrăcat doar cu chiloţii. Avea un corp puternic şi bronzat, cu care se mândrea.

- Suntem logodiţi încă din adolescenţă. Poveste de familie, ca un fel de tradiţie, de alianţă. Probabil că există cazuri din acestea şi în Franţa. Nu o iubesc. Sunt înnebunit după tine, îngerul meu.

- Nu înţeleg, murmură ea.

Şi totuşi nu era complicat, îi explică el. Căsătoria lui cu Evaline fusese aranjată de multă vreme, ca un pact între familiile Spencer şi Steward, din raţiuni complicate, legate de proprietăţi imobiliare, gestiunea unor terenuri agricole şi a unor crescătorii de vite. Era însă o uniune din interes, nu din iubire. O tranzacţie comercială, nimic mai mult. Cât despre iubitul ei, Gus, o sfătui cu toată sinceritatea să nu-i spună nimic. Dacă nimeni nu ştia, nimeni nu avea de suferit. Acum, n-ar putea să-şi reia practica aceea extrem de plăcută pe care i-o aplicase mai devreme? Micuţa lui franţuzoaică devenise o expertă demnă de reputaţia neamului ei. Se întinse la loc, îşi stinse ţigara şi îi bătu uşor cu mâna pe perna de lângă el. Pauline se supuse, gândindu-se că directorul adjunct avea programată o întâlnire, deci nu avea să mai dureze mult.

în aceeaşi seară, la masă, îsi luă inima în dinţi şi îi spuse mamei că Spencer era logodit cu moştenitoarea unei mari

averi. Prin urmare,

» * intenţiona să pună capăt relaţiei. Marcelle se enervă: probabil că bărbatul optase pentru Evaline pentru că ea făcuse sau spusese vreo prostie. Sigur, era la curent cu zvonurile despre căsătoria aranjată, dar, dacă Spencer o iubea cu adevărat pe Pauline, avea să facă un pas în spate şi s-o ia pe ea de nevastă. Tânăra nu avu curajul să-i spună că nici nu se punea problema ca Spencer să facă un pas în spate, căsătoria cu ea fiind exclusă din start. O ducea cu vorba, profita de naivitatea ei. Văzu însă în privirea lui Doug că tatăl vitreg înţelesese totul, că îi accepta decizia şi că era mulţumit să afle că fusese primită la un stagiu în California, pe lângă un veterinar reputat. Pauline suportă cu stoicism oprobriul mamei sale, pe care, la fel ca Doug, îl considera cu totul nedrept.

începând de a doua zi, 5 februarie, un alt subiect se impuse la cina familiei Hammond. în centrul oraşului Reno se declanşase un enorm incendiu, cauzat, cel mai probabil, de o scurgere de gaz la intersecţia dintre Sierra Street şi West First Street. Vreo sase case luaseră foc şi

» • explodaseră. Două persoane fuseseră ucise, se înregistraseră zeci de răniţi şi mai multe magazine fuseseră distruse complet. Timp de câteva zile, lui Marcelle îi fu

imposibil să ajungă la salonul ei de coafură. Era limpede că, după inundaţiile devastatoare din anul precedent, oraşul intrase într-o zodie a dezastrelor, suspină ea.

Săptămânile trecură. Pauline se concentră asupra studiilor, petrecându-şi weekendurile la ranch, unde se întâlnea cu Gus. Câteodată se întreba dacă acesta bănuia ceva despre fosta ei relaţie. în momentele lor de intimitate, se străduia să nu repete gesturile pe care le învăţase pe lângă Kendall. îl lăsă să înţeleagă că nu era pregătită să i se ofere, de teamă ca Gus să nu descopere că-şi pierduse virginitatea. îl plăcea mult pe băiat şi îi era ruşine de ce făcuse, dar nici pe el nu-l iubea cu adevărat, aşa cum nici ceea ce resimţise în braţele lui Kendall nu se putea numi iubire. Acel capitol se încheiase definitiv. Nimeni nu avea să ştie că-i fusese amantă timp de câteva luni. în curând avea să uite şi ea.

Din fericire, viaţa îi rezerva şi surprize plăcute. în luna mai, Commander venise în vizită la ranch, însoţit de câţiva mânji, şi, după toate aparenţele, cele mai multe dintre iepele lui erau gestante.

- Ce amorez! se amuză Velma. îşi asigură descendenţa, nu se încurcă.

Commander făcea turul ranchului de parcă i- ar fi aparţinut. Pauline văzu că avea pe flanc mai multe răni recente, deschise, dar era imposibil să te apropii de el ca să-i acorzi îngrijiri.

- Probabil că a dat peste un armăsar la fel de încăpăţânat ca el, spuse Billie-

Pearl.

Ceva mai târziu, după masa de prânz, Pauline se simţi rău.

- Dintr-odată ai devenit palidă. Ce se întâmplă cu tine? o întrebă Velma.

- Sunt obosită. Nu e nimic grav, mulţumesc.

Se duse în baie, unde constată că, într-adevăr, chipul ei căpătase o paloare stranie. Bău câteva înghiţituri de apă şi aşteptă să-i treacă greaţa.

Pe drumul de întoarcere, în acea zi superbă, luminoasă de mai, începu să-şi pună unele întrebări. Primele întrebări cu adevărat dificile. Cum de fusese atât de oarbă? Cum reusise să se

mintă singură că ar fi imposibil, că nu i se putea întâmpla aşa ceva tocmai ei? Ei bine, i se întâmplase, şi simplul gând o îngrozea.

Era înaltă şi slabă. Nu simţise că ar suferi vreo transformare, deşi, recent, o colegă de clasă o tachinase observând că „prăjina începe să prindă rotunjimi“. Nu-i dăduse atenţie. Cât despre ciclul menstrual, oricum nu-i venea regulat. Când o încercaseră greţuri matinale, trecuse peste ele şi se dusese la liceu. Kendall Spencer o asigurase că „era atent“, că avea experienţă în domeniu. Avusese încredere în el, dar acum trebuia să înfrunte realitatea. Relaţia lor durase din decembrie până în februarie, terminându-se chiar înaintea exploziei de gaz care răvăşise o parte din centrul oraşului. Nu-l mai văzuse de atunci. Refuzase să-i răspundă la telefon, şi

după o vreme el încetase s-o mai caute. Numără lunile pe degete, tremurând toată: cinci.

Şocată, se ghemui în maşină, cu mâinile încleştate pe volan. Oprise la câţiva metri de casă. îl vedea pe Doug tunzând peluza conştiincios, ca de obicei. Marcelle era la salonul de coafură, ca în fiecare sâmbătă, iar Jimmy probabil că se uita la televizor.

O zi de mai ca oricare alta la Reno. Pentru Pauline, ziua după care nimic nu avea să mai fie la fel. Ziua în care viata ei se schimbase radical.

Purta în pântec copilul lui Kendall Spencer.

14 decembrie 1957
Washington Street
Reno, Nevada

Dragă Billie,

Nici n-ai idee cât de tare îmi lipseşti. Ştiu că eşti foarte ocupată în timpul călătoriei cu Velma şi îmi dau seama cât de importantă este pentru misiunea voastră, pentru mustangi, dar ai plecat de câteva săptămâni şi îmi pare rău că nu putem vorbi la telefon, căci eşti tot timpul pe drumuri. Nu ştiu pe unde te afli acum, nici când o să te întorci, aşadar trimit această scrisoare pe adresa ranchului tatălui tău.

(îmi dau seama că e prima scrisoare pe care ţi-o scriu de când ne cunoaştem, de cinci ani. Ai grijă să n-o pierzi!)

Mi se taie respiraţia când privesc în urmă, când mă gândesc la tot ceea ce s-

a petrecut vara asta. Ce m-as fi făcut fără tine?

Lily e bine, în curând împlineşte cinci luni. A crescut mult de când ai văzut-o ultima dată. E un bebeluş adorabil. Nu seamănă deloc cu tatăl ei, slavă Domnului! De altfel, nici nu a vizitat-o până acum. Promite că o s-o facă. (Ştiu la ce te gândeşti, aproape că-ţi aud vocea.)

Primesc un cec, de o valoare corectă, în fiecare lună. A găsit şi o bonă. O croitoreasă care locuieşte pe Pickard Street. La început mi-a fost teamă s-o las pe Lily singură cu o străină, dar am descoperit că este o femeie bună şi blândă. A crescut patru copii şi nu comentează în nici un fel situaţia în care mă găsesc.

Mi-a găsit un loc de muncă la hotelul Mapes, sunt cameristă. Mă ocup de camerele standard, nu de apartamente. E mai greu decât s-ar crede, dar când faci curăţenie, vezi imediat rezultatul, ceea ce e bine. Mama mea, ca şi a ta, nu a avut niciodată o menajeră. Am ţinut casa noi două, singure. Prin urmare, slujba nu este cu totul nouă pentru mine. Ceea ce a trebuit să învăţ însă este procedura. Sarcinile menajere trebuie efectuate într-o anumită ordine, de la care nu ai voie să te abaţi.

f

Cât timp o să trebuiască să mai înghit asta? (Da, te aud întrebându-mă.) Kendall zice că e doar un post temporar, că o să-mi găsească în curând ceva mai

interesant de făcut, poate la serviciul de rezervări. Pot avea încredere în el? (Ştiu că tu mi-ai spune că nu.) O să vedem.

Spune că logodnica lui e foarte geloasă, că nu trebuie să afle cu nici un preţ de Lily, pentru că le-ar arunca nunta în aer. Uneori îmi vine să-i trimit un mesaj domnişoarei Evaline Steward, la conacul lor pricopsit, să-i pun în plic o fotografie cu Lily şi să-i dezvălui totul despre ireproşabilul ei viitor soţ.

îmi vine greu să-mi închipui că o să mai lucrez multă vreme la Mapes. Mai am doi ani până să împlinesc douăzeci, iar gândul că aş putea să rămân blocată aici mă îngrozeşte. Pe de altă parte, nu pot să mă văd în altă parte acum. Ar fi trebuit să fiu medic veterinar. Mi-e teamă că nu voi reuşi.

Pe şefa mea o cheamă Mildred Jones. Seamănă ca două picături de apă cu o vrăjitoare rea. Nimeni n-o iubeşte, sunt sigură de asta. Ne conduce cu o mână de fier. Cu colegele mă înţeleg bine, dai' îmi dau seama că mă compătimesc şi nu suport asta. Toată lumea ştie că am făcut un copil cu el. La început mă asaltau cu întrebările, dar au încetat când au văzut că refuz să le satisfac curiozităţile. Am găsit totuşi şi o fată simpatică. O cheamă Kitty. Cred că am putea să fim prietene, dar nu cele mai bune prietene, cum suntem noi!

Hotelul Mapes este ca un oraş în miniatură, în fiecare zi apare ceva nou, şi liniştea nu este decât de scurtă durată. Câteodată te ia ameţeala. Am

ajuns să cunosc tot personalul, de la telefoniste până la chelneri şi de la portari până la echipa din Sky Room. Cât de ironic este să te gândeşti că am sărbătorit acolo Ziua Americii, pe 4 iulie anul trecut, în ţinute de gală, şi că el a venit la masa noastră ca să-şi facă numărul!

în timp ce-ţi scriu, Lily doarme liniştită în pătuţul ei, lângă al meu. O aud pe mama în bucătărie pregătind cina. Continuă să tragă la măsea. Chiar mai mult, am impresia, după toată povestea asta. N-o să uit niciodată ce urlete a tras când a aflat. A făcut o criză de nervi de toată frumuseţea. Mi-a reproşat că i-am distrus viaţa, că i-am aruncat la gunoi ani şi ani de muncă grea.

De data asta, Doug nu mi-a mai luat apărarea. Era în stare de şoc. Mica lui Pauly îl dezamăgise. Ratasem examenele, pierdusem bacalaureatul, pierdusem stagiul la doctorul Hicks, nu mă puteam înscrie la facultate şi, colac peste pupăză, aveam un copil. O ratată, pe deasupra gravidă. Situaţia nu era deloc aşa cum sperase el.

Acum, după ce s-a obişnuit cu ideea, a redevenit cel de odinioară. Iubeşte copilul şi nu- i pasă de privirile lungi ale vecinilor, când ieşim la plimbare cu căruciorul. Cu mama e altă poveste.

Ştii ce am aflat? Una dintre secretarele conducerii mi-a povestit că, imediat după naşterea lui Lily, astă-vară, mama s-a repezit valvârtej la hotel. S-a aşezat în faţa biroului lui Kendall Spencer şi a

declarat că nu pleacă până n-o primeşte. I-a făcut o scenă în toată regula. A plâns, l-a implorat să mă ia de nevastă. Ţipa aşa de tare, că toată lumea a auzit-o. I-a răspuns că era deja logodit şi că îi părea rău pentru necazurile pe care i le pricinuise (mi-l imaginez întinzându-i amabil o cutie de şerveţele), dar că va găsi o soluţie. N-avea să se însoare cu mine, dar intenţiona să mă ajute atât cât putea, fără să intre în detalii.

(Ah, am uitat să-ţi spun că m-a sunat după vizita mamei. Voia să ştie dacă e într-adevăr tatăl copilului. I-am spus că da şi i-am jurat că nu m-am culcat niciodată cu Gus. Ştie că nu mint.)

Jimmy o adoră pe Lily şi îi face plăcere să se ocupe de ea. Asta a ajutat-o şi pe mama să se apropie de micuţă. Acum, o răsfaţă şi îi cântă cântecele de leagăn franţuzeşti cu care m-a crescut şi pe mine. Ştiu, în sufletul meu, că nu este o femeie aşa de rea, dar nu şi-a găsit fericirea la Reno şi nici eu n-am ajutat-o.

Când ţi-am spus că sunt însărcinată, tu n-ai ridicat glasul, n-ai făcut o criză, nu mi-ai reproşat că nu te-am ascultat. Ţi-a scăpat o înjurătură, „La naiba!“ sau aşa ceva, după care m-ai luat în braţe şi m-ai strâns tare. Atunci am

• •

simtit emanând din tine o forţă miraculoasă, care m-a acoperit ca o armură.

N-o să uit niciodată ce mi-ai spus în timp ce plângeam pe umărul tău de tremura carnea pe mine. Mi-ai spus că

trebuie să învăţ să fiu puternică, să-mi iubesc şi să-mi apăr copilul pe care urma să-l aduc pe lume. M-ai sfătuit ca, atunci când o să-mi fie frică, să închid ochii şi să mă gândesc la Commander. Să mă adăp din puterea lui. Ba chiar să-i imaginez că-l călăresc.

învăţ pe propria piele ce înseamnă viaţa. Viitorul mă sperie. Aş vrea să-i dau lui Lily cea mai bună creştere. As vrea să ştie că mama ei este o persoană cinstită, nu o târfă. N-o să uit niciodată chipul lui Gus când a aflat. Părea atât de scârbit, de rănit. A părăsit ranchul în toamnă şi n-am mai auzit nimic despre el de atunci.

Billie, oare voi putea să mai întâlnesc vreodată un băiat de treabă, după ce am trecut prin toate astea? Trecutul mă apasă. Cine m-ar mai putea dori? Am optsprezece an şi mă tem că mi-am distrus viaţa. (Da, te aud râzând de mine şi cerându-mi să nu mă frământ inutil.)

Am fost nevoită să-l pun la curent şi pe Doc. A fost foarte de treabă, l-a explicat situaţia doctorului Hicks cât s-a priceput de bine. Velma şi soţul s-au purtat, de asemenea, cu eleganţă. Spre deosebire de colegii din clasa mea şi de anumiţi profesori, care mi-au făcut zile fripte.

Mai sunt unele lucruri pe care nu le voi uita. De pildă, ziua aceea de sfârşit de iulie când m-ai dus la spital, căci copila venea pe lume cu o lună înainte de termen. Ai rămas cu mine până a doua zi dimineaţă în sala de aşteptare. (Mama refuzase să mă însoţească şi se

îmbătase, iar Doug rămăsese acasă, ca să aibă grijă de ea.) Dar tu, tu erai acolo, alături de mine, veghindu- mă aşa cum ai făcut întotdeauna. Şi le puneai la punct pe infirmierele care îndrăzneau să facă remarci critice la adresa mea.

îti aminteşti? Imediat ce s-a născut, te-au lăsat să intri în salon. Ai văzut chipul acela micuţ şi mi-ai spus că era perfectă. A trebuit să rămână internată într-un incubator câteva săptămâni, căci se născuse prea mică, iar tu veneai s-o vezi în fiecare zi.

încă ceva: mi-ai zis că trebuia să urc înapoi în şa în cel mai scurt timp. Lily era încă în spital când ne-am suit pe Dustin şi pe Hook şi am tras un galop nebunesc, ca pe vremuri. A fost aşa de bine!

De fiecare dată când simt că mă lasă puterile, când încep să mă bâlbâi, închid ochii şi mă gândesc la Commander. Asta mă ajută. Din când în când.

îmi spui adesea că trebuie să am mai multă încredere în forţele mele, să ies din cochilie, să- mi las în urmă nesiguranţa, dar nu ştiu cum să fac, Billie. Nu cred că voi reuşi. Aş vrea să fiu tare şi hotărâtă ca tine. (Nu ridica ochii la cer când citeşti aceste rânduri, te rog!)

Trebuie să închei. Lui Lily îi e foame. întoarce- te repede. Şi eu, şi caii avem nevoie de tine. Commander are mai mulţi mânji, toţi frumoşi de pică. Sper să te revăd înainte de Crăciun.

Eşti cea mai bună prietenă pe care o

fată o poate avea.

Miss Pauline

Octombrie 1960
Reno, Nevada

La început, Pauline crezu că nu auzise bine, aşa c-o rugă pe May Reis să repete. Silueta zveltă, în negru, umbla de colo-colo prin salonul apartamentului 614, cu documentele într-o mână şi un stilou în cealaltă. May reluă: în ajun, Marilyn plecase de la Mapes cu tot cu bagaje ca să se instaleze vizavi, la hotelul Holiday, un imobil modern mai puţin faimos decât Mapes. Pauline îl ştia: clădirea pătrăţoasă, cu faţada zugrăvită în verde şi roz, se înălţa pe Mill Street, dominând râul Truckee, la mică distanţă de Mapes, aflat pe malul celălalt.

Tânăra femeie nu-şi găsea cuvintele. Nu se aşteptase la o veste atât de brutală. Simţi nevoia să se aşeze.

- Doamna Strasberg rămâne la Mapes, continuă May fără să-i observe starea. Soţul dânsei, Lee, va sosi în curând la Reno, împreună cu fiica lor. Vor ocupa acest apartament.

- înţeleg, zise Pauline în cele din urmă, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine.

Nu avea s-o mai revadă de Marilyn. Asta-şi spunea în timp ce schiţa maşinal lista sarcinilor de îndeplinit. N-avea să-i mai audă vocea, nici râsul; n-avea să-i mai simtă parfumul; n-avea s- o mai cuprindă cu privirea. Altă cameristă

avea să se ocupe de treburile ei, să-i facă patul, să-i aranjeze camera. Trebuia să ia această aventură ca pe un fel de vis, să nu se lase afectată, dar nu putea să nu recunoască: stomacul i se făcuse ghem şi-i venea să plângă cu lacrimi amare.

May rezolva ultimele detalii ale mutării actriţei. Directorul avea să fie decepţionat de această plecare bruscă, se gândi Pauline; aşijderea şi Kendall, fără îndoială. Cu siguranţă ar fi vrut s-o ţină pe Marilyn la ei mai mult timp, până la sfârşitul filmărilor. Era o publicitate excelentă pentru Mapes.

May mai dădu un telefon. Da, în momentul respectiv Marilyn era cazată vizavi, la hotelul Holiday. Mai puţin şic, într-adevăr, dar mai liniştit, şi departe de tensiuni şi de certuri! Nu, nu se dădea nimic publicităţii, trebuia să rămână confidenţial. Era o idee de-a Paulei şi a lui Frank, producătorul. Ar fi trebuit să se gândească la asta de la început, oftă May. Gabie şi soţia lui închiriaseră o casă lângă terenul de golf din Washoe County, şi pe bună dreptate. Ce prostie, să înghesuie pe toată lumea la Mapes! Marilyn era actualmente în apartamentul 846 de la Holiday, dacă era nevoie să fie contactată sau să i se livreze ceva. Arthur stătea într-un apartament învecinat, la 850. Da, insistase să rămână aproape de soţia lui. Nu, nici un comentariu! Toată lumea să străduia să ajungă la o mai bună înţelegere. Filmările întârziaseră şi asa

destul de mult. Situaţia devenea absurdă. Trebuia să i se pună capăt. Da, şi Rafe era la Holiday, Marilyn îi ceruse să vină. Nimeni altcineva nu se clintea deocamdată.

May închise şi se aşează la masa din salon ca să trieze corespondenţa. Pauline lucra în tăcere, cu ochii umezi. îşi spunea că era ultima oară când se găsea în apartamentul acela, unde începuse totul. Ce departe părea dimineaţa aceea de sfârşit de iulie când o înlocuise pe Pilar în ultimul moment ca să vină aici şi să dea peste „doamna Miller“! Marilyn o uitase deja, bineînţeles. Faptul că-i oferise un cadou lui Lily sau că o transformase pe Pauline schimbându-i coafura şi fardând-o nu însemna că se gândea la ea. Marilyn avea altele pe cap. Pauline trebuia să coboare cu picioarele pe pământ. Strânse din dinţi şi se apucă să frece viguros urmele de calcar de pe chiuveta din bucătărie. Nu putea să facă nimic altceva decât să muncească până uita de toate. Dintr-odată însă, simţi apăsarea întregii sale vieţi monotone; se încovoie de spate şi gemu în sinea ei de jale şi de durere.

- Pauline? Poţi veni o clipă, te rog?

Pauline se îndreptă, aşa cum o învăţase Marilyn, îşi şterse lacrimile şi se duse în salon.

May îi zise că voia să le împartă bacşişuri lucrătorilor de la Mapes. întocmise o listă. Iar numele lui Pauline era pe primul loc. Pauline făcuse o

treabă bună. Fusese discretă şi eficace şi înviorase şederea lui Marilyn într-un moment deosebit de dureros.

- Asta e pentru dumneata, Pauline. Cu mulţumirile noastre cele mai sincere.

Bacşişul era generos. Dar în plic nu se găsea nici un bilet cu un mesaj personal. Pauline nu îndrăzni să întrebe dacă putea să treacă pe la hotelul Holiday ca s-o revadă pe Marilyn; ar fi însemnat să se poarte precum cei mai enervanţi admiratori ai ei. Murmură: „Mulţumesc frumos“ şi vârî plicul în buzunarul şorţului.

Cu gesturi mecanice, se reapucă de lucru în baie, pradă unei moleşeli ciudate, deşi visa să fugă de la Mapes chiar în clipa aceea, să alerge pe podul care traversa râul, să se năpustească în hotelul Holiday şi să urce până la apartamentul 846. Marilyn nu putea să iasă aşa din viaţa ei. Era nedrept. Dar într-un ungher al minţii auzea un concert disonant, vocea lui Kendall şi cea a Undei luând-o peste picior: ei poftim, la ce se aştepta? De parcă Marilyn Monroe ar fi avut ceva de-a face cu o cameristă! îşi închipuia hohotele lor de râs; îi vedea ţinându-se de burtă. Ah, sărmana franţuzoaică! Doar nu credea că vedeta o să devină cea mai bună prietenă a ei. Ce manie a grandorii! Nu s-a mai văzut ceva atât de jalnic!

în timp ce freca energic cada, lacrimile începură din nou să-i şiroiască. Şi le şterse cu un gest furios. Dintr-odată văzu că May, surâzătoare, stătea în faţa

ei şi-i întindea un bloc-notes şi un stilou.

- Era să uit! Am atâtea de făcut în dimineaţa asta! Poţi, te rog, să-ţi scrii aici numărul de telefon de acasă?

Pauline îsi sterse mâinile şi se ridică. Oare de ce le trebuia numărul ei de telefon? Probabil era o procedură administrativă.

- Bineînţeles.

îl scrise.

May îi mulţumi. Apoi, la fel de zâmbitoare, îi spuse că era invitată pe platoul de filmare la una dintre ultimele scene din *Inadaptaţii,* lângă Dayton, în mijlocul deşertului, la o oră de Reno. Trebuia să-şi ia o zi liberă de la serviciu, urmând să plece dis-de-dimineaţă cu Whitey, Agnes, Rafe, ea însăşi şi şoferul. May avea s-o sune curând ca să-i dea mai multe informaţii.

Copleşită de bucurie, Pauline abia dacă mai putea să respire. May îi puse prieteneşte mâna pe umăr şi adăugă:

- A fost ideea lui Marilyn. S-a gândit c-o să-ţi facă plăcere.

May îi dădu întâlnire în faţa hotelului Holiday marţea următoare la ora opt. în ziua respectivă, Pauline îşi lăsase fiica la doamna Abigail, ceva mai devreme decât de obicei. Doug insistase să le însoţească, deoarece bătrânul Buick îsi dăduse duhul.

Luni seară, Pauline o sunase pe Billie-Pearl ca să-i povestească.

- Dar cum o să te descurci cu şefa?

- l-am zis pur şi simplu adevărul, că

Marilyn Monroe m-a invitat să asist la filmări. A fost impresionată.

- Ai jucat perfect, miss. Acum câteva luni n-ai fi îndrăznit să faci aşa ceva. Parcă filmează pe lângă Dayton, nu? Am auzit de o scenă cu mustangi. Ştii ceva despre asta?

-Nu!

- Inchipuie-ţi că Velma a fost alertată de asociaţia pentru protecţia animalelor. Se pare c- au înhăţat nişte cai sălbatici şi că nu s-au purtat deloc cu mănuşi. Un armăsar, mai multe iepe, nişte mânji de-un an şi unul mai mic.

- Ce-o să faceţi?

- Ei bine, miss, e foarte posibil să vin şi eu pe acolo ca să-mi vâr nasul. Pe mâine, aşadar!

Pauline se foia neliniştită prin faţa hotelului. May îi zisese să se îmbrace gros. În perioada asta, la mijlocul lui octombrie, bătea un vânt puternic şi rece, iar stratul de zăpadă din munţi era mai gros. Cerul era acoperit, de un gri ostil. În timp ce aştepta, nu-şi mai încăpea în piele de nerăbdare. Nu mai asistase niciodată Ia filmări. Bucuria de-a o revedea pe Marilyn îi încălzea sufletul, dar May o prevenise: în ziua aceea actriţa trebuia să joace scena cea mai importantă, crucială, nu-şi permitea sub nici o formă s-o rateze. Curiozitatea lui Pauline ajunsese la apogeu. May adăugase că Paula Strasberg avea să organizeze, ca de obicei, un perimetru de securitate în jurul lui Marilyn, aşa că Pauline nu trebuia să spere c-o să se

poată apropia de actriţă, darămite să-i vorbească.

- Pot să vin cu tine? o implorase Marcelle la micul-dejun, şi Pauline simţise un junghi de compasiune.

Fără îndoială, ar fi putut s-o întrebe pe May dacă mama ei nu se putea strecura în grup în ultima clipă. La urma urmei, nu era prea târziu; ar fi avut timp s-o sune. Dar îşi dădu seama, cu o anume jenă, că nu voia nicidecum ca mama ei să fie de fată.

- E o invitaţie specială rezervată lui Pauly, îi spusese Doug cu blândeţe soţiei lui. Sunt sigur că înţelegi, draga mea.

Spre surprinderea generală, Marcelle zisese că înţelegea, iar flăcăruia de admiraţie pe care Pauline i-o observase deja în ochi revenise. îşi imagina mama povestindu-le clientelor sale, care o ascultau cu gura căscată, că Marilyn Monroe o invitase personal pe fiica ei, Pauline, la filmările pentru *Inadaptaţii.*

Rafe apăru primul, salutând-o cu o fluturare a mâinii. Aşadar, era o mare premieră pentru Pauline? Avea să descopere altă lume, îi spuse, o lume imaginară, fascinantă, chiar dacă era mult de aşteptat. Pauline întrebă care era motivul acestei aşteptări. Lumina corectă, sunetul corect, priza perfectă. O mulţime de lucruri puteau merge prost. Un film e o succesiune de miracole infime, mai ales acesta, continuă el. Aveau deja o lună întârziere.

Flancată de soţul ei şi de May, Marilyn

ieşi la rândul ei din hotel îmbrăcată cu blugi, o cămaşă albă şi o jachetă scurtă. în momentul acela opri o limuzină, iar doamna Strasberg coborî, urmată de un bărbat chel destul de în vârstă, echipat cu cizme lustruite şi un costum de cowboy.

- Acela e Lee, soţul Paulei, spuse Rafe. Şi-a luat o costumaţie nouă-nouţă ca să se asorteze cu decorul.

Tonul lui era glumeţ, dar binevoitor. îi zise că Lee şi Paula Strasberg erau de cinci ani profesorii de artă dramatică ai lui Marilyn. Lucrau la New York după o „metodă“ care consta în a le cere actorilor să sape adânc în sine, să-şi folosească emoţiile pentru a da greutate personajelor. Unii susţineau necondiţionat această metodă, dar alţii, precum Arthur Miller sau John Huston, nu erau prea convinşi. De aici şi polemicile lor, adăugă Rafe cu glas scăzut.

Whitey şi Agnes li se alăturară în timp ce limuzinele se puneau în mişcare. Şoferul lor le făcu semn. Până la urmă, May avea să meargă în maşină cu Arthur Miller, urmând să treacă pe Ia Mapes ca să-l ia pe John Huston. Mare parte a echipei era deja acolo, îi zise Whitey lui Pauline, şi asta încă din zori!

Filmările începuseră cu o săptămână în urmă într-un loc numit Stagecoach, situat la vreo douăzeci de kilometri est de Dayton, pe Highway 50. Drumul dura o oră. Instalată comod în limuzina spaţioasă, între Whitey şi Agnes, vizavi

de Rafe, Pauline avea impresia că regăseşte nişte prieteni de demult.

- Mi-a fost aşa de dor de voi! le spuse.

Trecuseră deja câteva săptămâni de când îi văzuse ultima oară. Agnes cerea veşti despre micuţa Lily: ce fetiţă graţioasă! Pauline îi răspunse că fiica ei nu se mai dezlipea de casa de păpuşi. Nimeni n-avea voie s-o atingă. Pe când străbăteau în viteză preriile vaste, Whitey o întrebă dacă intenţiona să-şi continue munca

• •

de cameristă la hotelul Mapes, adăugând că o fată deşteaptă ca ea trebuia să aibă nişte proiecte mai promiţătoare. Era sincer, mânat de cele mai bune intenţii, dar, cum Pauline părea stânjenită, îşi ceru scuze aşezându-i patern mâna pe braţ: o găsea formidabilă şi tot ce voia să spună era că în opinia lui merita mai mult. Pauline îşi privi genunchii frecându-şi palmele de coapse, apoi recunoscu că, într-adevăr, îşi făcuse alte planuri, urmărise alte visuri, mai măreţe şi mai glorioase, dar rămăsese însărcinată, ceea ce o împiedicase să continue.

- Şi care erau visurile tale, scumpo? vru să ştie Agnes.

Ezită câteva clipe, apoi le vorbi despre dragostea ei pentru cai, despre aspiraţiile de a deveni medic veterinar, despre stagiul din California din vara lui 1957, menit s-o lanseze pe calea academică. Dar în anul acela se născuse Lily, şi trebuise să renunţe. Lăsase

şansa să treacă pe lângă ea. Whitey spuse că putea să candideze din nou. Era prea târziu, răspunse Pauline. Şi, oricum, chiar dacă ar fi făcut acel stagiu în California, cum ar fi putut să plătească o bonă pentru fetiţă? Nu şi-o permitea, nici părinţii n-o puteau ajuta. Iată de ce era silită să continue la Mapes. Evită să le vorbească despre Kendall Spencer, neştiind ce le spusese Marilyn despre el. Whitey spuse compătimitor că era convins c-o să găsească o soluţie, că era aproape sigur c-o să devină medic veterinar. Trebuia să creadă în forţele ei, insistă Rafe, era capabilă să reuşească, o ştia, trebuia să capete încredere în sine; deja începuse, se vedea de la o poştă. Exact, interveni Agnes, adăugând că Pauline trebuia să creadă în steaua ei norocoasă. Era foarte important să ai o stea norocoasă. Emoţionată de solicitudinea lor, Pauline se gândi uimită că nu visase niciodată la o stea norocoasă, nici măcar când era mică.

Se apropiau de Stagecoach, şi Pauline observă un panou pe care scria „Drumul inimii frânte“.

- Tot ce sper e că Marilyn n-o să-l vadă, mormăi Rafe încruntat.

Şoferul încetini pe porţiunea următoare: drumul era pietros şi plin de gropi. După câţiva kilometri de mers ca melcul ajunseră în sfârşit într-o cuvetă imensă care semăna cu un crater de pe Lună. Norii argintii lăsau să treacă o luminiscenţă stranie care sporea

claritatea ireală a peisajului.

Când Pauline coborî din maşină, nişte praf cenuşiu îi zbură în ochi. Agnes o sfătui să-şi pună ochelarii dacă nu voia să dea de necaz. Praful acela nenorocit îngreuna şi mai mult filmările, bombăni ea, mai ales în ceea ce privea coafura şi machiajul. Pauline se gândise să-şi ia o eşarfa? Cu părul ei lung, era necesară, ţinând seama de forţa vântului din deşert. Nu, Pauline nu se gândise. Agnes scotoci prin geantă şi-i întinse o eşarfă roşie pe care Pauline şi-o înnodă recunoscătoare sub bărbie.

Descoperi în jur o atmosferă însufleţită: într-o parte văzu mai multe ţarcuri cu cai care păreau agitaţi; în cealaltă, un batalion de semiremorci, rulote şi limuzine printre care se foiau zeci de persoane cărând proiectoare, echipamente, scaune, scânduri, lăzi. Un mic avion se afla pe nisip, lângă camionete.

Pauline nu ştia unde să stea; nu voia să deranjeze. Rafe dispăruse în direcţia limuzinelor şi Whitey se îndrepta spre o rulotă. Agnes o luă sub aripa ei: da, în primele momente un platou de filmare putea fi descumpănitor, îi spuse. Toţi oamenii aceia care alergau de colo-colo, toate acele fire, cabluri, proiectoare, camere de luat vederi. O conduse spre o rulotă unde o femeie zâmbitoare oferea cafea.

Agnes îi arătă un grup care stătea în picioare lângă camerele de filmat: era echipa de regie. Se afla acolo John

Huston, cu un trabuc înfipt între dinţi, ca de obicei, însoţit de asistentul lui, Cari. Mai erau şi Frank, producătorul, asistentul lui, Edward, şi Angela, asistenta de platou. Pauline îl remarcă pe Arthur Miller, care li se alăturase. Ceva mai departe se zăreau indispensabilii tehnicieni răspunzători cu lumina şi sunetul: John, inginerul de lumini, Charles, maşinistul- şef, Eddie şi Harry, cameramanii, şi Russell, directorul de imagine. Şi pe urmă, de parcă n-ar fi fost de ajuns, erau trei rulote pline ochi: Jean- Louis şi Shirlee, costumierii, Sydney, un alt coafor, şi doi machiori cu acelaşi nume, Frank, ceea ce făcea pe toată lumea să-i încurce, spuse ea râzând. Oare omisese pe cineva? Desigur! Billy, dresorul de cai, Jim, cowboyul care mânuia lasoul, şi Loren, cascadorul. Ah, la naiba, era să-i uite pe fotografii de la agenţia Magnum! În fiecare săptămână apăreau doi pe platou, mereu alţii. Venise chiar şi un francez, un anume Henri Cartier-Bresson, un domn foarte amabil care purta tweedul ca un englez. Dar femeia minionă cu coc uşor încărunţit, purtând un pulover cu dungi, era una dintre fotografele preferate ale lui Marilyn: Eve Arnold. Marilyn se dădea în vânt după opera ei. Se împrieteniseră de-a lungul anilor. Lângă ea stătea o brunetă înaltă, cu pârul creţ, pe care Pauline o văzuse deja în apartamentul 614 şi care vorbea acum cu Arthur Miller.

- E Inge Morath, altă fotografă. E

austriacă. Un platou de filmare presupune o mulţime de oameni, dacă pui la socoteală asistenţii, personalul de la cantină, şoferii, băieţii de la grajduri. Pe puţin o sută.

- Şi actorii? zise Pauline. Ei unde sunt?

9

- Bună întrebare! Sunt acolo, chiar în spatele echipei de regie. îl poţi observa pe Monty, iar Clark stă jos lângă el. îi vezi? Eli e ceva mai sus. Poartă o şapcă de baseball.

Pauline vru să ştie de ce Marilyn era de negăsit; Agnes îi răspunse că era în limuzina Paulei, unde-şi recitea replicile în timp ce Rafe îi masa gâtul. Venea pe platou în ultimul moment. Peste câteva clipe, Agnes o lăsă ca să se ducă Ia echipă, iar Pauline rămase singură, cu cafeaua în mână. Nu îndrăznea să se aşeze şi se simţea stingheră aşa, în picioare, fără treabă în mijlocul acelui stup.

Un tânăr de vârsta ei se apropie ca să-şi ia o ceaşcă de cafea. Purta un pulover albastru şi blugi prea mari.

- Bună, îi zise. Eşti nouă pe-aici, aşa-i?

Ea îi răspunse că fusese invitată să asiste la filmări.

- Eu sunt Cooper. Băiatul bun la toate, cum ar veni.

- Pauline. Mă bucur să te cunosc. Şi ce faci, mai precis?

- Alerg dintr-o parte în alta ca ciupit de streche şi mor de frică. Pe scurt, sunt asistentul asistentului producătorului,

cel la care se ţipă nonstop. Ţi-ai făcut o idee?

Ea nu-şi putu împiedica un hohot de râs. Era comic, cu nasul acela cârn şi gropiţele din obraji. în ziua aceea urma să se turneze o scenă decisivă. Cei patru actori trebuiau să-şi dea măsura întregului talent, dar responsabilitatea cea mai mare cădea pe umerii lui Marilyn. Pauline îi mărturisi că nu cunoştea detaliile

•

scenariului, ci doar tema principală.

- Să spunem că Roslyn, personajul ei, face o descoperire îngrozitoare în legătură cu Gay, iubitul ei, jucat de Gabie, şi cu prietenii lui, Perce şi Guido.
- Ce fel de descoperire?
- Are de-a face cu mustangii. Ieri am filmat cu dresorul, cascadorii şi caii. Armăsarul le-a dat de furcă teribil. Ba chiar dresorul a fost rănit, destul de grav. Calul ăsta e complet dus cu pluta.

Se uită amândoi spre ţarc.

- E cel de-acolo, îl vezi? Cel mare, cu un semn alb pe bot.
- Cum îl cheamă?
- N-are nume. L-au înhătat acum două zile din munţi, cu iepele şi mânjii lui. Tot ce vrea e să fugă. Şi să distrugă totul în cale cu ocazia asta.

Pauline privea cum armăsarul se învârtea în cerc prin ţarcul prea mic, nechezând furios şi cabrându-se. Animalul acela superb, cu mişcări năvalnice şi o masă impresionantă, părea sosia lui Commander.

- A fost un chin de ocnaş să-l scoată ieri de acolo, reluă Cooper. Dresorul a văzut stele verzi, pe bune. Dar pentru marea scenă a doamnei Monroe n-o să avem nevoie de el, slavă Domnului! O s-o folosească pe iapa cea bătrână, care n-o să le facă atâtea necazuri.
- Dar mustangii sunt cai sălbatici, se încumetă Pauline să obiecteze. Nu-s animale de circ.

El o măsură cu privirea.

- Te pricepi?
- Da, spuse ea zâmbind şi îmbujorându-se în acelaşi timp. Mă pricep.

Cooper se strâmbă.

- Asociaţia pentru protecţia animalelor nu ne slăbeşte deloc. Au hotărât că mustangii au fost capturaţi cu brutalitate şi că nu-s hrăniţi şi îngrijiţi cum trebuie.

Pauline se feri să-l informeze că urmau să aibă de-a face şi cu Billie-Pearl, din liga „Wild Horse Annie“. Ca să schimbe subiectul, îl întrebă de ce trebuia Roslyn să fie atât de tulburată în scena respectivă. Cooper îi răspunse că eroina descoperea că mustangii prinşi de prietenii ei urmau să fie ucişi şi transformaţi în hrană

• • • pentru animalele de companie.

- Asta se întâmplă încă în Nevada. Mustangii sfârsesc în conservă.
- Nu ştiam, zise Cooper spăsit. E groaznic. Apoi se interesă prudent: Eşti activistă sau ceva de genul ăsta?

- Nu. Dar cea mai bună prietenă a mea este. Iubesc caii din tot sufletul. Mă preocupă soarta lor.
- La fel şi doamna Monroe, după cât se pare. Detestă orice formă de violenţă la adresa animalelor. E prima oară când o vezi în carne şi oase?
- Nu. Nu e prima oară.
- Deci ai întâlnit-o? Ai vorbit cu ea şi asa mai departe? Ce fază! Eu încă n-am văzut-o de aproape.

Pauline şovăi, apoi spuse:
- Ea m-a invitat azi aici.

Expresia lui Cooper se schimbă.
- Ar fi trebuit să-mi spui că sunteţi prietene. Acum mă simt ca un idiot.
- Nu suntem chiar prietene. Dar ea e cea care m-a invitat.
- Nu sunteţi chiar prietene? Nu pricep nimic din ce povesteşti acolo.
- Sunt cameristă la hotelul Mapes. îi făceam curat în apartament. Aşa am cunoscut-o.

Cooper părea impresionat. Dar în momentul în care era pe cale să-i mai pună nişte întrebări, fu chemat.
- Of, trebuie să fug. E Cari, regizorul secund. Nu suportă să-l faci să aştepte.

Timpul trecea, şi Rafe avusese dreptate s-o avertizeze: într-adevăr, era mult de aşteptat, dar ea nu se plictisea nici o clipă. Cooper veni s-o caute, îi găsi un taburet şi o invită să se aşeze lângă echipa inginerilor de sunet, Roger şi Philip.
- Ea e Pauline, o prietenă personală de-a doamnei Monroe, le spuse pe un

ton serios.

Dublura lui Marilyn, Evelyn, făcea probele de sunet şi lumini, iar Pauline era uimită de răbdarea ei. Minute interminabile stătea în aceeaşi poziţie, îmbrăcată ca Marilyn: aceiaşi jeanşi, aceeaşi cămaşă albă, aceleaşi cizme. Cineva îi aducea apă din când în când. Două proiectoare enorme fuseseră orientate spre locul unde se afla ea, făcând să pară încă şi mai alb vastul crater mărginit de crestele dantelate ale munţilor din depărtare. Pauline îşi aminti că filmul nu era realizat în culori, spre marea nemulţumire a Paulei Strasberg, şi se întrebă cum avea să arate pe ecran acel decor spectaculos în alb-negru.

îşi dădu seama, după agitaţia tot mai intensă, că filmările urmau în fine să înceapă. Bătrâna iapă, docilă şi plictisită, fu adusă în faţa camerelor de luat vederi; dresorul îi legă picioarele din faţă şi din spate, îi trecu pe după gât o sfoară cu un cauciuc în capăt şi o sili să se culce cât era de lungă în faţa mânzului ei dezorientat şi speriat.

Pulsul lui Pauline se acceleră când văzu că toti * cei patru actori erau prezenţi: Clark Gabie şi Eli Walalch stăteau lângă iapa culcată la pământ, iar Montgomery Clift era ceva mai departe. Marilyn se sprijinea de camion. Pauline îi observă expresia concentrată, iară urmă de zâmbet.

Rafe se strecură lângă ea.

- Ai găsit un loc foarte bun, îi şopti. Ăsta e marele moment al lui Marilyn.

- Probabil că are trac.
- Cu siguranţă. O să reia din punctul în care au lăsat filmarea ieri: cei trei bărbaţi discută între ei despre preţul cu care vor vinde caii. Apoi va veni rândul ei. Gata!

Răsună o voce fermă:

- Turnăm! Apoi, după o scurtă pauză: Linişte, vă rugăm. Fiecare la locul lui.

Pauline auzi pocnetul sec al unei clachete şi o altă voce:

- Motor!

Philip, de lângă ea, anunţă:

- Merge sunetul!

Iar glasul bubuitor al lui John Huston rupse tăcerea:

- Acţiune!

în timp ce Clark Gabie şi Eli Wallach vorbeau despre bani, ghemuiţi în faţa iepei, Pauline văzu trăsăturile lui Marilyn descompunându-se, schimonosindu-se; aruncându-şi capul spre spate, se răsuci pe călcâie şi începu să alerge spre dunele albicioase cât o ţineau picioarele, agitându-şi braţele nebuneşte. Apoi încremeni şi rămase în loc, la vreo patruzeci de metri de ei.

-Tăiaţi! mugi Huston.

Regizorul filmă de trei ori fuga actriţei. Pauline nu înţelegea. De ce era filmată Marilyn de la o asemenea distantă? Ce rost avea?

F

- Stai să vezi, îi spuse Rafe de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Se aplecă spre Philip şi-i ceru o cască pe care i-o întinse apoi lui Pauline. Puneţi asta. O să auzi tot.

F

Doamna Strasberg se dusese la Marilyn, iar Pauline, care asculta atent, le auzi conversaţia în cască. Şi inginerii de sunet interceptau schimbul de replici, ceea ce nu părea s-o afecteze pe profesoară. Doamna Strasberg îi cerea lui Marilyn să se defuleze, să accepte ca emoţiile cele mai profunde să-i ţâşnească afară, un procedeu pe care-l cunoştea foarte bine. Vocea doamnei Strasberg era blândă şi convingătoare, aproape hipnotică: Marilyn era cea mai mare actriţă dintre toate. Da, cea mai mare. Bieţii mustangi! Marilyn suferea îngrozitor. Pe indivizii ăştia care prindeau caii, care-i masacrau, Marilyn avea să-i lovească din toate puterile cu ura, cu dispreţul ei, dar acum trebuia să ridice privirea spre cer şi să inspire adânc. Acum trebuia să-şi mişte mâinile de jos în sus, ca o pasăre. Sub ochii Iui Pauline, Marilyn, în celălalt capăt al dunelor, îşi flutură braţele ca şi când ar fi avut aripi.

- Asta face parte din „metodă“, murmură Rafe. Te prefaci că eşti pasăre şi-ţi bâţâi mâinile în toate părţile. Şi merge. O să vezi.

Marilyn, rămasă iarăşi singură, se pregătea cu pumnii sub bărbie, semănând cu o luptătoare care aştepta să intre în ring. Pauline intercepta răsuflarea sacadată a actriţei, de parcă ar fi stat lângă ea. Era o senzaţie insolită. Nu putea distinge expresia lui Marilyn, dar vedea că era în picioare, cu

genunchii îndoiţi, cu bustul aplecat în faţă, cu mâinile strânse.

- Acţiune! tună Huston.

Urletele care urmară îi făcură pielea de găină lui Pauline. Iată un ambitus pe care admiratorii vedetei nu-l cunoşteau, întrucât nu-l utilizase în rolurile de blondă prostuţă pe care le jucase până atunci, Pauline era sigură, dar tocmai această voce o descoperise ea iară voie în apartamentul 614 în ziua în care Marilyn cedase nervos, în ziua în care îşi azvârlise toată furia în faţa lui Arthur Miller. Iar acum revenise această ură fulgerătoare, această furie colosală pe care o puteau vedea toţi; zbiera la ei că-s nişte măcelari, ucigaşi, asasini, că nu-s fericiţi decât atunci când văd o fiinţă pe cale să moară. Creatura isterică, cu părul vâlvoi care răcnea era cea pe care o auzise Pauline în apartamentul 614, nu sirena îmbrăcată în roz din *Bărbaţii preferă blondele.* Pauline înţelese de ce alesese Huston să filmeze de departe: astfel, actriţa se vedea ca un şoricel care urlă în nisip, înghiţit cu totul de imensitatea cenuşie a ţinutului sterp din Nevada.

Nu asistase niciodată la o scenă atât de intensă şi de tulburătoare. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar din fericire le putu ascunde în spatele ochelarilor de soare. Rafe era numai zâmbet: Marilyn reuşise. Era cea mai bună. Huston se ridicase ca să meargă să discute cu vedeta, pe care acum o înconjura întreaga echipă. 1 se aduse apă caldă cu

miere şi lămâie, în timp ce Whitey îi retuşa machiajul, iar Agnes, peruca. Din ce prindea în cască, Pauline înţelese că scena trebuia reluată, chiar dacă toată lumea părea mulţumită de interpretarea actriţei. îi ceru lămuriri lui Rafe, iar el îi spuse că regizorii voiau să aibă de unde alege la montaj, acesta fiind motivul pentru care cereau mai multe duble. Oare cum putea Marilyn să reproducă o asemenea intensitate? se întrebă Pauline. Dar, sub privirea ei uluită, o făcu, de patru ori la rând, iară să dea vreun semn de nemulţumire, pe acelaşi ton zguduitor, cu aceeaşi emoţie uriaşă pe care părea s-o extragă dinlăuntrul ei şi care era atât de autentică. în
cele din urmă părăsi platoul într-o stare vizibilă de epuizare, sprijinită de soţii Strasberg. Rafe se ridică în grabă.

- O să aibă nevoie de mine, zise.

Pauline îi dădu casca lui Philip şi-i mulţumi. Şi ea se simţea vlăguită.

- Hei, Pauline! o strigă Cooper. E acolo o fată care te cunoaşte.

*

Pe când se apropia de ţarc, Pauline o zări pe Billie-Pearl purtând o discuţie animată cu dresorii. La vederea prietenei sale, chipul lui Billie-Pearl se luminä, lat-o pe micuţa ei miss! Şi cum a mers filmarea? Pauline îi descrise
interpretarea fenomenală a lui Marilyn.

- Da ştiu, n-am prins-o, oftă ea. Am ajuns imediat după. Privirea ei se îndreptă spre armăsarul cu semn alb, care, gâfâind, continua să se

năpustească asupra gardului. Nu-ţi aduce aminte de cineva?

- Commander ar fi evadat de mult. Nu s-ar fi lăsat chinuit.

- Ai dreptate.

Billie-Pearl îi spuse lui Pauline că vorbise cu reprezentantul asociaţiei pentru protecţia animalelor. Condiţiile în care echipa de filmare capturase mustangii şi-i ţinea închişi nu erau cele mai bune. Marilyn Monroe însăşi se arătase îngrijorată de soarta cailor. Vestea bună era că filmările urmau să se încheie în curând şi că animalele aveau să fie eliberate. Billie-Pearl se oferise să ducă iapa bătrână şi mânzul acesteia la ranchul Velinei, unde să primească îngrijiri. Toată lumea afirmase că era o idee excelentă.

- O s-o mai vezi pe Marilyn, miss?

Pauline mărturisi că nu era sigură. Voia să-şi ia la revedere, dar nu ştia cum. De altfel, poate că Marilyn părăsise deja platoul. Avusese o zi foarte grea. Cât despre Billie-Pearl, ea trebuia să pornească la drum ca să-i dea raportul Velmei. Pauline o privi îndepărtându-se cu mersul ei hotărât. Acum nu ştia ce să facă. Oare aveau să filmeze după pauza de prânz? Cooper avea să-i spună. Până atunci, se întoarse la rulota de unde luase cafea mai devreme.

Fotografa cu coc şi pulover în dungi despre care-i vorbise Agnes sorbea dintr-un pahar de apă, cu aparatul foto atârnat în bandulieră. Cu o voce joasă,

aproape masculină, surprinzătoare pentru statura ei minionă, se prezentă drept Eve. Deşi părul îi încărunţea, nu trecuse de patruzeci de ani; avea un zâmbet afabil, iar privirea ei pătrunzătoare radia inteligenţă.

- Vă simţiţi bine aici? o întrebă.

- Ah, da, spuse Pauline. Descopăr tot felul de lucruri. E pasionant.

- Nu aveţi nici o legătură cu cinematografia?

- Nici una. Sunt cameristă. Lucrez la hotelul Mapes.

- Un loc foarte plăcut, şi eu stau acolo.

- Mă ocupam de apartamentul doamnei Miller.

- Şi ea v-a invitat azi.

- Exact.

- Nu mă miră. Putini îi cunosc bunătatea şi

• • generozitatea. Fotografa o studie câteva clipe, apoi adăugă: V-ar deranja dacă v-aş face o pozăă? Reprezint agenţia Magnum. V-am observat adineauri la ţarcul cailor.

- Vai, mă tem că nu-s prea fotogenică.

Eva îi ceru să-şi scoată eşarfa, să stea cu spatele la rulotă şi să se uite în direcţia platoului. Nu era nevoie să zâmbească; tot ce avea de făcut era să uite pur şi simplu că Eva era acolo. Pauline se conformă, şi, în timp ce fotografa apăsa pe declanşator în cadenţa unei mitraliere, se gândi la armăsarul furibund care semăna uimitor cu Commander.

- Gata! Perfect! Cum vă numiţi? o

întrebă Eve scoţând un creion din buzunar. îmi trebuie pentru dosarele mele. Nu public nimic dacă nu doriţi.

- Nu m-ar deranja dacă aţi face-o. Mă numesc Pauline Bazelet.

Ii dictă pe litere numele de familie.

- E cumva un patronim francez? întrebă Eve.

- Foarte francez, intr-adevăr. Micuţa noastră pariziancă, rosti o voce cântată bine cunoscută.

Când se răsuci, Pauline o văzu pe Marilyn cu Rafe, Whitey şi Agnes.

Deşi ochii lui Marilyn erau ascunşi de lentilele negre ale ochelarilor, Pauline îşi dădea seama cât era de obosită; pielea îi era încă şi mai albă decât de obicei. Marilyn vru să ştie dacă Pauline se simţea bine, lucru pe care aceasta din urmă îl confirmă străduindu-se din răsputeri să-i descrie ce simţise când o văzuse jucând, cât fusese de impresionată şi de tulburată. Dar cuvintele potrivite nu erau uşor de găsit în vacarmul acela de glasuri şi hohote de râs, în timp ce vântul sufla cu putere şi-i ciufulea părul.

Dintr-odată, clipa de graţie cu Marilyn dispăru: Lee Strasberg o informă că era momentul să plece, iar Pauline nu avu timp să-i spună tot ce-ar fi vrut, să-i mărturisească bucuria şi emoţiile ei.

•*

Pe când o privea îndepărtându-se, îşi zise cu tristeţe că era ultima oară când o vedea pe Marilyn Monroe.

Intuiţia ei era corectă. Pe măsură ce

luna t
octombrie se apropia de final, Marilyn strălucea prin absenţă. Oare mai era la Reno? Nimeni nu ştia, şi Pauline n-avea pe cine să întrebe. Soţii Strasberg părăsiseră apartamentul 614, iar gaşca veselă se evaporase.

în pauza de prânz află despre o petrecere organizată în cinstea lui Arthur Miller şi Montgomery Clift, ambii născuţi pe 17 octombrie. Avusese loc la Christmas Tree Inn, pe Mount Rose Highway, lângă Reno. Potrivit unor surse, Marilyn participase, însă refuzase să-i cânte „Mulţi ani trăiască[4]' soţului ei. Pauline mai auzi şi că întreaga echipă trebuia să se întoarcă la Hollywood la sfârşitul lui octombrie, ca să filmeze scene care nu necesitau decorurile naturale din Nevada.

în casa din Washington Street, Doug, la fel ca majoritatea vecinilor săi, era absorbit de dezbaterile prezidenţiale televizate dintre senatorul democrat John Fitzgerald Kennedy şi vicepreşedintele republican Richard Nixon. Aceste discuţii politice nu fuseseră niciodată difuzate în direct şi în fata unui număr atât de mare de oameni din întreaga ţară. Pauline urmări a treia confruntare împreună cu tatăl ei vitreg, dar uneori chipul lui Marilyn i se ivea în minte, vocile însufleţite ale candidatilor se estompau, şi ea se pomenea transportată în apartamentul 614.

Singurele activităţi care-i făceau plăcere erau cele legate de fiica ei, care

era entuziasmată de costumul pentru Halloween, şi munca la ranch cu doctorul O’Brian. Continuase să-l ajute în ultimii ani, sâmbăta, duminica şi în zilele libere. Adeseori, medicul o lua cu el la ranchurile şi fermele din împrejurimi, precum şi la clinici, unde Pauline îl asista la operaţii: castrarea mânjilor de un an, tratarea picioarelor rupte şi a colicilor îndărătnice. O plătea lunar, modest, desigur, dar banii aceştia se adăugau salariului de la Mapes şi-i dădeau o senzaţie de independenţă, chiar dacă era încă departe de a- şi atinge ţinta.

Ce searbădă îi părea viaţa! Toată excitaţia ultimelor luni se risipise. Fusese încântată când Cooper, tipul simpatic de la filmări, o invitase la o întâlnire. Petrecuseră o seară plăcută. Dar, de când aflase de existenţa lui Lily, nu-i mai dăduse de veste. Colac peste pupăză, primise iarăşi însărcinarea de a curăţa toaletele pentru femei de la parter. Mildred Jones o înştiinţase frângându-şi mâinile şi aproape cerându-şi scuze, mărturisindu-i că-i era complet străin motivul pentru care solicitase domnul Spencer această schimbare bruscă, de vreme ce Pauline muncise din greu în apartamentul 614 şi toată lumea fusese mulţumită de ea. Era de neînţeles, însă Pauline ştia foarte bine de unde i se trage. De câteva săptămâni îl evita cu mare grijă pe Kendall, şi nu doar în hotel: nu-i răspundea la nici un mesaj şi la nici un

apel telefonic. Probabil că atitudinea ei îl enervase şi găsise o cale de răzbunare. Când voise să-l înfrunte, îi răspunsese cu aceeaşi monedă: se purtase ca şi când ea nici n-ar fi existat şi-i blocase accesul în biroul lui cu ajutorul secretarei şi al asistenţilor săi.

într-o dimineaţă, pe când Pauline îşi îmbrăca vechea uniformă bordo, Linda o ironiza:

- Puţine clipe de glorie au fost aşa de scurte ca povestea asta cu doamna Miller.

Celelalte fete din vestiar chicotiră. Pauline ar fi putut să se prefacă surdă şi să încaseze, ca de obicei. Dar lucrurile se schimbaseră între timp. Se răsuci să înfrunte rânjetul batjocoritor al Lindei.

- Poţi să repeţi?

Rămânea calmă, îşi ţinea spatele drept, cu umerii traşi în spate în timp ce înainta spre Linda, iar în expresia acesteia din urmă distinse o undă de teamă. Linda bâigui că fusese o glumă, că nu trebuia să-şi iasă din pepeni în halul ăsta, dar Pauline continua să se apropie pe când Linda dădea înapoi, ajungând în cele din urmă cu spatele lipit de dulapuri.

Cine era tânăra asta înaltă, cu ochi verzi strălucitori, care dintr-odată ocupa atâta loc?

- Las-o baltă, făceam şi eu caterincă.
- Făceai caterincă?

Linda se lipea şi mai tare de dulapuri, negăsind nici un pic de căldură în zâmbetul lui Pauline. Caterincă, da?

Fusese retrogradată la curăţatul toaletelor şi ăsta era un lucru absolut scandalos, pentru că n-o merita cu nici un chip, o ştia foarte bine, dar n-avea de gând să se lase călcată în picioare. N-avea de gând să se lase călcată în picioare nici de superiorii ei, nici de o piţipoancă precum Linda. Cu siguranţă n-avea de gând să-şi petreacă restul vieţii mucezind în toaletele hotelului Mapes. Merita mai mult. Avea să plece de-aici unde vedea cu ochii.

- Cât despre „povestea“ asta cu doamna Miller, cum spui tu, e povestea mea cu Marilyn.

Da, o numea Marilyn, nu doamna Miller, la cererea actriţei. Asta avea să-i închidă gura Lindei, nu-i aşa? Pe deasupra, ce ştia Linda despre Marilyn? Nişte fleacuri! Nimic mai mult decât bârfele de la cantină şi balivernele din presa de scandal. Pauline avusese un noroc nebun, pentru că Marilyn o lăsase să intre în viaţa ei, chiar dacă numai trei luni. Nu avea să vorbească despre asta; n-avea să ofere detalii, însă aceste trei luni îi bulversaseră existenta.

•

Da, Marilyn îi spunea pe numele mic. Da, Marilyn ştia cine este. Da, apartamentul 614 era o amintire personală pe care avea s-o preţuiască toată viaţa, închisă într-un seif imaginar pe care putea să-I deschidă ori de câte ori voia. Orice s- ar Ci întâmplat, apartamentul 614 avea sâ rămână locul în care Marilyn o pusese într-o lumină

aparte. Pe ea, pe Pauline. Şi nimeni, nimeni din toată lumea nu putea să-i ia asta. Nici măcar Linda, cu invidia ei cu tot.

Linda tăcea, cu fata schimonosită. Nici o fată nu mai chicotea. O priveau pe Pauline cu un anume respect. Aceasta ieşi din vestiar şi urcă la parter. Dinlăuntru! ei se revărsa o putere imensă, neştiută până atunci: acea fortăreaţă solidă pe care o clădise cărămidă cu cărămidă în ultimele săptămâni.

Avea să plece de acolo. încă nu ştia cum să procedeze, dar avea să plece.

Lincoln o interpelă în timp ce traversa zona de recepţie.

- Ţi-a lăsat asta, îi spuse întinzându-i o scrisoare.

Inima îi tresări când văzu mâzgălelile inimitabile, cu bucle inegale.

Deşi cunoştea deja răspunsul, se simţi obligată să-l întrebe:

- Cine a lăsat asta pentru mine?
- Secretara doamnei Miller. A trecut pe-aici aseară şi a ţinut să se asigure c-o să-ţi fie predată personal.

Pe chipul lui Lincoln se citea o admiraţie sinceră.

- Ce aştepţi ca s-o deschizi, Franţuzoaico?

Ea îşi lipi plicul de piept.

- O s-o deschid, nu-ţi face griji.

Trebuia să fie singură, departe de curiozitatea tânărului. Ieşi în faţa hotelului, pe podul de peste râul Truckee. Nu-şi luase pardesiul, şi frigul

îi intră în oase. Cu degete febrile, desigilă plicul, descoperind o primă scrisoare bătută Ia maşină, apoi un alt plic, mai mic, pe care nu-l deschise imediat.

Domnişoarei Pauline Bazelet
Hotelul Mapes
10 North Virginia Street
Reno, Nevada 89506
Joi, 20 octombrie 1960
Dragă Pauline,

Am plecat în pripă şi Marilyn, la fel ca mine, e dezolată că n-a putut să-şi ia rămas-bun de la dumneata. îţi scriu aceste rânduri în grabă, deoarece trebuie să prindem avionul de Los Angeles. N-o să ne mai întoarcem la Reno. Filmul e aproape gata.

Când ai vizitat platoul de filmare, am aflat că visezi să devii medic veterinar şi să urmezi un stagiu în California, dar ai fost împiedicată de împrejurări. Marilyn a fost impresionată de povestea dumitale şi ţine să te ajute. Prin urmare, îţi trimite plicul ataşat.

Iţi doresc din toată inima să-ţi duci la bun sfârşit proiectele, iar Marilyn mi se alătură la aceste urări.

Cu cele mai bune gânduri,

May Reis

Pauline reciti scrisoarea strângând-o cu toată forţa între degete din cauza rafalelor de vânt. Se întoarse în fugă la hotel ca să deschidă micul plic la adăpost de vremea urâtă, nevrând să-şi

asume riscul de a-l scăpa în apele râului.

în locul rezervat destinatarului îsi văzu numele, urmat de menţiunea „Personal“, totul scris de mâna actriţei. Găsi înăuntru un cec a cărui sumă o făcu să ameţească, precum şi un bilet:

Dragă Pauline,

A venit momentul să-ţi întinzi aripile. Sper că asta te va ajuta să reuşeşti.

Cu afecţiune,

Marilyn

- Eşti bine, Franţuzoaico? S-ar zice că eşti pe cale să leşini.

>

Era unul dintre chelneri, Pedro, cu o tavă în mână.

Pauline nu era în stare să-i răspundă. O întrebă dacă voia să se aşeze, să bea un pahar de apă. Revenindu-şi, îi zise că totul era în regulă. Apoi se uită spre cabinele telefonice din dreapta uşii de la intrare.

- Vrei să dai un telefon?

-Da.

- Eşti sigură că n-ai nimic?

- Ascultă, ai să-mi împrumuţi o fisă? N-am portofelul la mine.

El se scotoci prin buzunare şi-i întinse câteva monede. Curios, o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre cabine, apoi se duse la bucătărie.

Pauline ştia pe de rost numărul de la ranchul Double Lazy Heart, dar mâna îi tremura atât de tare, încât avu nevoie de două încercări ca să-l formeze corect.

Inima îi bătea ca o tobă, şi nu auzea nimic altceva.

Era gata să închidă când îi răspunse Charlie. Respira greu, hârâit; de un an de zile se simţea rău. Billie-Pearl iesise cu caii şi nu urma să se

* .

întoarcă prea curând. Putea el s-o roage să dea un telefon la Mapes când venea? Şi putea să noteze numărul? Charlie se conformă tuşind în receptor.

între timp, tot ce putea face era să-şi continue munca. Pauline tresărea ori de câte ori se auzeau paşi pe pardoseală, rugându-se să fie cineva care s-o anunţe că era căutată la telefon, dar de fiecare dată era un client. Orele se scurgeau parcă fără sfârşit. în cele din urmă veni momentul să plece, s-o recupereze pe Lily şi să ia autobuzul care le ducea pe Washington Street.

De-a lungul întregii seri speră că telefonul o să sune, dar când o făcu, apelurile le erau destinate lui Marcelle sau lui Jimmy. îşi ajută mama să pregătească cina, îi făcu baie lui Lily, îi dădu să mănânce şi-i spuse o poveste înainte s- o culce. Apelul veni târziu, când Doug se întorsese deja acasă şi aproape terminaseră de mâncat.

îi era greu să explice, căci nu spusese nimănui deocamdată. Emoţiile acumulate o făceau să se bâlbâie. Cuvintele îi ieşeau din gură amestecate, în dezordine, fără nici o legătură cu intenţiile ei.

- Mai uşor! strigă Billie-Pearl. Ne

potolim, miss. Ia-o de la capăt!

Pauline trase aer în piept şi-şi reluă istorisirea cât mai calm cu putinţă, în timp ce Marcelle, Doug şi Jimmy, care se opriseră din mâncat, o ascultau cu gura căscată.

La celălalt capăt al firului, Billie-Pearl slobozi un fluierat admirativ.

- Miss, nu se mai pune problema să lâncezeşti la Mapes aşteptând vremuri mai bune. Trebuie să progresezi. Nu poţi să scapi ocazia asta. Doc e încă pe-aici. O să-l prind înainte să plece. Te sun.

Pauline închise şi se întoarse spre cele trei perechi de ochi care se holbau la ea. Doug fu primul care luă cuvântul.

- Ţi-a lăsat un cec? spuse ridicându-se, cu ochii cât cepele.

-Da.

- Pot să văd scrisoarea?

Pauline se duse s-o aducă. Observă că Marcelle rămăsese aşezată, încremenită, cu mâna pe pahar, pe când Jimmy ţopăia prin încăpere. Doug citi scrisoarea cu glas tare, apoi şi biletul. Timbrul îi era tot mai răguşit.

în cele din urmă o luă pe Pauline în braţe şi o strânse cu putere. Ea îi văzu lacrimile din ochi. Jimmy era în culmea agitaţiei: ce hotărâre luase? Avea să plece? Unde? Şi Lily? Povestea asta era dementă. Era teribil de mândru de soră-sa mai mare. Şi ea merita totul.

într-un final, Marcelle ieşi din starea de prostraţie. îşi aprinse o ţigară cu mâinile tremurânde, apoi, cu o voce

stinsă, îşi întrebă fiica:

- Ce ai de gând să faci?

Telefonul sună din nou, iar Pauline se grăbi să răspundă. Recunoscu accentul irlandez al doctorului O'Brian. Acesta o felicită călduros şi

o asigură că din momentul acela totul putea merge foarte repede. îi lăsase deja un mesaj confratelui său, doctorul Hicks. Pauline nu-şi mai permitea să aştepte. Generozitatea lui Marilyn Monroe constituia un ajutor formidabil: suma îi permitea să-şi găsească o locuinţă şi pe cineva care să stea cu fetiţa în timpul stagiului, deoarece da, era obligatoriu să înceapă cu stagiul, întins pe câteva luni, poate chiar un an, iar pe urmă trebuia să solicite o bursă cu care să-şi finanţeze studiile. Acestea, Pauline o ştia deja, durau cel puţin şase ani. Nu conta că nu-şi luase bacalaureatul, putea să dea examenele GED, care le permiteau persoanelor majore să- şi încheie studiile secundare. Trebuia să depună un efort susţinut, însă era perfect capabilă, Doc era sigur de asta. Mai avea de adăugat un singur lucru, un element important: Velina urma să-i dea o scrisoare de recomandare. Era o veste excelentă, în opinia lui Doc. Acum, că Velma devenise o celebritate despre care se vorbea în *Readtr's Digest* şi chiar în reviste din străinătate, în Statele Unite erau puţini veterinari care să nu fi auzit de „Wild Horse Annie". Iar Velma avea multe de

spus despre Pauline, după cei opt ani de când o cunoştea.

- Probabil că doctorul Hicks n-o să-mi răspundă mai devreme de săptămâna viitoare. Până atunci însă, ai o mulţime de treburi, Pauline, ca în fiecare sâmbătă. Aşadar, ne vedem mâine-dimineaţă.

Pauline chiar intenţiona să-şi petreacă ziua de sâmbătă la ranch împreună cu Lily, care-şi făcuse prieteni cu care abia aştepta să se joace. Doug avusese dreptate să-i spună, atunci când o dusese prima oară pe Pauline la ranchul familiei Johnston, că puştii de prin partea locului se distrau acolo tot timpul anului, fiind primiţi cu simpatie. Localnicii aveau grijă de ei, ducându-i în plimbări sau la pescuit în râul Truckee ori supraveghindu-i pe când se jucau în iarbă. Lui Lily îi plăceau la nebunie aceste momente şi începuse chiar să călărească sub îndrumarea lui Billie-Pearl.

Când încheie convorbirea cu Doc, Pauline constată că mama ei plecase. Uşa de la camera ei era închisă.

- E pur şi simplu obosită, spuse Doug cu părere de rău. Se bucură aşa de mult pentru tine, Pauly!

În noaptea aceea, Pauline nu reuşi să adoarmă. Nu înceta să treacă în revistă evenimentele zilei: scrisoarea, biletul, cecul. Lucrurile aveau să se petreacă foarte repede, spusese Doc, şi ea simţea că nu se înşela. Era pregătită.

Revedea însă cu ochii minţii expresia

încordată a mamei, degetele ei cu unghii roşii strângând paharul, uşa închisă. Şi se gândi la Marcelle în taiorul ei albastru drăguţ, pe peronul gării din Reno, cu bereta şi cutia ei de pălării. Soţia de război plină de speranţă pentru care visul american mersese atât de prost.

„Dragă Pauline, a venit momentul să-ţi întinzi aripile.**

Noiembrie 1960

Reno, Nevada

Pauline se opri la uşa biroului lui Mildred Jones; o auzea răstindu-se la telefon, aşa că preferă să aştepte o clipă. Nu avea emoţii, dar inima i-o luase iarăşi la galop.

Ridică pumnul şi bătu.

- Intră! rosti vocea ascuţită a lui Mildred.

Aşezată la masa de lucru, cu ochelarii pe vârful nasului, ridică privirea cu un aer întrebător. Pauline repetase de câteva ori ceea ce trebuia să-i spună, în faţa lui Billie-Pearl, în faţa lui Doug şi în intimitatea băii, adresându-se plăcilor de faianţă portocalii în timp ce făcea duş. îi zise că înainte de toate ţinea să-i mulţumească pentru tot ce învăţase la Mapes, în principal datorită domniei-sale. Dar hotărâse că venise momentul să treacă la altceva. Prin urmare, dorea să renunţe la locul de muncă de la hotel.

- Iată scrisoarea mea de demisie, doamnă Jones.

O puse pe birou. Mildred studie

scrisoarea, apoi privirea ei se îndreptă iarăşi asupra tinerei.

- îţi dai demisia?

- Da, doamnă. Plec în California să fac un stagiu într-o clinică veterinară. Tocmai am aflat că mi-a fost acceptată candidatura.

- Asta vrei să faci? Să devii medic veterinar?

- Da, doamnă.

Mildred tăcu un moment. Oare era dezamăgită? Furioasă?

- Ai mai informat pe cineva de la Mapes?

- Dumneavoastră sunteţi prima care află.

- Când începi stagiul?

- în zece zile.

- înţeleg.

Se lăsă iarăşi tăcerea.

- Şi fiica dumitale?

- Vine cu mine. Am găsit un apartament şi o grădiniţă pentru ea.

Pauline îsi dădea seama că Mildred se dădea de ceasul morţii să priceapă cum îşi permitea toate aceste lucruri şi cum ar fi putut s-o întrebe iară să pară nepoliticoasă sau indiscretă. Oare Lincoln îi spusese despre scrisoarea pe care i-o lăsase May Reis? Pauline n-o menţionă. Nu era treaba nimănui. îi scrisese deja lui Marilyn, prin amabilitatea lui May, la hotelul Beverly Hills, deoarece aflase că acolo se duceau de la Reno. Spera ca scrisoarea ei de

mulţumire să ajungă la destinaţie; îi luase o veşnicie s-o termine. Iar când se dusese la bancă să depună contravaloarea cecului în cont, doamna de la ghişeu fusese cât pe ce să leşine văzând semnătura lui Marilyn Monroe.

- Poţi fi mândră de dumneata, Pauline. Felicitări.

Pauline se aştepta la orice, numai nu la aprobarea lui Mildred Jones.

- Preavizul va fi de o săptămână, conform contractului. Pilar s-a întors, încheietura i s-a vindecat şi nu am probleme de personal. Ba chiar am angajat câteva fete noi.

- Foarte bine, doamnă Jones.

Mildred se uită la calendarul prins cu piuneze pe peretele din spatele ei.

- Azi e vineri, 4 noiembrie. Deci ultima zi de lucru ar putea fi vineri, 11.

- Perfect, doamnă Jones. Am reţinut.

Se întreba cum o să mai reziste o săptămână, dar se pregătise pentru eventualitatea unui preaviz. Când se pregătea să plece, Mildred o opri.

- Aşteaptă un minut. O să rezolv chestia asta.

Pauline îi întoarse vorbele pe toate părţile în minte. Ce să rezolve?

-Alo, Lucinda? Mildred sunt.

Lucinda era responsabila cu statele de plată şi avea biroul tot la etajul al doilea. Ea era cea care se ocupa de salariile tuturor angajaţilor de la Mapes. În timp ce o întreba dacă n-o deranjează, Mildred completă un formular. Avea să i-o trimită pe Pauline Bazelet, care

părăsea echipa. Da, era mare păcat, pentru că era o angajată excelentă, dar Pauline urma să devină medic veterinar, în California. Trebuia să-i dea salariul pe noiembrie imediat, inclusiv perioada de preaviz, până la 11 noiembrie.

Mildred îi întinse formularul.

- Nu mai e nimic care să te retină aici.

Vă mulţumesc, doamnă Jones. Vă mulţumesc din suflet.

- Nu te mai uita la mine cu ochii ăştia lăcrămoşi, fetiţo, că mă pun şi eu pe bocit. Hai, ia-ţi cecul şi fugi.

Mildred îşi suflă nasul cu zgomot.

- Da, doamnă Jones. La revedere.
- Stai aşa. Ai zis că te faci veterinar, dar în ce specialitate?
- Medicină ecvină.
- Asta înseamnă c-o să te ocupi de cai?
- Exact.
- Bine. Hai, fuguţa, Pauline. Lucinda te aşteaptă. Eşti liberă ca pasărea cerului.

Da, era liberă. Nu îndrăznea s-o creadă pe când mergea cu pas săltat pe coridor spre biroul Lucindei. Ii transmise documentul pe care i-l dăduse Mildred şi primi în schimb un plic. Ultimul ei salariu.

- Te duci în California ca să devii veterinar?

-Da.

- Mult noroc, Pauline!

Biroul lui Kendall era vizavi. Ar fi putut să profite ca să-şi ia rămas-bun, deoarece pleca mai devreme decât fusese prevăzut, cu binecuvântarea lui

Mildred Jones.

Când o văzu, secretara lui Kendall o informă fără să piardă vremea cu politeţuri:

- Domnul Spencer lipseşte.

Pauline arătă spre pardesiul şi pălăria lui Kendall, agăţate în cuier.

- Nu cred, zise.

- Ei bine, nu e disponibil, mormăi femeia.

Pauline nu reusise niciodată să-i retină prenumele. Ceva precum Ethel sau Bertha.

- E în şedinţă?

- Nu e disponibil.

Pauline se uită la uşă. Atâtea evenimente se derulaseră în spatele ei... Nu voia să se gândească la asta.

- Pleacă, te rog, spuse secretara.

Ethel. Pauline era sigură c-o chema Ethel.

- N-am nevoie decât de un minut sau două, Ethel.

- Ar trebui să pleci. Şi, dacă-mi dai voie, numele meu e Bertha.

- E singur?

- Ţi-am zis deja, domnul Spencer nu e disponibil pentru dumneata.

- O să vedem.

În ciuda protestelor Berthei, Pauline se duse la uşă şi o dădu de perete. Kendall Spencer era aşezat la biroul lui şi vorbea la telefon.

- Am cerut să nu fiu deranjat, fir-ar să fie!

- îmi cer mii de scuze, domnule Spencer, gemu Bertha, dar persoana a

pătruns aici în pofida interdicţiei dumneavoastră.

- Vă sun mai târziu, lătră Kendall către interlocutorul său, apoi trânti receptorul.

Peste o clipă ridică bărbia spre Pauline cerându-i să intre şi să închidă usa.

Detesta să se întoarcă aici, după cum detesta mirosul care domnea în acest loc: amestecul de tutun stătut, de piele şi de after-shave cu mentă.

Kendall aprinse o ţigară şi trase din ea cu furie în timp ce-şi scruta vizitatoarea.

- Ai ceva tupeu ca să te înfiinţezi aşa. Mă eviţi de săptămâni întregi. Presupun c-ai venit să te plângi de retrogradare.

- Am venit să-mi iau rămas-bun.

Kendall se îndreptă de spate.

- Poftim?

- Plec. Plec din Reno.

îşi stinse ţigara în grabă. Ce îndruga fata asta? Să plece de la Reno? Ca să se ducă unde? Ce se întâmpla?

- Lily vine cu mine.

îi spuse unde mergeau şi din ce motiv. Kendall se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul, dar nu prea reuşea. Se plimba de colo- colo prin birou trecându-şi febril degetele prin păr. Nu înceta să repete că Pauline nu putea să-i facă asta. Nu putea să plece. Trebuia să rămână la Reno. De unde bani pentru cele mai elementare necesităţi? Pentru chirie? Fără să pomenească de cecul de la Marilyn, Pauline îi răspunse că totul era aranjat.

- Mi-am dat demisia. Gata.

Kendall, sub imperiul şocului, aproape că gemu. Cum putea să-i facă aşa ceva? Era pe cale să-i ofere un post la serviciul de rezervări, planificase totul şi urma să fie o surpriză minunată. Spera să devină veterinar? Să fim serioşi! Nici măcar n-avea diploma de bacalaureat. Trebuia să coboare cu picioarele pe pământ. Şi Lily? Era şi fiica lui; la urma urmei, avea şi el un cuvânt de spus!

- Lily nici măcar nu-ţi poartă numele. Nici un document nu stipulează că eşti tatăl ei.

Ca de obicei, el încercă altă manevră, metoda tactilă, cea care o dezgusta pe Pauline mai presus de orice: înconjurând-o cu braţele, presărându-i faţa cu sărutări umede şi mângâind-o. De data asta însă, în loc să rămână stană de piatră aşteptând ca momentul neplăcut să treacă, visându-se la kilometri distanţă, Pauline îl respinse.

- De ajuns, Kendall.

O scutură de braţ. Cum adică, „de ajuns”? Cine se credea? îşi dădea aere numai pentru că o vedetă de cinema i se adreseze pe numele mic? Ei bine, avea o veste importantă pentru ea: nu era decât o cameristă. Una dintre femelele acelea neînsemnate pe care nimeni nu le vedea cu adevărat, cu toate că avea o mutrisoară drăguţă. Atât era şi nimic mai mult.

Atitudinea ei rece şi încordată îl făcu să revină rapid la tactica precedentă. îi părea teribil de rău: nu intenţionase să fie crud. Pauline însemna enorm pentru

el, la fel şi Lily. Trebuia să priceapă că le adora, că-şi făcea griji pentru ele.

- Pronunţi deseori cuvântul ăsta, „ador”. Ne „adori”.

O strânse iarăşi în braţe. Păi da, era cuvântul potrivit: le adora. Până la nebunie. Şi de asta trebuiau să rămână amândouă la Reno. într- adevăr, era complicat cu soţia lui, dar nutrea convingerea că Evaline avea să înţeleagă până la urmă ce loc important ocupau Pauline şi Lily în viaţa lui.

îi vorbea pe un ton grav şi blând, cel pe care-l folosise de atâtea ori şi care o păcălise de atâtea ori.

- Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti. Că o iubeşti pe Lily.

- Dar aşa e, îngerul meu!

- E prea târziu, Kendall.

- Mai dă-mi o şansă, te implor. Ai încredere în mine.

Pauline îi spuse că era încă tânără, că avea toată viaţa în faţă şi că viitorul ei părea în sfârşit mai roz. Avea să părăsească Nevada pentru a-şi clădi destinul ei şi al fiicei sale, şi nimeni şi nimic nu putea s-o împiedice. în nici un caz el.

Atunci Kendall o prinse cu un soi de disperare furioasă şi încercă să-i smulgă un sărut; ea se zbătu, îl respinse.

- N-ai cum să pleci. îmi aparţii. La fel şi Lily. Sunteti ale mele.

Ea izbucni în râs, şi în momentul acela Kendall se gândi că era o altă Pauline, pe care n- o cunoştea. Ce avea el să-i ofere mai mult decât rolul de femeie din

umbră, amanta invizibilă pe care o întâlnea pe la spatele neveste-sii? Perspectiva acestui gen de viaţă o oripila.

- îmi frângi inima, spuse el cu un scâncet care părea atât de autentic, încât lui Pauline îi veni să-l felicite pentru prestaţia actoricească.

Deschise uşa şi, în faţa secretarei şi a asistentelor stupefiate, îi zise din prag:

- La revedere, domnule Spencer. Aveţi grijă de dumneavoastră. Ceva îmi spune că n-o să ne revedem prea curând.

Pe când cobora de la etajul al doilea nu-i venea să creadă ce reusise să facă. Tânăra şovăielnică dispăruse, lăsând loc unei războinice. Se vedea în armură, cu o suliţă în mână, călărindu-l pe Commander. Imaginea era comică, dar îi facea mare plăcere.

Se duse la subsol să se schimbe şi-şi vârî

uniforma într-o pungă pe care o lăsă acolo. N- avea s-o mai poarte niciodată. Acum trebuia să- şi ia rămas-bun de la comunitatea de la Mapes, care fusese universul ei în ultimii trei ani. O făcu pe îndelete, nevrând să uite pe nimeni, de la Ernesto, portarul, până la Dan, de la Sky Room, la Addie, centralista ei preferată, şi Pedro, de la room-service. Răscolit, Casper fu cât pe ce să plângă, iar Marty spuse candid: „Ah, nu, Franţuzoaico, n-o să dai bir cu fugiţii!” Lincoln declară că Pauline avea mare dreptate să plece. Dar avea să le lipsească, adăugă el. Fern, Kitty,

Harpei* şi Maud erau triste s-o vadă plecând, dar se bucurau pentru ea. Numai Linda nu avu nimic de zis, însă Pauline se aştepta la asta.

Ce senzaţie stranie să iasă din Mapes pentru ultima oară şi să se întoarcă pentru a-i privi silueta masivă asemenea unui uriaş tăcut care-i ura noroc!

Erau ultimele zile şi la ranch. Când avea să se întoarcă? N-avea nici o idee. îşi îndeplinise sarcinile cu voioşie, asistându-l pe Doc O'Brian, ajutând-o pe Velina cu hârţogăraia, sărind în sprijinul lui Billie-Pearl la întâmpinarea nou-venitilor.

- L-ai văzut recent pe Commander? îşi întrebă prietena.
- Din câte cred eu, e rănit. Fără îndoială s-a bătut iar.

Părea să şchioapele. Se ţinea departe de ranchul Double Lazy Heart, dar îşi lăsa mânjii să se apropie de îngrăditură. Billie-Pearl era îngrijorată? Nu prea. Era capabil să se apere. îi părea totuşi rău că armăsarul refuza să se apropie, aşa că nu-l putea vedea decât de la distanţă.

- Face fiţe.
- Ştiu. Dar mi-ar fi plăcut să-mi iau la revedere de la el, spuse Pauline.
- îşi făureşte legenda.

Mânjii lui Commander se arătau mult mai puţin sălbatici, amestecându-se printre ceilalţi mustangi. Odraslele lui erau uşor de distins: aveau eleganţa musculoasă a părintelui. Billie- Pearl le găsise nume perfecte: Captain, Major, Scout, Athena şi Storm.

* • •

Sâmbătă după-amiază, când ele curăţau grajdurile, Velma veni într-o suflare.

- Clark Gabie a făcut infarct! E la spital. Tocmai am auzit la radio.

Doamna Strasberg îşi făcea griji pentru sănătatea actorului, îsi aminti Pauline: urmase un regim draconic pentru rolul de cowboy şi pierduse un număr considerabil de kilograme. Velma adăugă că aflase prin telefonul fără fir că fuma şi bea mult. Ca majoritatea celor din echipa de filmare, comentă Billie-Pearl pe un ton sardonic. Unii spuneau că filmul era deja blestemat, chiar înainte de cea dintâi proiecţie pe marele ecran, dar Pauline era nerăbdătoare să-l vadă.

- Credeam că te doare-n cot de cinema, râse Billie-Pearl.

- Da, dar asta era înainte de apartamentul 614, îi replică Pauline amuzată.

Cum Velma voia să afle mai multe despre stagiul la Mont-Shasta, Pauline îi dădu câteva detalii: soţia doctorului Hicks, extraordinar de amabilă, o ajutase să găsească o locuinţă foarte aproape de clinică, precum şi o bonă pentru Lily.

- Când pleci? o întrebă Velina.

- Peste câteva zile.

- Cum ajungi acolo?

- Ne duce Doug. Mai târziu o să fac rost de o maşină acolo.

- Şi mama ta? Cum a reacţionat?

• •

Pauline ştia că poate să le spună adevărul Velinei şi lui Billie-Pearl, dar se abţinu.

- Nu e foarte entuziasmată, zise prudentă.

Avea remuşcări, dar se bucura de criza cardiacă a lui Clark Gabie, pentru că aşa Marcelle urma să aibă alt subiect în minte la cină decât stagiul ei la Mont-Shasta.

într-adevăr, când ajunse acasă o găsi pe Marcelle lipită de televizor şi de radio, vânând ultimele informaţii despre idolul ei. După toate aparenţele, John Huston şi Marilyn Monroe fuseseră acuzaţi de anturajul lui Clark Gabie că-1 împinseseră să-şi asume riscuri inutile executând scene de cascadorie şi-l obligaseră să aştepte ore întregi în vipia sufocantă din deşert.

- Se pare că nu s-a prea plâns, zise Marcelle. Un om admirabil.

Totuşi, nici măcar starea îngrijorătoare a lui Clark Gabie nu putu trece pe planul al doilea plecarea lui Pauline, prevăzută pentru 9 noiembrie. Totul era gata, valiza ei, cea a fiicei sale, micul turn Eiffel pe care-l păstrase în toţi acei ani, precum şi căsuţa de păpuşi pe care i-o dăruise Marilyn lui Lily. Nu se anunţa ninsoare, iar vremea avea să fie frumoasă până Ia muntele Shasta. îi aşteptau patru ore de drum.

în dimineaţa plecării, când Marcelle îşi făcu apariţia la micul-dejun, Pauline îi remarcă faţa
trasă; de asemenea, părul îi era

nepieptănat şi rădăcinile cărunte începeau să se vadă, ceea ce era surprinzător la o persoană care acorda atâta importanţă înfăţişării sale. Chipul ei nefardat părea scofâlcit, mai bătrân, lucru care o emoţionă pe Pauline. Părea pierdută, cu gesturi şovăielnice. Doug o privi îngrijorat când îi aduse cafeaua. Lily umplea încăperea cu sporovăială ei, încântată la gândul c-o să plece, c-o să descopere altă casă, alţi tovarăşi de joacă, pe când Marcelle stătea gârbovită deasupra ceştii.

- Ai veşti despre Clark Gabie? o întrebă Pauline peste ciripelile fetiţei.

Privirea lui Marcelle era întunecată de o mâhnire profundă. Spuse că nu Gabie o îngrijora, sănătatea lui n-o împiedica să doarmă. Ceea ce o întrista era plecarea fiicei sale. Şi a nepoatei. Vorbi în franceză, excluzându-i pe Doug şi pe Jimmy din conversaţie, iar când Pauline îi răspunse în engleză, Marcelle se încăpăţână să-şi folosească limba maternă. Ideea că Pauline şi Lily nu mai aveau să se afle în acea casă, în acel oraş, în acel stat era insuportabilă. Simplul gând o înnebunea. Cum avea să trăiască fără ele? Era cu neputinţă. Prindea tot mai mult contur planul de a-şi închide magazinul, de a-l vinde şi de a se întoarce la Paris, la sora ei. Nimic nu-i reuşise în America. Şi fără fiica ei avea să-i fie imposibil.

Pauline ştia că mama ei avea tendinţa să exagereze, fie în sens pozitiv, fie, ca acum, în sens negativ. Ii făcea plăcere

să-şi pună în scenă firea melodramatică.

- Trebuie să plecăm, Pauly, zise Doug.

N-avea nevoie să ştie franceză ca să înţeleagă nefericirea soţiei lui. Puse o mână alinătoare pe umărul lui Marcelle: Pauline şi Lily aveau să se descurce. Copiii trebuie să plece din cuibul familial, aşa e viaţa. Golul pe care-l simţea ea era firesc. Era în firea lucrurilor, şi Marcelle trebuia să înveţe să accepte asta. Adăugând că voia să verifice cauciucurile maşinii, Doug ieşi.

Marcelle începu să plângă, sub privirea nedumerită a lui Jimmy. Fusese martor la o mulţime de scene provocate de limba ascuţită a mamei lui, de consumul ei de alcool, de afirmaţiile ei nepotrivite, dar niciodată la o asemenea mâhnire. O conduse pe Lily afară din încăpere, propunându-i un ultim joc înainte de plecare.

De obicei, Pauline îşi consola mama ascultând-o, bătând-o uşurel pe mână şi dând din cap în timp ce Marcelle îşi vărsa nefericirea, dar îsi dădea seama că situaţia din acea

dimineaţă era diferită. O strânse tare de mână, obligând-o să ridice privirea, şi-i vorbi în franceză cu o intensitate pe care nu i-o mai arătase niciodată. Doug avea dreptate: ea şi Lily aveau să se descurce. Acum însă, Marcelle trebuia să-şi revină. Nu mai putea continua aşa. Trebuia să se lase de băut. Venise momentul să se ocupe de această problemă, s-o recunoască. La maternitate, când o născuse pe Lily,

Pauline văzuse afişe în sala de aşteptare. Existau locuri unde Marcelle putea merge iară programare ca să cearâ ajutor.

- Nu sunt alcoolică. Din când în când beau un pic mai mult. Atâta tot.

- Mamă. încetează să te mai minţi, te rog.

Marcelle îşi plecă fruntea gemând.

- Mi-e ruşine. Mi-e atât de ruşine!

- Mamă, ascultă-mă.

Mama ei trebuia să fie conştientă că era norocoasă: avea o activitate care-i plăcea şi pe care o făcea bine, reuşise în tot ce-şi propusese; trebuia să se bucure de clientela ei fidelă, dar mai cu seamă de faptul că avea un soţ iubitor şi devotat şi un fiu echilibrat şi inteligent. Da, viaţa lui Marcelle era frumoasă. Trebuia s-o examineze şi să-şi dea seama cât de fericită era.

Mama o întrerupse cu glasul înecat în lacrimi:

- Nu pot să trăiesc fără tine, scumpa mea. N- o să fiu în stare.

Se puse iarăşi pe plâns. Fusese prea aspră cu Pauline, o ştia. Nu-i spusese niciodată cât de mândră era de ea şi greşise amânând atâta momentul. Nu făcuse nimic cum trebuie în legătură cu fiica ei. La o vârstă fragedă, Pauline se adaptase la noua ţară, la limba şi obiceiurile acesteia. Pauline reusise acolo unde ea dăduse

greş. Cât despre mustangi... Ce prostie s-o condamne pentru această pasiune,

să nu înţeleagă că era fiica ei, să nu aibă destulă încredere în ea! O împinsese în braţele mizerabilului aceluia, lucru pentru care n-avea să se ierte niciodată, chiar dacă din tot dezastrul se născuse Lily, pe care o iubea ca pe lumina ochilor. Nimic nu-i iesise. Fusese o mamă jalnică. Şi de asta îi era ruşine.

- Ajunge, mamă, zise Pauline mângâindu-i fata udă de lacrimi. Nu te mai învinovăţi.

- Nu suport ideea că de-acum camera ta o să fie goală.

- Dar şi tu ţi-ai părăsit casa părintească într-o zi.

Marcelle îşi şterse obrajii.

- E adevărat. Şi ţin minte că bunica ta plângea. Ştii cum e poreclit Nevada? Statul despărţirilor. Oamenii vin aici să divorţeze, să-şi piardă banii în cazinouri şi apoi să plece. Iar acum e rândul tău să-ţi iei rămas-bun.

- Mamá, nu uita cá ne ducem la numai patru ore de mers cu maşina de-aici.

- Doamnelor, e momentul sa pornim la drum, anunţă Doug de pe verandă.

Marcelle îi chemă pejimmy şi pe Lily şi ieşiră cu toţii în aerul rece al dimineţii de noiembrie.

Un Ford Thunderbird albastru strălucitor era parcat în faţa casei. Doug îi întinse lui Pauline un rând de chei.

- Surpriză! îi spuse. Ca să te ajute să-ţi iei zborul.

Cu răsuflarea tăiată, Pauline fu pe punctul de a-şi pierde echilibrul pe

trepte. Doug găsise un chilipir la un coleg de la un alt service şi se ocupase personal de repararea maşinii. Era la mâna a doua, desigur, dar într-o stare excelentă. Valizele erau deja în portbagaj. Pauline avea să conducă ea însăşi până în California.

- Voi stiati? îsi întrebă mama şi fratele.

Da, şi li se păruse o idee minunată. Pauline îşi dădea seama cât îl costase maşina pe Doug, la câte economii trebuise să renunţe. Se aruncă în braţele lui. îşi promisese că n-o să plângă, dar hotărârea i se dusese pe apa sâmbetei.

- Dă o tură, ca să-ţi faci mâna, zise Doug străduindu-se să nu se lase şi el copleşit de emoţii. O să vezi diferenţa fată de vechitura de Buick!

Pauline se instală la volan şi ascultă încântată mârâitul motorului.

- Arăţi super, Pauly! declară Jimmy cu mândrie.

Vecina lor, doamna Sheldon, deschise uşa ca să-i salute, cu ceaşca de cafea în mână.

- Drum bun! strigă.
- E noua maşină a mămicii, ţipă Lily, care nu- şi mai încăpea în piele de bucurie. Mergem în California!

Trebuiau să plece. Doug o aşează pe Lily pe bancheta din spate într-un soi de ham menit s-o protejeze şi-i spuse să stea cuminte pe toată durata călătoriei. Pauline îsi îmbrătisă fratele, apoi pe

Doug şi în cele din urmă pe Marcelle.

- Sună-mă îndată ce ajungeţi!

- Promit, mamă.

Când se pregăteau să se pună în mişcare, telefonul din casă începu să sune.

- Mă duc eu! zise Jimmy fugind înăuntru.

Se întoarse peste câteva secunde cu o expresie ironică pe chip.

- E pentru tine, Pauly. Kendall Spencer.

- Zi-i c-am plecat deja, îi răspunse ea fără nici o ezitare.

Pe când se îndepărta, îi urmări în retrovizor. Ii faceau toţi cu mâna, Doug strângând-o pe Marcelle lângă el, Jimmy trimiţându-i sărutări, îşi flutură la rândul ei mâna până când Washington Street nu se mai văzu în oglindă. O luă spre nord, în direcţia drumului 395. Se circula bine, iar soarele palid de noiembrie se ridica pe cer, scăldând culmile argintii într-o lumină trandafirie.

- Ce-ai zice de nişte muzică, Lily?

Deschise radioul, şi prima piesă care se auzi fu „What'd I Say" a lui Ray Charles.

Dădu mai tare. Cum să nu se gândească la Marilyn dansând pe această melodie în Sky Room, în timpul teribilei pene de curent, pe când incendiile de pădure devastau ţinutul din jurul oraşului Reno? Era ca un semn anume pentru ea.

Peste douăzeci de minute aveau să treacă frontiera, ieşind din Nevada şi

intrând în California. Se gândi la tot ce lăsase în urmă, aşa cum o făcuse la şapte ani, îmbarcându-se pe vaporul spre America. Şi îşi aminti de una dintre primele veri petrecute la Lake Tahoe, când se căţărase pe o stâncă şi lacul îi păruse atât de departe, încât o speria ideea de a sări. Doug, deja în apă, îi striga să se arunce având grijă să se ţină departe de stâncă, pe când Marcelle, aşezată pe prosop cu Jimmy în braţe, se temea ca nu cumva fiica ei să alunece şi să se rănească. Ezitase câteva clipe, cu un nod în stomac, apoi sărise; când ieşise la suprafaţă, în aplauzele lui Doug şi Marcelle, simţise o mândrie de neuitat.

Acum, după atâţia ani, se arunca din nou în gol. Şi nu-i mai era frică.

Acceleră, simţind cum îi vibra volanul sub degete.

- Fii atentă, Lily. O să ne întindem aripile.

Reno, Ne vad a
Duminică, 30 ianuarie 2000
Ora 8.00

Mulţimea se liniştise, iar frigul era tot mai pătrunzător în aceste minute lungi în care nu vorbea nimeni. Jurnalista şi cameramanul ei se întorseseră dinspre Pauline ca să filmeze hotelul condamnat. Era 8.00 dimineaţa, şi tot nu se vedea nici un semn de implozie. Apăruse oare vreo problemă la detonatoare?

în faţa ei, o femeie cu capul acoperit de o eşarfă alb cu negru îşi suflă nasul.

în cele din urmă, Pauline auzi o serie de explozii rapide, ca nişte petarde aruncate de copii, şi preţ de o clipă hotelul păru să reziste, stoic, apoi, după o nouă salvă de explozii, mai puternice de data asta, aripa estică a structurii din cărămidă începu să se clatine, ca o perdea suflată de vânt, şi se prăbuşi, trăgând după ea masa greoaie a hotelului, care căzu în faţă, spre Center Street.

Deşi scena nu dură decât şase sau şapte secunde, Pauline avu timp să se uite la apartamentul din colţul etajului al şaselea, orientat spre vest, şi la ferestrele panoramice de la Sky Room, înainte ca faţada să se legene cu o graţie surprinzătoare, ca sub acţiunea unei forţe invizibile, şi să se pulverizeze cu un bubuit asurzitor.

Cum putuse să dispară atât de repede un reper atât de important al vieţii ei la Reno? Se gândea la miile de clienţi care dormiseră acolo din 1947, la tot ce se petrecuse în camerele acelea: la bucuriile, surprizele şi dramele trăite între zidurile din care nu mai rămăseseră decât nişte rămăşiţe efemere, spre deosebire de oraşele-fantomă pe care le vizitase în tinereţe. Acum o năpădeau amintiri mai intime: grosimea cremoasă a mochetei de pe coridoare, picurul robinetului stricat de la toaleta pentru femei, mirosul dulceag al vestiarului de la subsol, textura granuloasă a canapelelor din piele din biroul lui Kendall, ţigările fumate în

grabă cu Kitty şi Harper la intrarea personalului, lângă automatul de cafea. Dar dacă hotelul Mapes dispăruse, imaginile din apartamentul 614 zăboveau, ca un neon care lasă urme pe retină: vaza cu trandafiri albi de pe măsuţa joasă, flacoanele de Nembutal răspândite peste tot, firele platinate rămase în peria de păr, cerceii de sub pat.

Vălătuci groşi de praf auriu se înălţau din ruine îndreptându-se spre râu, spre mulţimea adunată pe străzi. Oamenii începură să aplaude şi să fluiere, ba chiar să strige; Pauline nu le înţelegea bucuria, în condiţiile în care mirosul acru de fum şi praf îi înţepa ochii. îi veniră în gând cuvintele lui Nick, care o avertizase că risca să încerce o tristeţe profundă, şi-i dădu dreptate, căci o parte din ea însăşi zăcea acum în mijlocul mormanului de moloz şi de amintiri.

Jim îşi trecu un braţ pe după umerii surorii sale, de parcă i-ar fi ghicit emoţia, deşi ea nu spusese nimic. Printre curioşi nu erau doar figuri vesele: tânăra cu fes albastru, al cărei tată lucrase la cazinoul de la Mapes, îşi ştergea lacrimile, pe când domnul în vârstă, cu o expresie descompusă, îşi dusese la buze trandafirul roşu.

- Eşti bine, miss? o întrebă Billie-Pearl.

Camera era îndreptată din nou asupra lui Pauline. Nu avu timp să-şi vină în fire, nici măcar sâ-i răspundă prietenei

sale, dar fără îndoială tocmai asta urmărea jurnalista: reacţii la cald.

- Sunteţi gata? vru să ştie tânăra femeie atin- gându-şi casca. Ne vine rândul.

Se auzi lamentaţia unui cimpoi cu acorduri în registrul înalt. O lovi pe Pauline drept în inimă, în vreme ce peste golul imens lăsat de hotel se aşternea o pulbere blondă.

Mayfair, Londra
În aceeaşi zi
Duminică, 30 ianuarie 2000
Ora locală 18.00

Doamna în vârstă cu braţul prins într-o eşarfă se chinuia să pornească televizorul. La aproape nouăzeci de ani, membrul rupt o scotea din fire, fără s-o împiedice totuşi sâ urce şapte etaje în fiecare zi până la apartamentul ei de la mansardă. Locuia acolo de patru decenii, într- un imobil eduardian din cărămidă galbenă situat în Grosvenor Square, şi încă îi făcea plăcere să-şi tachineze vizitatorii care ajungeau gâfâind în faţa uşii.

Până Ia urmă îi ceru ajutorul lui Linni. Asistenta şi prietena ei ştia că bătrâna doamnă nu voia să piardă ştirile din Statele Unite, ţara sa de origine, pe care le urmărea în fiecare seară pe un canal transmis prin cablu, în general cu un pahar de vin roşu în mână. Linni nutrea o imensă admiraţie pentru vechea sa prietenă, care, deşi se pensionase cu

douăzeci de ani în urmă, continua să scrie la biroul ei plin de hârtii, să-şi pună arhivele în ordine şi să primească musafiri. Era la fel de elegantă, se parfuma cu apă de trandafiri, îşi prindea în coc părul lung de culoarea fildeşului şi purta taioare cu pantaloni cu o croială sobră şi eşarfe de mătase în culori vii.

Linni aprinse televizorul, găsi canalul şi, după ce trase draperiile, izolând încăperea de friguroasa noapte londoneză, se duse să caute paharul de vin.

- Nişte cabernet e bine? întrebă din bucătărie.

- Perfect, răspunse bătrâna doamnă cu o voce gravă care părea aproape masculină.

Când începu buletinul de ştiri, sună telefonul: era o vecină care se interesa de braţul ei rupt. În timpul convorbirii, ochii ei rămaseră fixaţi asupra ecranului.

Surprinsă, Linni o auzi spunându-i vecinei că avea s-o sune mai târziu şi apoi închizând telefonul.

- Linni, poţi să dai mai tare?

Era o transmisie în direct: dezintegrarea unui imobil care se prăbuşea în nori de praf. Pe banderola roşie din partea de jos scria: „Oamenii îşi iau adio de la hotelul Mapes din Reno, Nevada“.

- îl stiati?

• •

- închipuie-ţi că am şi dormit acolo, zise bătrâna doamnă privind imaginile

cu atenţie. Acum multă vreme.

Jurnalista spunea că Mapes cunoscuse o perioadă de glorie şi că, înainte de a fi eclipsat de hotelurile-cazinouri strălucitoare din Las Vegas, fiind constrâns să tragă obloanele la începutul anilor ’80, fusese considerat stabilimentul cel mai elegant din Reno.

- Ce loc superb, oftă Linni privind fotografiile de epocă de pe ecran, înfăţişând edificiul din cărămidă roşie ce domina oraşul.

• •

Jurnalista reapăru, alături de o femeie de vreo şaizeci de ani.

- Transmitem în direct de la Reno, Nevada, din faţa hotelului Mapes, sau mai corect din faţa rămăşiţelor acestuia, în compania doamnei doctor Pauline Bazelet, medic veterinar din California. Din ce loc, mai precis?

- De la Mont-Shasta.

- Chiar înainte de implozie ne povesteaţi că în vara anului 1960 aţi lucrat la hotelul Mapes pe post de cameristă şi că aţi cunoscut aici o persoană care v-a schimbat viaţa. Ne puteţi spune mai multe?

- Desigur. Intr-o dimineaţă din luna iulie a anului 1960, credeam că apartamentul de care trebuia să mă ocup era gol. Mă înşelam. Am trezit o clientă cu zgomotul aspiratorului.

Jurnalista chicoti.

- Aţi avut necazuri?

- Nu. Clienta respectivă a fost foarte drăguţă cu mine. în momentul acela

habar n-aveam cine era.

- Şi despre cine era vorba?

- Marilyn Monroe. Stătea la Mapes pentru filmările de la *Inadaptaţii.*

- Vreţi să spuneţi că n-aţi recunoscut-o? se miră jurnalista.

- întocmai. Fără machiaj, s-ar fi zis că e o femeie obişnuită.

Bătrâna doamnă se amuza în timp ce sorbea din cabernet.

- Corect! îi spuse lui Linni. Pe atunci, soţii Miller se îndreptau vertiginos spre divorţ. Marilyn facea deja abuz de somnifere. Dimineaţa arăta teribil.

- Dar bineînţeles, şi dumneavoastră eraţi la Mapes! exclamă Linni. Cum am putut să uit?

- Păi da! Şi am ce tine minte! Rar s-au văzut
..
filmări mai chinuite.

Pe ecran, jurnalista îşi continua interviul:

- Cât timp aţi stat în preajma ei la Mapes? Şi ce avea Marilyn atât de special, în opinia dumneavoastră?

- Marilyn era o fiinţă aparte pentru că se interesa de persoanele invizibile ca mine, camerista. Ba chiar a vrut s-o cunoască pe fiica mea, care avea trei ani. Ea a fost cea care a solicitat direcţiunii să mă ocup de apartamentul ei. Şi preţ de două luni am văzut-o aproape în fiecare zi.

- Povestiti-ne una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le aveţi cu Marilyn.

- Mi-e greu să aleg una singură... Dar

aş spune că e ziua în care m-a invitat pe platoul de filmare.

Zâmbi: da, era o amintire minunată, Marilyn îşi jucase scena cea mai dificilă, cea mai emoţionantă. Cea mai memorabilă. Chipul sexagenarei se lumină brusc; îşi trecu mâna prin părul scurt, vârstat cu gri, şi obiectivul camerei se focalizã asupra ochilor ei verzi.

Bătrâna doamnă se plesni peste genunchi cu mâna teafără, făcând-o pe Linni să tresară.

- Pe toţi dracii, am mai văzut-o pe femeia asta! îmi aduc aminte de ochii ăştia. De zâmbetul ăsta. Poţi să-i notezi numele? E afişat • • pe ecran. Grăbeşte-te!

Jurnalista urmă:

- Deci aţi cunoscut-o pe Marilyn Monroe la hotelul Mapes atunci când traversa una dintre cele mai grele perioade din carieră. Aţi devenit apropiate?

- Da, într-un fel. Dar n-am mai revăzut-o după ce-a plecat de la Mapes.

- E doctoriţa Pauline Bazelet, spuse Linni în timp ce scria într-un carnet. Veterinar la Mont- Shasta, în California. E în regulă, am notat.

- Şi cum v-a schimbat Marilyn viaţa? Ce-a făcut, mai exact?

- Eram captivă într-o viaţă searbădă, fără orizont. Eram încă tânără şi nu ştiam cum să mă emancipez. Ea m-a învăţat să am

încredere în mine, mi-a arătat cum să mă afirm. Şi mi-a făcut un cadou.

- Ce anume?

- E o chestiune personală. Prefer să n-o divulg. Să spunem că gestul ei a fost un fel de trambulină. în anul acela mi-am luat zborul.

- Mapes era probabil un loc foarte important pentru dumneavoastră. Ce-aţi simţit când l-aţi văzut prăbuşindu-se, acum câteva clipe?

- Am avut impresia că dispare o parte din viaţa mea.

- Vă mulţumesc, doamnă doctor.

Bătrâna doamnă se ridică vioaie.

- Linni, ascultă-mă. Nu pot să fac nimic cu afurisitul ăsta de braţ. Te rog, du-te şi caută în dosarele mele tot ce e marcat cu „Reno, Nevada, 1960”.

Linni se conformă.

- Sunt şapte sau opt clasoare, strigă ea din biroul alăturat. Le vreţi pe toate?

- Da, pe toate.

- Ce căutaţi?

- O să vezi. Ştii cât de mult îmi place să scotocesc prin lucrurile mele, să dau peste amănunte uitate, să-mi explorez arhivele din memorie.

Linni o privi cu tandreţe.

- Ceea ce-mi place mie e să vă văd zâmbetul ăsta vesel pe buze.

- Mi-ar prii încă un pahar de cabernet, draga mea, pentru că n-o să mă culc prea devreme. Nici dumneata. În seara asta pornim spre Nevada. Şi te iau cu mine.

•

Reno, Nevada
În aceeaşi zi
Duminică, 30 ianuarie 2000
Ora 8.30

- Franţuzoaico! Eram sigură că eşti tu!

Nimeni n-o mai striga astfel. O femeie de vârsta ei o trăgea de mânecă în timp ce oamenii continuau să se adune, iar Pauline îi pierduse din vedere pe Jim şi Billie-Pearl. O privea nedumerită, străduindu-se să-şi aducă aminte cine era.

- Kitty sunt! Mă recunoşti?
- Kitty! exclamă Pauline. Bineînţeles! Doar nu credeai că te-am uitat!

Kitty râse afişându-şi dinţii uimitor de albi. Da, bine, îsi schimbase coafura, în cursul anilor suferise o serie de intervenţii estetice, îşi modificase nasul, bărbia şi diverse alte părţi ale corpului. îşi flutură unghiile roşii lungi. Pauline nu se schimbase câtuşi de puţin, o recunoscuse imediat: înaltă, slabă, eleganţa întruchipată! Kitty mai făcuse trei plozi după plecarea lui Pauline. Şi părăsise doi soţi. Dar cum o ducea Pauline? Ce făcuse în tot timpul ăsta? Ea nu-şi uitase prietena franţuzoaică. Şi toate fetele alea caraghioase şi verzi de invidie din cauza doamnei Miller!

- Te-ai descurcat bine la interviu. Aveai emoţii? N-a ieşit pe sticlă. Ia zi, chiar n-ai mai văzut-o niciodată?
- Pe doamna Miller? Nu. A murit doi ani mai târziu.

- Să ştii că m-am gândit la tine când am aflat, în săptămâna de după ce-ai plecat tu de la Reno a murit şi Clark Gabie. Iar Montgomery Clift a dat colţul în 1966. Filmul ăla parcă a fost blestemat!

Pauline recunoştea acum vocea lui Kitty şi mai ales ochii, identici pe chipul înţepenit de operaţiile estetice. I se părea imposibil sâ rezume patruzeci de ani de viaţă în câteva momente, dar Kitty rămăsese la fel de vorbăreaţă, ceea ce o făcu să zâmbească. îi istorisi povestea dezastruoasă a divorţurilor ei, de pe urma cărora se alesese cu pensii alimentare neplătite şi cinci copii pe care să-i crească singură. Avusese de tras, nu glumă. Ei, acum era o bunică fericită, lucrurile mergeau mai bine. Implozia aceea o întrista: fusese convinsă că activiştii care militau pentru conservarea clădirilor aveau să obţină câştig de cauză în ultima clipă. Cimpoiul acela era fascinant, nu-i aşa? Kitty rămăsese la Mapes până la închidere, după care lucrase la un hotel din Carson City, unde se mutase cu soţul numărul trei. Pauline ştia că Mildred Jones murise nu cu mult timp în urmă? Se mai înmuiase odată cu înaintarea în vârstă şi mereu avea un cuvânt bun de spus despre Franţuzoaică.

Lui Pauline îi era de ajuns să răspundă la întrebările lui Kitty: da, locuia tot în California. Nu, nu venea prea des la Reno, acum, că tatăl vitreg şi mama ei odihneau în cimitirul din Mountain

View. Nu, nu se măritase şi nu mai avusese alţi copii, şi multă vreme avusese doar aventuri fără importanţă.

- Cam trist! Munca nu e totul în viaţă.

- Da, dar... Am cunoscut pe cineva de curând.

- Hai, povesteşte-mi!

Kitty îi oferi o ţigară, şi cu acest gest Pauline avu impresia că plonjează în trecut, că are douăzeci de ani şi şi-a îmbrăcat iar uniforma de la Mapes. l-l descrise pe Nick, îi vorbi despre felul cum s-au cunoscut, la o cină între prieteni, despre atracţia instantanee dintre ei.

- S-ar zice că eşti îndrăgostită!

- Da, pentru prima oară. îndrăgostită lulea. La şaizeci de ani bătuţi pe muchie!

Izbucniră în râs.

- Şi fetiţa ta? Era aşa de drăguţă!

Lily avea acum patruzeci şi trei de ani, era căsătorită cu un tip grozav, avea doi copii şi lucra cu Pauline la clinica pentru cai.

- Deci ai reuşit, Franţuzoaico! Ai ajuns veterinar. Ăsta era visul tău!

într-adevăr, reuşise, dar cu multă trudă, îi spuse. încă de Ia început muncise într-un ritm infernal, şi când plecase de la Reno ca să-şi efectueze stagiul, înţelesese imediat că nu era posibil s-o lase mai moale, că trebuia să-şi câştige existenţa. Dăduse lecţii de franceză în timpul liber şi lucrase ca ospătăriţă. în acel prim an de stagiu luase examenul GED, obţinuse diploma

şi solicitase o bursă de la Universitatea din California, campusul din Davis.

- Şi ai obtinut-o?

- Da, şi m-am mutat la Davis cu Lily.

Cum reusise Pauline să se descurce? în urmă cu patruzeci de ani, majoritatea oamenilor nu priveau cu ochi buni o mamă celibatară care studia la universitate. Pauline recunoscu că avusese noroc. Doctorul Hicks, formidabilul veterinar de la Mont-Shasta, avea o fiică la fel de formidabilă care preda la universitatea de la Davis. Se numea Cleo Hicks şi avea o casă în apropierea campusului. închiria camere studenţilor şi le găzduise pe Pauline şi pe Lily.

- Cât ai stat la Davis?

- Patru ani, cât să-mi termin prima parte a studiilor. Lily a început grădiniţa acolo.

Pentru specializare se întorsese la Mont- Shasta, unde închinase o casă şi colaborase cu alţi veterinari specialişti în medicină ecvină din regiune. Iar peste trei ani, când obţinuse în fine diploma de medic, hotărâse să rămână acolo.

- Şi acum?

Pauline se gândea deja la pensie. Preluase pacienţii doctorului Hicks cu cincisprezece ani în urmă, şi clinica mergea bine. Dar voia să profite de timpul ei liber, să planifice o călătorie la Paris cu partenerul ei şi să-şi ia şi nepoţii. Nu mai fusese de mult în Franţa şi dorea să reia legăturile cu locui de

baştină.

- După mine, mama ta era parizianca pursânge. Parcă o văd cu rochiile şi coafurile ei şic, defilând pe coridoarele de la Mapes.

- N-a reuşit să-şi găsească fericirea aici. îi era prea dor de Franţa. Ceea ce, cred eu, i-a frânt inima tatălui meu vitreg. Nu zicea nimic, dar se vedea.

Kitty arătă cu degetul spre Billie-Pearl, care stătea de vorbă cu Jim şi cu alţii.

- E prietena ta, cea cu care călăreai? Nici ea nu s-a schimbat. Care-i secretul vostru? Să numi spui că are legătură cu mustangii.

- Da, e Billie-Pearl. O militantă dedicată protejării mustangilor, cum era şi Velma Johnston. Ea m-a adus aici în dimineaţa asta. Ca să fiu sinceră, nu prea voiam să vin.

- Din cauza...?

Kitty tăcu, deoarece o siluetă îşi făcuse brusc apariţia lângă ele. Pauline ridică ochii şi-l văzu pe Kendall Spencer.

îi înconjură o bulă de tăcere când Kitty se retrase, lăsându-i singuri. Pauline percepu o ezitare jenată. Kendall folosea acelaşi after- shave, pe care-l recunoscu în ciuda aerului încărcat de praf, însă, privindu-l de aproape, observă că îmbătrânise.

- A trecut ceva timp, zise el.

Ea rămase tăcută, curioasă să audă ce avea de spus. Cum putuse omul acesta s-o controleze pe vremuri? Părea neînsemnat şi, pe când se uita la mâinile care o mângâiaseră, la buzele care o

sărutaseră, Pauline nu mai simţea nimic; doar un soi de milă care probabil i se citea pe faţă, deoarece Kendall îşi plecă fruntea, ca şi când ¡-ar fi fost ruşine.

- Anii nu şi-au lăsat amprenta asupra ta, Pauline.

îi observă ochii studiind verigheta de argint pe care o purta pe mâna stângă, inelul de la Nick. Părea să-şi pună o mulţime de întrebări, între ei se căsca un abis de lucruri nerostite. Ar fi putut să plece, aşa cum o făcuse în 1960. Dar acum era altă persoană.

- Nu vrei s-o cunoşti?

întrebarea păru să-l descumpănească.

- S-o cunosc...?

- Pe Lily. Fiica ta. Şi pe nepoţii tăi. Ai deja o sumedenie, dar uite încă doi.

îşi deschise poşeta, scoase o foaie de hârtie şi un stilou şi scrise un număr. Era mobilul lui Lily. Nu era prea târziu ca s-o sune şi să facă cunoştinţă. Ştia că fiica lor era minunată?

Simpatică, isteaţă, curajoasă. Şi-şi creştea extraordinar de bine copiii. Era măritată cu o dulceaţă de om, Howard. Toţi prietenii o apreciau. Avea şi un temperament năvalnic, care-i amintea de Marcelle. Chiar aşa, ce aştepta Kendall? Ca fiica lui să rămână o străină? N- avea să-şi muşte degetele?

îi povesti despre Ryder, care avea unsprezece ani şi era fascinat de trenuri. Puteai să-i pui orice întrebare despre căile ferate, şi el îţi venea cu răspunsul. Era uimitor. Iar Brooke, în vârstă de nouă ani, voia să se facă

scriitoare. îşi petrecea timpul înnegrind paginile jurnalului ei şi devorând romane, chiar şi noaptea, cu lanterna sub pătură.

Kendall o asculta atent, şi Pauline observă că părea epuizat. Oare fusese fericit în căsnicia cu Evaline? Ce simţise când văzuse cum se prăbuşeşte hotelul Mapes?

Kendall Spencer devenise un bătrân cu privirea sumbră. O clipă crezu că avea să-şi ia la revedere, ceea ce Pauline spera, dar n-o făcu; se mulţumi s-o studieze, ţinând în mână numărul lui Lily.

- La revedere, îi spuse ea întorcându-se să plece.
- Zi-i lui Lily că o s-o sun.

Pauline nu crezu nici o iotă. Pe când se îndepărta, Kendall o strigă, afişând o expresie pe care ea nu i-o cunoştea: un amestec de remuşcări şi de tandreţe.

li spuse că avea o imagine cu ea întipărită în minte.

- Când mă gândesc la tine, te văd dansând acolo, sus, în Sky Room. Cu Marilyn Monroe.

Vineri, 4 februarie 2000
Mont-Shasta, comitatul Siskiyou
California de Nord

Starling stătea cuminte, acceptând fără proteste ca Pauline să-l examineze cu stetoscopul. Mânzul îşi suporta bine atela şi nu avusese nevoie nici de şuruburi, nici de plăcuţă de titan; starea lui generală era satisfăcătoare şi, în

opinia lui Pauline, avea să se vindece în vreo cincisprezece zile. îşi făcea mai multe griji pentru alt pacient: o iapă de dresaj pe nume Velvet, cu un lipom în intestinul subţire care trebuise operat de urgenţă îndată ce se întorsese de la Reno. Intervenţia durase aproape patru ore şi colegul ei, doctorul Merrill, venise s-o ajute, împreună cu un anestezist şi un infirmier. Velvet se găsea încă în boxă, sub perfuzii şi sub supraveghere strictă. Convalescenţa ei avea să fie lungă.

Pielea aurie a lui Starling fremătă sub degetele ei cercetătoare.

- în curând o să te pui pe picioare, drăguţule. Nu-mi fac nici o grijă pentru tine.

După o ultimă mângâiere, ieşi din boxă. Era încă devreme, soarele abia răsărise, luminând zăpada căzută în abundenţă peste noapte. Zăbovi o clipă să admire frumuseţea cerului de iarnă. Două braţe îi cuprinseră drăgăstos talia.

- E cafea fierbinte, spuse Nick sărutând-o.

îl urmă până în bucătăria primitoare, unde ardea un foc zdravăn; prin aer plutea mirosul de pâine prăjită. Se aşezară ca să ia micul-dejun, uitându-se pe geam la brazii îmbrăcaţi în alb.

- Voiam să-ţi zic. Eşti foarte tăcută de luni, de când te-ai întors de la Reno.

Pauline muşcă dintr-o felie de pâine prăjită.

- Chirurgia asta de urgenţă mă stoarce de toate puterile. De ani de zile n-am

mai avut un asemenea caz. Sper că Velvet o să scape cu bine.

Nick aştepta ca Pauline să-i vorbească despre implozie. Nu-i spusese decât că se văzuse cu Kendall Spencer. Cum se simţea ea de fapt? se întreba, cu o anume îngrijorare.

Ar fi putut să-i răspundă că nu trebuia să se frăsuiască atât, că era epuizată, atâta tot, dar nu-i plăcea să-l mintă. Relaţia lor era abia la început, nu voia s-o strice. Termină felia şi-şi mai puse o ceaşcă de cafea.

- Nu mi-e uşor să-ţi explic ce-am simţit.

Nick încuviinţă din cap. Era tristă, nu? Nu, „tristă” nu era cuvântul potrivit; mai degrabă un amestec de sentimente pe care nu putea să le discearnă şi să le numească.

- Trebuie să-ţi fi făcut o impresie puternică reîntâlnirea cu el. Tatăl fetei tale.

Nu-l mai ura, asta era cert. Pofta de a-i trosni o palmă îi trecuse. Kendall era demn de milă: îi păruse pipernicit, ros de remuşcări, aproape înduioşător. Tânărul ambiţios se făcuse nevăzut. Da, implozia îi stârnise o oarecare nostalgie; când plecase de la Reno cu Billie- Pearl, îndreptându-se spre adăpost, prietena ei îi spusese acelaşi lucru: de ce lăsa impresia că e deprimată? Chiar insistase să facă o tură călare.

- Şi asta ţi-a făcut bine?

- Da, am luat-o pe Dansa şi a fost perfect.

- Dar dacă ai nevoie de un cal pe care să-l călăreşti şi să-l iubeşti, nu doar să-l vindeci? Un cal numai al tău, care să-ţi aparţină?

Nick avea dreptate. Un cal numai al ei. Un mustang, desigur, din spiţa lui Commander: Billie s-ar fi ocupat să-l aleagă, să-l dreseze, să i- 1 aducă. Ideea o entuziasma.

În ziua aceea avea un program încărcat, nu putea să mai piardă vremea. Doctorul Merrill urma să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta, ca să evalueze împreună starea lui Velvet. Nick trebuia să plece la Dunsmuir, unde lucra. Avea să se întoarcă la sfârşitul zilei şi era rândul lui să pregătească cina. O sărută şi ieşi în aerul rece de afară. Pauline urmări cu privirea silueta înaltă care traversa grădina spre maşină. Fusese singură atâta vreme, dedicându-se trup şi suflet muncii; crezuse c-o să-şi sfârşească viata fără să fi cunoscut dragostea. Şi iată că, la vârsta asta, o descoperea. Iubirea aceasta târzie era o mică minune. Avea dreptate să creadă în ea, să i se dăruiască fără ezitare? Voia să-şi asume acest risc.

Dimineaţa trecu repede; urmau să sosească alţi cai, cu patologii mai mult sau mai puţin grave, şi trebuia să-i ia în primire şi să-i liniştească pe proprietari. Velvet se descurca binişor, dar Pauline ştia că trebuie să rămână vigilentă şi să nu se bucure prea devreme; în definitiv, îi scosese peste doi metri din intestinul

subţire. Doctorul Merrill era optimist: considera că Pauline procedase corect şi fusese la înălţime într-o situaţie critică de care se temeau toţi veterinarii. Dar putea să ia o pauză: muncea din greu de mulţi ani. Pauline îi răspunse că planul exista deja, că începea să se gândească la pensie şi la viitoarele ei călătorii.

Spre amiază se duse în bucătărie, încăperea ei preferată de la ranch. Când se mutase în urmă cu cincisprezece ani, preluând clinica doctorului Hicks, reuşise să aducă o notă personală – cărţi, covoare colorate, tablouri cu animale realizate de o pictoriţă din partea locului, piese de mobilier de-ale părinţilor ei – păstrând însă aspectul autentic şi rustic care conferea un asemenea farmec locului. Ranchul părea mai mic decât Double Lazy Heart sau cel al lui Billie-Pearl, dar avea o particularitate: nu era construit pe un singur nivel, ca majoritatea clădirilor de acest timp. Beneficia de un etaj, care îi dubla suprafaţa. Vederea din camera ei îi plăcea în mod deosebit: de acolo putea zări, după o cascadă, pajiştile pierdute în unduirea dealurilor, pădurea feerică din depărtare şi, deasupra tuturor, imensul con de gheaţă al muntelui Shasta, subiectul multor mituri şi legende. Ştia acum câtă nevoie avea de natură, de aer curat, de copaci maiestuoşi. Traiul la oraş nu era pentru ea. Nick înţelesese asta de la început.

Se apucă să pregătească prânzul, aşteptându- se ca Lily să vină ca de

obicei să mănânce împreună. De ce nu reuşea să se dezbare de această senzaţie de pierdere? Ca şi cum ar fi rătăcit ceva. Dar era imposibil să-şi dea seama ce anume. Fiica ei venea la masă vinerea, când studiau împreună programul săptămânii următoare. Era întrebată adeseori dacă era complicat pentru o mamă să-şi aibă fiica drept angajată. Câteodată era, deoarece Lily avea un temperament furtunos şi li se întâmpla să se certe. Dar de când trecuse de patruzeci de ani, Lily se îmblânzise şi începuse sâ vegheze asupra maniei sale.

Uşa de la intrare se trânti, şi Lily apăru cu un pachet pe care-l aşează pe masă. O fracţiune de secundă, Pauline o întrezări pe Marcelle, cu silueta ei fină şi părul negru strâns într-un elastic. Lily semănase cu bunica ei de când venise pe lume, şi odată cu trecerea timpului, asemănarea devenise încă şi mai izbitoare.

Pauline îi povestise despre conversaţia pe care o purtase cu Kendall Spencer în ziua imploziei, adăugând că s-ar fi mirat dacă el ar fi dat un semn de viaţă. Lily se întrebase dacă realmente voia să cunoască un tată despre care n-avea nici o amintire: cea mai mare absentă din viata ei. în

• » tot acel timp se descurcase iară el; devenise o fantomă. Poate că ar fi fost mai bine să rămână asa.

Luară prânzul în grabă, deoarece le aşteptau o grămadă de treburi.

- Ah! Era sâ uit!

Lily se ridică de la masă ca să ia pachetul pe care-l adusese. îl deschise cu mare grijă, scoţând la iveală o casă de păpuşi. Cadoul de la doamna Miller. Pauline o căutase peste tot, îngrijorată că o pierduse. îşi amintea că nu-şi lăsase fetiţa să se joace cu ea, de teamă ca Brooke să n-o strice, şi preferase s-o pună la loc sigur.

- Mi-am zis că ţi-ar plăcea s-o revezi.

Casa de păpuşi îşi cam pierduse culorile, perdeluţele minuscule erau zdrenţuite, dar rămânea în picioare, şi Pauline se minună când aruncă o privire înăuntru. Lily îşi amintea de Marilyn? Fiica ei se încruntă: nu, pe atunci avea doar trei ani, dar unele lucruri îi reveneau în memorie, de pildă faptul că purtase cea mai frumoasă rochie a ei ca să se ducă la Mapes şi să-i fie prezentată „doamnei Miller“.

- Cum a fost să vezi hotelul prăbuşindu-se? N-ai povestit mare lucru. Şi când te-ai întors a trebuit să te ocupi imediat de Velvet.

Pauline ţinea în mână căsuţa de păpuşi, căutând cuvintele potrivite prin care să descrie bulversarea care o copleşea încă. Ii venea să-şi aprindă o ţigară, dar, cum fiica ei încerca s-o convingă să se lase, renunţă. Răspunse că simţea un soi de gol lăuntric pe care nu izbutea să-l înţeleagă ori să-l umple.

- Ce gol, mamă?

Cum să-i explice că hotelul Mapes era ultimul fir care o ţinea legată de Marilyn? Făcu o încercare. Ii spuse că nu vorbise prea des despre actriţă, nici cu Lily, nici cu apropiaţii ei. în tot acest timp, ţinuse pentru ea evenimentele care se derulaseră în apartamentul 614, iar imaginile, parfumurile şi sunetele, păstrate cu sfinţenie în memoria ei, o însoţiseră permanent. Iar acum scena acestei întâlniri cu Marilyn, semeţul Mapes, care domnea peste Reno-ul tinereţii ei, nu mai era decât un morman de moloz.

- înţeleg. Asta ai simţit când ai aflat c-a murit?

- Nu, atunci a fost altfel.

Moartea lui Marilyn Monroe, produsă în dimineaţa zilei de duminică, 5 august 1962, fusese un şoc teribil, pentru ea şi pentru tot restul lumii, indiferent dacă erau sau nu admiratori ai vedetei.

- Pe atunci trăiam la Davis, nu-i aşa?

- Da, dar în duminica aceea eram la Reno.

Lily avea cinci ani. Veniseră să stea câteva zile cu Doug, Marcelle şi Jimmy. Pauline îşi amintea că se trezise devreme ca să pregătească micul- dejun în casa cufundată în linişte. Pornise radioul, reglase volumul la un nivel redus, ca să nu-i trezească pe ceilalţi, şi aflase vestea de la buletinul de ştiri. îsi amintea că încremenise, era să scape cafetiera din mână. Marilyn Monroe fusese găsită fără suflare în casa ei din Brentwood, la vârsta de treizeci şi sase

de ani. Pauline uitase de micul-dejun, de cafea; răscolită, se aşezase să asculte. Doug ieşise din camera lui şi, văzând-o, o întrebase ce păţise. Ea îi arătase aparatul de radio, incapabilă să scoată o vorbă. Jurnalistul enumera o serie de amănunte sordide: actriţa fusese găsită în pat, goală, culcată pe burtă, cu receptorul telefonului în mână. Decesul era pus pe seama unei supradoze de barbiturice. Fusese probabil sinucidere. Marcelle li se alăturase puţin mai târziu şi începuse să plângă. Pauline îşi amintea de titlurile ţipătoare de pe prima pagină a ziarelor: multă vreme pista sinuciderii fusese privilegiată, dar apoi, în anii ’70 şi ’80, unele cărţi îi aduseseră în discuţie pe fraţii Kennedy şi Mafia, insinuând că Marilyn Monroe ar fi putut fi asasinată.

Pauline respingea aceste teorii, refuzând să creadă că Marilyn fusese ucisă din cauza legăturilor ei cu fraţii Kennedy. De-a lungul anilor privise numeroase fotografii cu casa de la numărul 12305, Fifth Helena Drive, ultimul domiciliu al Iui Marilyn. Nu semăna defel cu palatul unui star de cinema: în stil mexican, cu grinzi de lemn, situată într-un cartier rezidenţial liniştit, părea uimitor de modestă. Proprietarii precedenţi gravaseră pe dale o deviză latină, *Cursum perfido,* însemnând „Aici se termină călătoria mea“.

- Ce ironie! suspină Lily.

Pauline continuă: văzuse şi fotografiile

alb- negru din noaptea în care murise Marilyn, mai ales cea macabră şi celebră înfaţişând-o pe actriţă inertă în aşternut, cu părul peroxidat ciufulit, răsfirat pe pernă, şi arătătorul unui poliţist îndreptat spre noptiera plină cu obiectele atât de familiare: cutii de comprimate, casete şi pilule. O fotografie degradantă, făcută pe ascuns, cu cadavrul lui Marilyn la morgă fusese publicată într-o carte.

Se gândise adeseori la medicamentele pe reţetă pe care actriţa le lua zilnic de vreo zece ani, din câte citise ea. Pe atunci, la Hollywood era la modă să iei un somnifer sau două ca să adormi mai repede şi stimulente ca să te trezeşti, totul pe fond de alcool, şi Marilyn devenise dependentă. Nimeni nu avusese grijă de ea; nimeni nu veghease asupra ei. în fiecare zi îi potoleau anxietatea dându-i casete ca şi cum ar fi fost bomboane, fără nici un scrupul; Pauline o văzuse cu ochii ei pe Paula Strasberg făcând asta.

îi descrise lui Lily scena din apartamentul 614 când Arthur Miller îi ceruse socoteală tânărului medic înspăimântat: era la curent cu calmantele deja ingurgitate de soţia lui? Nu, nu ştia nimic despre asta. Nimeni nu ştia. Din punctul de vedere al lui Pauline, asta o ucisese pe Marilyn în cele din urmă. Incompetenţa. în trecut, actriţa avusese câteva tentative de sinucidere şi fusese salvată *în extremis* prin spălături stomacale, dar în acea

noapte din 1962, Pauline era convinsă, supradoza fusese involuntară. Aflase că cei doi medici ai lui Marilyn nu discutaseră între ei cu privire la dozarea Nambutalului şi cantităţile astronomice înghiţite de vedetă. Iar în acea zi fatidică din august, unul dintre ei îi prescrisese o clismă cu cloralhidrat, un sedativ puternic, fără să verifice numărul de tranchilizante deja ingurgitate.

în opinia lui Pauline, vinovăţii erau medicii lui Marilyn, cei care au disimulat un deces accidental pentru care erau responsabili, grăbindu-se să aducă modificări scenei morţii pentru a lăsa impresia unei sinucideri, cu ajutorul acelei guvernante ciudate, Eunice Murray, angajată de unul dintre ei ca s-o „supravegheze“. însă misterul avea să rămână intact: nu existaseră probe, iar ipotezele cele mai variate continuau să circule, la patruzeci de ani după aceea.

Pauline citise memoriile lui Arthur Miller îndată ce fuseseră publicate, în 1987, mai ales partea referitoare la Reno, la *Inadaptaţii* şi la răposata lui soţie. Găsise câteva pasaje frapante în care scriitorul afirma că vulnerabilitatea lui Marilyn fusese prea greu de suportat, că trăise clipe sumbre în care nu credea că ea va supravieţui, în care se întreba dacă medicii ei aveau idee de pericolul de moarte în care o trimiteau toate acele somnifere.

în februarie 1961, în timpul unei scurte vizite la Reno, Pauline mersese la

cinema să vadă *Ina- daptaţii* cu Marcelle. Mama ei citise cronicile nefavorabile din presă, dar voiau să-şi facă o părere proprie. Clark Gabie murise în urmă cu trei luni şi Marcelle îi spusese Iui Pauline că Marilyn, recent divorţată de Arthur Miller, nu se dusese la avanpremieră. Filmul o derutase pe Marcelle: după ea nu era nici western, nici comedie, nici dramă, şi nu-i plăceau nici imaginile alb-negru, care i se păreau vetuste. I se părea un rateu; de altfel, nu era singura de această părere, dovadă că încasările fuseseră dezamăgitoare. Avea să fie ultimul film terminat de Marilyn Monroe, lucru pe care nu-l ştiau în momentul respectiv. Lily îl văzuse pe DVD cu Pauline în urmă cu zece ani. îi plăcea, pentru că mama ei îl venera şi-l ştia pe de rost. în adolescenţă îi asculta fascinată povestirile despre ziua în care asistase la filmări.

Venise momentul să se reapuce de treabă, aşa că se îndreptară spre biroul central din apropierea boxei.

După-amiază, Lily era la telefon când Pauline zări o camionetă albă de la Federal Express trecând de poartă: fără îndoială, un client îi trimisese radiografii pentru o operaţie ulterioară.

- Doamna doctor Pauline Bazelet? întrebă so- ferul apropiindu-se de uşa biroului.

îi întinse un plic mare, rigid. Ea îi mulţumi şi semnă formularul. Apoi Lily

veni să-i transmită o rugăminte din partea unui coleg veterinar, aşa că nu se mai gândi să deschidă plicul.

Isi aminti de el abia mai târziu, când se însera. Lily plecase deja să-şi ia copiii de la şcoală. Pauline deschise plicul şi scoase o scrisoare şi nişte fotografii învelite în hârtie cu bule. Nu erau radiografii. Intrigată, aruncă o privire pe spatele plicului: fusese expediat din Marea Britanie, iar numele trecut acolo – doamna Linni Campbell – nu-i spunea nimic. Se pregătea să citească scrisoarea, dar vederea primei fotografii o făcu să rămână cu gura căscată. Imaginea alb-negru o înfăţişa pe ea, în picioare, cu privirea pierdută în zare, cu părul castaniu lung biciuit de un vânt nemilos, având în spate o rulotă şi deasupra un cer înnorat. Şi, de jur împrejur, deşertul.

Filmările. *Inadaptaţii.* Fotografa cu pulover în dungi şi vocea gravă care-i ceruse să-i ignore prezenţa, să se gândească la altceva. îşi aducea aminte, se gândise la Commander.

Citi scrisoarea.

Stimată doamnă doctor,

îmi cer scuze pentru această misivă bătută la maşina, dar mi-am rupt braţul şi nu pot scrie de mână. De curând am văzut la televizor un reportaj despre demolarea hotelului Mapes de la Reno, în cursul căruia eraţi intervievată.

*

Mi-am amintit de dumneavoastră şi am căutat prin arhivele mele. Din fericire,

vă notasem numele.

Sper că aceste fotografă vă vor face plăcere.

Cu cele mai bune gânduri,

EveArnold

A doua fotografie era color şi surprindea un grup de persoane în faţa aceleiaşi rulote. Cu inima bătându-i tare, Pauline o recunoscu pe Agnes, cu o eşarfă neagră acoperindu-i părul alb. Distinse umerii pătrăţoşi ai lui Rafe, care stătea din profil, creştetul chel al lui Whitey şi, din spate, un tânăr în pulover albastru. Uitase cum îl cheamă.

Ceea ce văzu apoi îi tăie răsuflarea. Ea însăşi se afla în stânga actriţei. Marilyn nu purta ochelarii de soare pe care-i ţinea minte Pauline: îi ţinea agăţaţi de deget. Iar Marilyn îi răspundea la zâmbet, privind-o în ochi.

Era atât de absorbită de fotografie, încât nu-I auzi pe Nick intrând. Nu-şi dădu seama că era acolo decât atunci când el murmură:

- E o nebunie.

Voia să ştie de unde făcuse rost de această poză incredibilă, iar ea îi povesti despre întâlnirea cu fotografa Eve Arnold. Pauline nu ştia că aceasta o surprinsese împreună cu Marilyn.

- S-ar zice că ţi-a revenit zâmbetul.

O strânse în braţe şi o întrebă cine erau

. .

celelalte persoane din imagini. Voia să ştie totul. Acolo era Ralph Roberts,

mascurul lui Marilyn, alintat Rafe, un tip înalt şi simpatic pe care Pauline îl luase la început drept soţul ei, apoi drept amant, până când se lămurise. O urma peste tot, îi facea masaj de mai multe ori pe zi. Alături stătea Agnes Flanagan, fidela coafeză a actriţei, o persoană fermecătoare, nemaipomenit de cumsecade. Cu spatele era un tânăr pe care uitase cum il cheamă, unul dintre asistenţii producătorului. Acel domn căruia nu i se vedea decât creştetul era Allan Snyder, machiorul ei adorat, la fel de fidel, pe care-l poreclise Whitey. Pauline citise că el fusese cel care o machiase după moarte.

- Şi acolo eşti tu. Superba de tine.

Arăta atât de tânără, aproape naivă! Dar în acel moment, îsi aminti ea, în octombrie 1960, începuse deja să se elibereze din ghearele lui Kendall, se pregătea să devină independentă, şi acest elan era pe cale să explodeze. Nu mai era fata timidă şi bâlbâită.

*

Nick şi Pauline stăteau înlănţuiţi, privind fotografiile.

- Mi-am amintit, spuse ea.

în ziua când asistase la filmări, Agnes îi spusese un lucru care-i revenise abia acum în memorie.

- Ce anume? o întrebă Nick.

Pauline se uită iarăşi la poză.

Se trezi din nou acolo, simţind muşcătura aspră a vântului, adulmecând parfumul uscat al desertului Nevada, ascultând murmurul * * conversaţiilor din jur.

Iată legătura ei intimă cu Marilyn:

povestea lor era cuprinsă în acea fotografie. întreaga lor poveste.

Zâmbi.

- Agnes mi-a zis că trebuie să cred în steaua mea norocoasă.

PLAYLIST

„Cathy’s Clown”, The Everly Brothers
„I’m Sorry”, Brenda Lee
„Stuck on You”, Elvis Presley
„T’aimer follement”, Dalida
„Les Feuilles mortes”, Yves Montand
„The Man I Love”, Ella Fitzgerald
„Mélodie d’amour”, The Ames Brothers
„What’d I Say”, Ray Charles „The Twist”, Chubby Checker „Only the Lonely”, Roy Orbison
„Walking to New Orleans”, Fats Domino „He’ll Have to Go”, Jim Reeves
„Autumn Leaves”, Frank Sinatra
„Every Day 1 Have the Blues”, B.B. King
„Tonight You Belong to Me”, Patience & Prudence

BIBLIOGRAFIE

Sébastien Cauchon, *Marilyn 1962,* Stock, 2016 David Cruise, Alison Griffiths, *Wild Horse Annie and the Last of the Mustangs,* Scribner, 2010
Hilary Kaiser, *Des amours de Gl,* Tallandier, 2004

Robert Laxalt, *Mon père était berger. Un Basque dans rOuest américain,*

Aubéron, 2009
Norman Mailer, *Marilyn,* Coronet Books, 1974 Aubrey Malone, *The Misfits, The Film that Ended a Marriage,* BearManor Media, 2022
Arthur Miller, *Au fil du temps,* Robert Laffont, 1988
Marilyn Monroe, *Fragments,* Seuil, 2010
Lena Pepitone, *Marilyn secrète,* Pygmalion, 1998 Anne Plantagenet, *Marilyn Monroe,* Folio Biographies, 2007
Ralph L. Roberts, *Mimosa: Memories of Marilyn and the Making of the Misfits,* Roadhouse Books, 2021
Norman Rosten, *Marilyn, ombre et lumière,* Seghers, 2022
Donald Spoto, *Marilyn Monroe. La biographie,* Presses de la Cité, 1994
Françoise-Marie Santucci, *Monroeama,* Stock, 2012
Michel Schneider, *Marilyn dernières séances,* Grasset, 2006
Serge Toubiana, „Arthur Miller, *The Misfits*[4]*,* Cahiers du Cinéma, 1999
https://www.cursumperficio.net
https://www.facebook.com/mapeshotel

MULŢUMIRI

»

Le mulţumesc primelor cititoare care au stat în apartamentul 614: Valérie Bertoni, Sarah Hirsch, Laurence Le Falher, Gaëlle Nohant, Laure du Pavillon şi Chantal Remy.

îi mulţumesc doamnei doctor Nathalie

Veniard, care, vorbindu-mi cu pasiune despre meseria sa de veterinar specializat în medicina

ecvină, m-a ajutat să schiţez traseul profesional al lui Pauline.

Mulţumesc întregii echipe de la Albin Michel pentru entuziasm şi sprijin: Francis Esménard, Gilles Haéri, Anna Pavlowitch, Nathalie Collard, Céline Chiflet, Florence Godfernaux, Sandrine Perrier, Raphaëlle Gourvat, Philippe Narcisse, Agnès Calvo, Marie-Pierre Coste, Agnès Fruman, Remy Verne. *Last but not least,* îi mulţumesc lui Gérard de Cortanze pentru că încă de acum zece ani a avut ideea de a mă pune să scriu despre „doamna Miller“.

îi mulţumesc Susannei Lea pentru magia, energia şi umorul său atât de britanic.

îi mulţumesc lui Nicolas, care a crezut în acest roman încă din primul moment.

De acum, un mustang negru îmi bântuie visele.

Evident, se numeşte Commander…

* »